SAN-ANTONIO

CIRCUL SIFILITICILOR

NR. 17

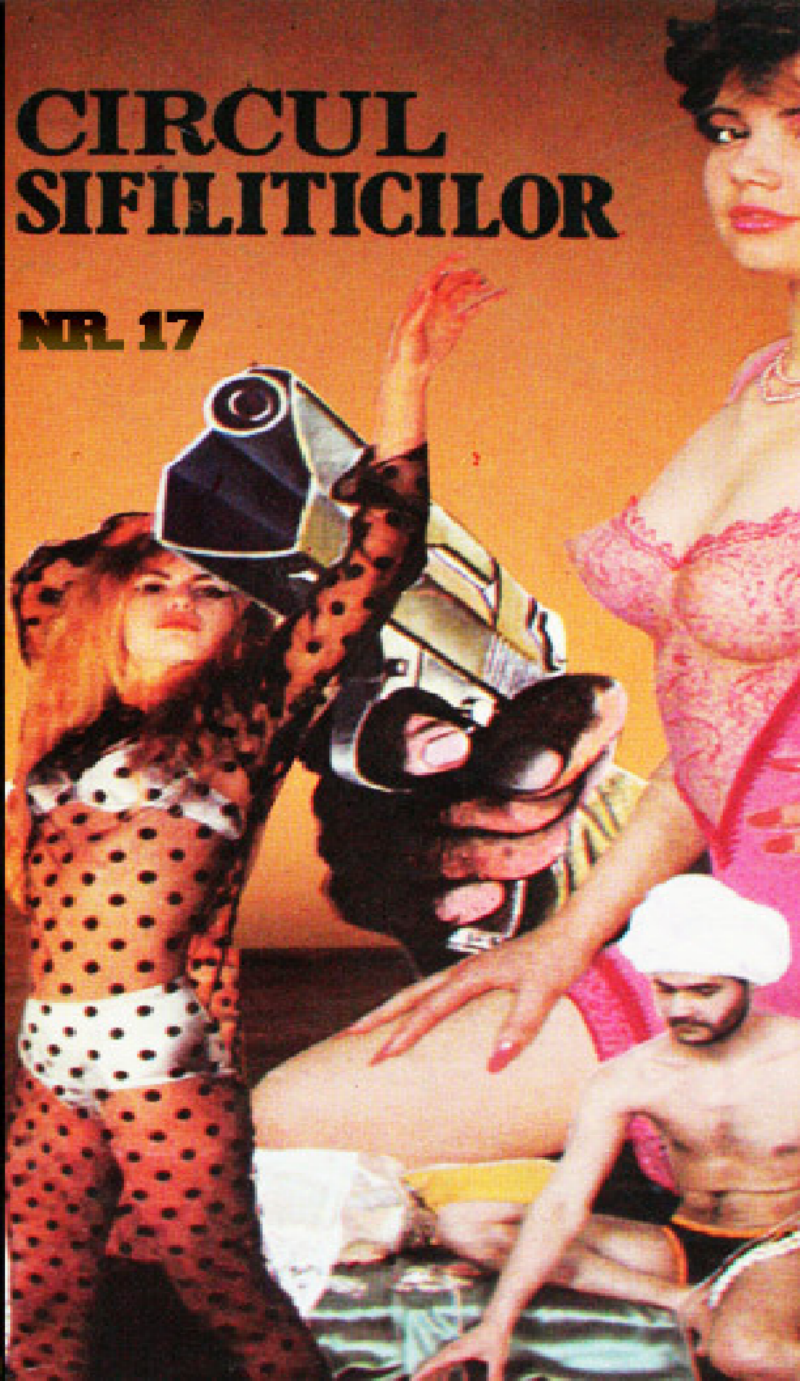

SAN-ANTONIO

CIRCUL SIFILITICILOR

Original: MORPIONS CIRCUS

Colecția San-Antonio nr. 17

Traducere de
IULIAN DRĂGHICESCU

Editura Forum
1994

• UN DOS DE CAL MURG, DOSIT ÎN AMURG

În frumosul său trening de un roșu sovieticesc, cu bandă albă, alerga greoi. Ai fi zis că e o gloabă filmată cu încetinitorul, într-atât era de neîndemânatic, și părea că-i gata să-și piardă echilibrul. Aburi albi, pe care îi ghiceai urât mirositori, îl înconjurau în răceala hivernală. Respira bărbătește, târându-și după el curul mare de birocrat, împreună cu toată mățăraia sedentară, deranjată pe nepusă masă de această ședință de jogging, precum într-un shaker. Alerga, îmbujorat pe tot cuprinsul hălcilor sale, și oferea o dovadă în plus că porcul este foarte indicat atunci când se experimentează o terapie dedicată oamenilor. Era de un roz jegos, de un blond jegos, cu niște dinți ca un gard în ruină, cu niște ochi frumoși ca rubinele. Se puteau recunoaște urme din rasa albinos la acest individ, și înțelegeai de îndată că exercițiul fizic, toana unui cardiolog, nu-i folosea la nimic; că oricum grasul va căpăta podagră, apoi va fi un cardiac îndrăzneț, cu toată avalanșa de avarii ce le implică asta. Și la urma urmei asta e, fiecare cum poate. El alerga sub umbrele palide ale lunii ianuarie, alerga până la epuizare, riscând să-și piardă pe rând, respirația, ceasul, suspensorul și tot ce mai vrei tu, mai puțin grăsimea lui porcească.

Și în timp ce el patrula pe câmpul înghețat, în țoalele alea ridicole de aruncător rus de greutate, da, în timp ce el comitea chestia asta, la mai puțin de o milă de locul acela, madama lui își aluneca mâna călduță în șlițul unui băiețel amabil și, cu grijă, degaja o sculă, pe onoarea mea, bine calibrată, dură și zdravănă sub frumoasa ei corolă. Cu care sculă se grăbi să practice o respirație gură-la-gură, fără un motiv aparent, obiectivul găsindu-se deja în starea cea mai favorabilă. Dar un mic exces de zel nu dăunează niciodată în astfel de situații. Atacurile cele mai senzaționale au fost întotdeauna reușite de parteneri cu simțul pregătirilor.

Acum e timpul că aduc câteva precizări elementare cititorului. Omul în trening roșu se numea Adam Delameer, soția sa Sirella, iar fantele supus unei magistrale operații de supt, San Antonio.

Grasul blond cu dinți de rechin bătrân se omora alergând prin localitatea Eggs-To-The-Cook, în comitatul Poultock. Dama sa practica solo-ul la clarinet cu plete în vila lor, atât de poetic botezată „I Love You”. Bărbatul în roșu lucra în Londra, pentru un birou de studii, unde se cercetau o grămadă de chestii foarte vagi pentru cei mai mulți dintre muritori. Doamna sa rămânea „at home” și, în afară de trasul din lulea, mai făcea traduceri în contul unui editor de romane sentimentale, căci era perfect bilingvă (fără a mai socoti și limba ei, de care se folosea cu multă artă), și vorbea curent franceza, petrecându-și

o mare parte a tinereții la Paris.

Astfel, încărcat cu atâtea prețioase informații, cititorul poate penetra cu un pas lejer în astă poveste, care a făcut să curgă atâta cerneală (romanele mele au tiraje de 600 000).

Nu-mi mai rămâne decât să-i urez lectorului meu drum bun, și să-i recomand a se feri de răceală, căci luna ianuarie este dură în această regiune a coastei engleze. Golf Stream? Da' de unde!

•

Am întâlnit-o pe răscolitoarea Sirella (eram gata să uit a preciza cât e de frumoasă, de absolut de peste tot, valabilă din orice perspectivă, ascendentă, descendentă, sau plonjatorie, comestibilă din orice unghi – de altfel nu are colțuri –, beneficiind de o piele chihlimbarie, datorată nebuniilor unei bunici coloniale, și ochii albaștri, ca urmare a unei mame suedeze, ceea ce nu-i împiedică să fie și senzuali, lucru rarissim pentru o privire de azur). Am întâlnit-o la supermarket-ul nou-nouț din Eggs-To-The-Cook. Dar după oboseala unei paranteze lungi, și ținând cont că mă adresez unor subdezvoltați, e preferabil să-mi reiau fraza, ștergând-o pe numita paranteză. Deci, am întâlnit-o pe încântătoarea Sirella la supermarket-ul local, în momentul în care, cu un gest nefericit, compromitea o piramidă de cutii cu fructe chinezești, aflate în „oferta zilei". Graba mea, agilitatea ce dădea de înțeles că am vreo zece mâini pentru a înlătura avalanșa, au impresionat puternic și favorabil cumpărătoarea. N-am avut nicio greutate în a-mi fi acceptată invitația la cofetăria din zonă, chipurile ca să-și revină din emoție. I-am dezvăluit cine eram, adică un scriitor francez venit în localitate ca să-și vâre nasul în documente despre Ted Cut, faimosul tâlhar din secolul XVIII, care, te informez în treacăt, era originar din Eggs-To-The-Cook{1}.

Frumoasa mea dărâmătoare cunoștea o parte din opera mea considerabilă, căci era tare interesată de literatura franceză. Mi-a mărturisit clar că-i displac anumiți termeni, și nu era de acord deloc cu grosolăniile, a căror apariție nu-i pare evidentă în opera mea. Care operă era destul prin ea însăși, și, tot așa, (de ce „tot așa"? Ce expresie tâmpită!) ea nu înțelegea de ce-mi înjur cititorul, găsind că această permanentă agresivitate e sinucigașă, căci maltratam pe cineva fidel, care-mi asigura existența materială. Degeaba i-am explicat că, pentru mine, a-i batjocori pe cei care mă citesc este o culme a afecțiunii, un mod violent și vesel de a fi tandru. Degeaba, căci originile ei britanice se împotriveau zvârlind din picioare în fața precedentului, și m-am temut o clipă că disprețul pe care i-l inspirau cărțile va compromite relațiile noastre debutânde.

Thank You, Doamne, n-a fost așa. Femeia, fie că-i pământeană, englezoaică sau marțiană, nu e interesată decât de bărbați de caracter, și cu atât mai mult de cei care o șochează. Ea urăște de obicei apa

călduță, cotidianul, soții care nu vorbesc decât de ocupațiile lor. I-am spus deci că a-i da un motiv de indignare constituie un fel de victorie, și că e preferabil să provoci o tresărire decât un căscat politicos. A terminat prin a râde, fără a abdica de la ideile ei. Și îmi povesti cum traducea opere delicate, cu titluri încântătoare: „Castel de dragoste", „O zână va veni astă-seară", „Inimă pierdută", proză destinată a-i face pe bătrânei să viseze, pe doamnele coapte să li se ude chiloții, iar pe adolescente să se masturbeze. O ființă total opusă, sau aproape, în total! Trebuie, să ne mai vedem. Și ne-am revăzut.

Prin faptul că eu locuiesc un „bed and breakfast" ținut de o cântăreață eminentă la harmonium, locală, mi-era imposibil să o primesc în cămăruța mea. Din contră, luând câteva precauții elementare, aveam toată libertatea să mă duc la ea, în absența soțului. Masculii nici nu-și pot imagina câte din soțiile lor primesc cu încântare domni, pe timpul în care ei trudesc din greu pentru a-și câștiga o pâine. De vreme ce invers e imposibil. Și asta din cauză că bărbatul clandestin nu lasă urme. Pe când femeia cu aceeași calitate impregnează totul numai cu prezența ei: urme de fard, păr, obiecte mărunte. În ce-l privește pe tip, el e mai integral. Ce abandonează el la locul faptei e imediat însușit de camarazii Jacob și Delafund, cărora nu li se va sublinia nicicând rolul pe care-l joacă în pacea căminului. În plus, bărbatul ține în mod special să nu fie o sursă de incidente, în timp ce femeile seamănă scandal din simplă plăcere, încântate că pot zvârli cu rahat înainte de a pleca.

Deci, Sirella m-a primit în vila sa engleză, curată și dolofană, plină de pernuțe tandre, de ghivece de flori, de huse, capitonate pentru a acoperi ceainicele și ouăle fierte. Și îi plăcea amorul de la A la Zdroabe. Îl practica pasionat, așa cum trebuie când te înhami la un adulter. Dacă n-ar fi așa, la ce ți-ar servi să-ți încornorezi bărbatul, poți să-mi spui? Am mai văzut eu pe unele care se regulează în dreapta și-n stânga, ca niște tâmpite, fără a căuta plăcerea, și găsesc comportamentul lor indignant. A înșela pentru plăcerea plăcerii, da, în regulă, dar a înșela pentru plăcerea de a înșela este o activitate rușinoasă, pe care, îmi permiți, o voi reproba celor cu testicule fleoștite.

Destul.

Și ca să revin la începutul acestei drame impecabile, adică la dimineața aia de ianuarie uscată și însorită, care se întâmplă să fie sâmbătă. Adam Delameer, încornoratul blond rozaliu, își scutură grăsimea pe drumuri înghețate, împingând în fața-i un panaș de aburi albi. Îi ia cam două ore cavalcada în acest fel, între golfurile scunde, care se înjosesc din ce în ce mai mult în apropiere de faleză. Două ore frumușele de amor cu Sirella. Chilipir! Serenada măreției scule languroase! O pendulă britișă, moștenită de vreo sută și un smoc de

ani se chinuie să mai măsoare un secol în salon. Sunt întins pe canapeaua vastă, puțin pleoștit, dar mă simt foarte agreabil, cu brațele îndepărtate, cu capul răsturnat, un picior p-aici, ălălalt pe dincolo, în timp ce fremătânda Sirella mă degustă ca pe un Château d'Yquem 1967.

Uneori, existența e plăcută, iar fericirea – fiind vorba de clipe scurte – o presară cu surprize fermecătoare. Perspectiva soțului gras, țopăind ca un cal de mină spre ieșirea din puț, în timp ce nevastă-sa se activează în zona impetuozității mele, mă umple de nu știu ce de fericire. Nesănătoasă, zici tu? Deloc. Prefer „zglobie". Căci e plină de vioiciune încornorarea celui ce merită, și o merită orice individ care-și neglijează jumătatea feminină în folosul propriei persoane.

Vila miroase în același timp a vechi și a curățenie, din cauza vechiturilor, antichități adunate, și a manierei în care au fost lustruite. Doamne, ce bine e să regulezi acasă la oameni cu gusturi alese!

Sirella, care a căpătat din vremea adolescenței sale pariziene gusturi amoroase rafinate, îmi produce o plăcere infinită. De altfel nu văd ce ar fi putut-o fini. Mă urmărește până-n capătul capătului, sau așa mă face să cred, apoi încetinește, se răzgândește, mă lasă la marginea prăpastiei somptuoase a beatitudinii, zăpăcit de decepție fizică, pentru ca, imediat ce-mi revin, să mă lucreze iar. Femelă expertă, savantă-n amor. Ocazie frumoasă, și asta ți-o spune un tip cu experiență. Câtă dreptate am avut să zbor în ajutorul cutiilor alea de fructe chinezești, al căror echilibru era compromis! Trebuie spus că, de două zile, mi se scurgeau ochii după o ocazie favorabilă de a intra în contact cu ea. Draga de ea. Îmi place că a avut un strămoș negru și un altul hiper-blond. Ce rezultat superb! Iar o întâlnire forțată e la fel de valabilă ca și o întâlnire din hazard! Ah, frumosul aliaj!

„Ei bine, amice Tonio, nu te supăra că-ți spun, dar ar fi timpul să încetezi jocul de-a pașa în harem și să faci un gest. A venit momentul să efectuezi o prestație activă. Egoismul masculin, atât de condamnat, începe, printr-un exces de pasivitate. Hai și pune-te în mișcare. Antonio al celor două! Nu uita că, atunci când amantul nu mai e demn de închiriat, partenera sa devine de vânzare. Nu o păstrezi decât prin cucerire permanentă."

Și, poc! la masă, Sana!

Cu Sirella, n-ai de ce să te sperii. Dacă e scandinavă la ochi, e particular de origine jamaicană prin extremitatea ei sud! N-are nicio legătură cu lâna de aur! Ai impresia că și-a făcut un slip dintr-un mai vechi mantou de astrahan. A-i face o demonstrație de limbă și limbaj e ca și cum ai hali un pulover de mohair, dau aceste precizări pentru doamna întâlnită alaltăieri, care mi-a declarat că aș fi un autor cu faimă proastă. Și i le dau pentru a o ajuta să înțeleagă unde i se situează interesul.

Iată-ne deci sub semnul gemenilor, stilizat. Cercul magic. Ea fiind pe post de capac, mă sufocă. Trebuie să-mi amenajez o gură de aerisire. Dacă te părăsește pentru o singură clipă ingeniozitatea, ești pierdut. Mă salvez aplicându-i o gâdilătură adiacentă. Gura de aer dorită, e a mea, te-ai prins? Așteaptă puțin, doamnă prea virtuoasă de acu câteva zile, nu pleca, vei regreta. Abia acum devine bună chestia.

Ne lansăm într-o combinație pentru desfrâu (desfrâul fiind fără frâu) și ne încrâncenăm să extragem un maxim de eficacitate. Merge bine. Pasiunea n-a lipsit de la întâlnire, și e mai mișto decât sărbătoarea Huma, numai că în loc de discursuri amorțite, utilizăm glande tiroide.

Ne pierdem răsuflarea teribil. Pe scurt, ne facem. Și eu unul mai am dreptul la o porție de excitație, imaginându-mi blonziul în treningul său, cu genunchii nesiguri, împleticindu-se la contactul cu pietrele sudate de asfalt, din cauza gerului. Tu crezi că și-a degustat vreodată pretențioasa tâmpitul? Ce zici tu, el a preferat întotdeauna un hot-dog! Altfel n-ar fi existat niciun motiv ca Damicela să treacă de cealaltă parte a drumului pe baza faptului că e măritată cu un godac.

Prima noastră fază durează cam cât trebuie să dureze. Și atunci, bun, nu-mi mai amintesc care dintre noi doi a decis că se poate trece la figura number two, așa numita „cazacul furios". Pentru aceasta, ne dezlipim provizoriu spre a ne ajusta poziționările. Și în astă mișcare remarc o masă roșie la nici trei metri. Pe loc realizez: soțul! Nu, recunoaște și tu, tipul nu e sociabil deloc! Cine-i permite grăsanului ăstuia să se întoarcă acasă inopinat? Se face una ca asta? Dacă începe jocul de-a vodevilul în plin comitat Poultock, mulțumesc, eu mă întorc acasă la mama.

Domnul Adam Delameer este transpirat tot, ca o lumânare grasă de procesiune. Respiră amplu. Ceea ce îi dilată foalele. Se poate observa că în curând îi vor sări ochii din cap ca la melc, într-atât e de holbat, sărmănuțul. Cu un aer incredul și de om al dracului, zău!

— Sirella, murmură, deci nu ești decât o scroafă!

— Dacă ar fi, îi întorc vorba, ați forma un cuplu bine asortat, dar nu este cazul, mister Delameer.

Ce spui? Că nu sunt indulgent? E adevărat, mă aflu aici, îi regulez nevasta și îl mai și insult, pentru că m-a surprins în flagrant de canapea.

Drăguț, numai că acest al doilea ultragiu, deși mie îmi pare mai neînsemnat, îl face să-și piardă sângele rece.

Marele rozaliu se repede spre șemineu căutând ceva contondent. A găsit, și încă din plin. În unele books mai puțin finisate decât ale mele, în atare caz, încornoratul se apucă de un vătrai. Dar el e un puternic.

Un suport metalic pentru lemne. Drept la el se repede. De cupru, din perioada victoriană. I se flutură că obiectul e în formă de echer, hominidul nu se lasă influențat de astfel de trăsnăi, când e pus pe

fapte mari.

Mugind, se rostogolește spre mine, biet amant înfricoșat. Mă feresc, dar o lampă de veghe pe timp de zi (tare mă întreb care zi, în orice caz nu mă veghea pe mine azi), îmi stopează eschiva. Degust suportul cu umărul drept. Ticălosul! Clavicula mea! Unde dureroase mă parcurg în sensul acelor de ceasornic. Sunt paralizat. Sălbaticul ăsta pare a crește. E teribil, cu ținuta lui țipătoare, transpirat, cu pielea-i de godac și privirea nebună ce-i țâșnește din cap. Întind brațul stâng pentru a încerca să opresc o nouă lovitură. Văd cum mi se apropie cu pași mari ultimele clipe. Se poate una ca asta, un superman ca mine, scăpat din atâtea și atâtea încăierări dure, din capcane viclene, drame epice, de răi fățarnici și înarmați până-n dinți, de sângeroși, s-o sfârșesc așa?

Oh, nenoroc întunecat! Eram ca un erou pentru benzi desenate, ale cărui aventuri le egalează pe cele ale lui Roland, Bayard, Duguesclin și alți Lemmy Caution, în domeniul farse cu capcane, și iată-mă gata să pier de furia unui încornorat! A sosit ora răfuielilor și a rămășițelor! De ce să nu mor sub roțile unui ultim metrou de prefectură, de-o țiglă prost țiglată, de-o ciupercă suspectă sau de-o înțepătură de viespe, din moment ce sunt și ești? Dar, vai, ultima noastră oră aparține destinului. El e singurul care decide și poate stopa nisiparnița vieții noastre, cum o spunea atât de drept Marea Ursă la primirea ei în Academia Franco-Belgiană. Numai că, nu uita, eu sunt vrăjit, amice. Și exact când cretinul vrea să-mi împărtășească din tainele șemineului finalizator, Ninetta lui, ce dispăruse pentru un moment, reapare, înnobilată cu un perforator zdravăn.

— Adam, îi strigă, oprește-te, altfel trag!

Grasul vacă nu sesizează. Măcar o fi auzit? Gestul său iremediabil merge spre finalizare, e deja înarmat, se apropie de marele prejudiciu al feței mele viitoare.

Atunci două împușcături răsună. Nu ți le scriu aici, mașina mea nu are semnul rezonanței. Totuși utile (utilate?) căci antagonistu' meu tresare. Suportul metalic îi cade din mână cu un zgomot puternic. Fața îi devine și mai grotească, sub efectul stuporii. Apoi ai impresia că se împiedică singur, se chircește ca o mască de cauciuc proaspăt smulsă. În fine, cade, dărâmând o măsuță de acaju, pe butuci. Câteva convulsii, deschide mare gura… Ochii i se dau peste cap. Știi? Așa. Doar alb! E etalat pe spate, mai gras mort decât viu, contrar lui de Guise care era mai mare, dar era un nobil, și n-o să te apuci să compari moartea unui duce cu a unui porc, te rog! Și fii amabil, trebuie să te reții puțin, cum spunea un director de închisoare.

O urmă purpurie se etalează sub roșul treningului.

Și eu, acolo, cu brațul ofilit, cu scula la vedere, cu un aer mai tâmp decât cel al tipului ce și-a dat foc biletului câștigător la loterie. Ah!

sunt rușinat de tot, clar. Îmi declar că, dacă n-o să fiu îmbarcat de rosbifi pentru complicitate la crimă, nu voi mai avea în niciun caz puterea de a-mi reveni în fire, după o astfel de dezordine. Din fericire, pedeapsa cu moartea a fost abolită în Anglia. Rahat! Sus și scurt, Antonioule! Înțelegi că m-ar fi atârnat?

Mă întorc spre Sirella.

Acest personaj e de un calm înspăimântător. Văduvia nu micșorează ura conjugală a femeii. Bărbatul, de la prima lopată de pământ, se întoarce spre viitor, dar puștoaicele, s-o crezi tu, la dracu'! Nu termină niciodată de fiert bulionul ranchiunei. Niciodată un lințoliu n-a acoperit trecutul pentru o soție răzbunătoare, și în modul în care îl privește pe agonizant, surprind un munte de ură în ochii mari de limpede-lazuli.

— Intervenția a fost oportună pentru sănătatea mea, dar riscă să fie nefastă pentru a domniei tale, nu pot să mă abțin.

Mica lupoaică întunecată, cu privirea ei cerulie cu tot, cum ar scrie probabil Maurice Schumann în cea de-a doua sa carte, aflată în pregătire, catadicsește să mă privească. Expresia îi e lipsită de gentilețe, și cu atât mai puțin de tandrețe.

— Șterge-o! îmi spune.

— Hai, Sirella, nu te pot abandona într-o astfel de situație!

— Nu complica lucrurile și pleacă!

— Dar înțelege că sunt unicul martor al justificării, dacă pot spune așa. Faptele reale pledează în favoarea ta, e legitimă apărare. Clavicula mea spartă, postura corpului, grătarul, totul este elocvent.

— N-am nici cel mai mic chef de a fi târâtă prin fața juraților.

— Dar e inevitabil! Nu poți pretinde că acest neastâmpărat a murit de febră tifoidă.

E atât de transpusă, încât mă întreb dacă nu mă va plomba, la rându-mi.

— Oh, Dumnezeule, nu înțelegi? Îți cer să dispari. Și încearcă să nu te mai vadă nimeni!

— N-am obiceiul de-a abandona laș o femeie care a comis o nebunie pentru mine, Sirella!

Bate din picior.

— Cât e de tâmpit omul ăsta! țipă într-o franceză bună (am întâlnit aceeași exprimare în Molière, în Bossuet și în „Biata Blaise" de Pascal Segur, și chiar Roger Peyrefitte te asigură că o poți folosi când ești prins la subjonctifiabil figurat).

Cu țeava armei, mă invită iar să-mi iau tălpășița. Ascult.

Și reține o chestie, puștiule: niciodată nu trebuie să te arăți mai loialist decât domnul Loyal.

• O PANIKURDĂ PANICATĂ PE KURDĂ O CATĂ

Casa lu' madam Mahouss, gazda mea, se înalță la intrarea în localitate. Știi măcelăria Burtoiu? Ei bine, în față.

Este vorba de o construcție deja veche, căreia o succesiune de proprietari i-a adus noi inițiative. Ce a rezultat este o locuință prea fasonată, cu paiantă, terase neașteptate; garduri pe care arhitectul inițial nu le prevăzuse, și chiar un ciot de curte ortogonală, ca rezultat al pretențiilor unui strămoș al doamnei Mahouss, colonel în Armata Indiilor.

Madama ar merita calificativul de „gigantă", dacă n-ar fi atât de mare, încât scapă de rigorile dicționarului. Cititorule cu preț redus, (îți amintesc aici de modicitatea flagrantă a operelor mele, dar nu-i nimic, îți păstrez la rece o mare prietenie în buzunarul prieteniei mele), lasă-mă să-ți frescezez o bucată mai mare din Dna Mahouss, meritată. Imaginează-ți… Ce, de fapt? Să zicem o masă, o grămadă, o aglomerare de carne din care se definesc mai mult sau mai puțin distinct patru membre și un trunchi. Membrele par atrofiate, trunchiul, din contră, e supradezvoltat, trunchi de baobab cu ramuri ridicole. Capul e mai degrabă mic, comparativ cu piedestalul. Madamei nu-i mai trebuie niciun efect special ca să semene cu vreun monstru antediluvian, ieșit inopinat dintr-o cavernă a munților Grampians, unde a avut de înfruntat câțiva dintre milenarii cei mai tâmpiți ai istoriei universale.

Atât de enormă, de importantă, că a trebuit să-și lărgească cadrele ușilor, ceea ce a șters orice perspectivă onestă și a contribuit la stilul baroc al creșei. Comparat cu ea, mă simt din rasa avortonilor. Acest diplococ femelă vorbește cu o vocișoară subțirică de te înspăimântă, ieșind din corpul ei imens. Ai penibila senzație că șușotelile ei precedă un țipăt formidabil, capabil să spargă timpanele cele mai dure, precum cele ale ciocănitorilor pneumatici, ale secretarelor comisarilor, ale tipografilor de ziare; vocile obișnuiților cu crâșmele de noapte, precum ale inginerului de sunet înregistrând plângerea disperată a vreunui Maimuțoi ce încearcă să ia un premiu.

Deci în grota acestui animal preistoric am găsit refugiu. Spre ea fug să mă ascund, plecând de la Sirella.

Am avut timp să scriu o lungă scrisoare de tandrețe Féliciei, să recitesc Memoriile lui Casanova și să halesc niște chestii insipide la hanul din zonă, intitulat „Mai bine aici decât în față" (în față fiind casa locuită de Ted Cut, celebrul tâlhar).

Până la ora cinei, împrejurimile rămân liniștite. Dar pe când sunt la masă, se produc ceva mișcări de trupe. Se aud tot felul de șoapte,

domni străini apar pentru a se alimenta, intrarea lor făcând să înceteze conversațiile. Sunt urmați în curând de jurnaliști băutori de scotch, ale căror aparate fotografice se înghesuie pe mese.

Unul care se face mic-mic în colțul lui, e amicul San A, dragule. Mă cred deja aruncat într-o aventură a bunicuței Gaga Christie. Bătrâna Anglie, unde s-a comis o crimă. Nu lipsește decât amicul Poirot-Descurcărețu', pentru a migăli tablouașul existent. Încerc să-mi casc urechile, dar în țara discreției e dificil să captezi o conversație. Totuși, în momentul în care servitoarea roșcată, cu flocișori portocalii, îmi aduce o tranșă de Kake (ce crezi tu?), ale cărui stafide sunt mai uscate decât căcărezele de capră, risc un gest circular și murmur, neglijent:

— S-ar zice că nu-i ceva în regulă aici, Mary?

Își compune o mutră circumstanțială cu locul pentru a-mi răspunde.

— Sigur, Sir, a avut loc o crimă în zori.

Adopt o față incredulă, aflând acest gen de dezvăluire.

— O crimă?

— A fost ucis Adam Delameer, după ce i-a fost legată soția și închisă în pivniță. Biata de ea e atât de zdruncinată că a trebuit să fie condusă la spital.

— Și s-a aflat ceva legat de asasini?

— Erau doi, și erau mai bronzați, înțelegeți ce vreau să zic? Se crede că e vorba de o acțiune teroristă. Acum câțiva ani, domnul Delameer lucra în Orientul Mijlociu, înțelegeți ce vreau să spun? Și-o fi făcut pe acolo niscai datorii, pe care nu i le-au iertat, înțelegeți ce vreau să spun?

Ca s-o liniștesc pe Mary, o asigur că „Înțeleg ce vrea să zică", și, evident, ce nu vrea să zică. Îi cer o cafea și mă ocup de o visare, pentru care am aptitudini încă din pubertate.

„Bine jucat, mămico!" aplaud in petto. A luat teribil situația în mână, Nemaipomenita. Ce zici, nu se pricepe numai la făcut dragoste, se descurcă în artă, în orice zonă. Pentru a-i înșela pe tipii de la Yard, îți trebuie calități, și mai ales să știi să te servești de ele. A-i pune capac moșului, și aranja apoi o punere în scenă capabilă de a înșela sticlețimea, e o chestie care nu reușește la toate văduvele tinere. Dar această abilă construcție nu riscă a se dărâma? Din partea mea, mă simt puțin cam prea la vedere în acest teritoriu, în ciuda discreției mele, bine întemeiate de altfel. Orice nou venit, cu atât mai mult cu cât este străin, mobilizează atenția satului. Sunt aici de vreo opt zile, ceea ce pledează în favoarea mea. Un terorist nu și-ar ucide victima după ce s-a arătat unei populații atente.

Trag o recapitulare. Când îmi vizitam frumoasa cucerire, utilizam o viclenie imbatabilă. Mă duceam să mă plimb prin ruinele castelului medieval aplicat peste localitate. O pădurice de mătrăgune îmi oferea un azil destul de stufos până la zidul pe jumătate prăbușit ce

împrejmuia locuința lui Delameer. Intram în grădina lor, unde o tufă de trandafir, mândria împușcatului Adam, continua să mă ascundă de eventualii privitori. Apoi traversam dintr-o parte în alta o anexă, pentru a mă pierde în cele din urmă în bucătărie, unde mă aștepta drăguța demoazelă. Pentru a pleca, foloseam același drum: atât de bine, încât niciodată n-am făcut o trecere în revistă a gazdei mele mai mult de o oră. Doar o dată s-a produs o vizită, ce coincidea cu prezența mea. O bătrână vrăjitoare, cerșind pentru o operă pe care ea o pretindea caritabilă. Sirella a avut timp să se coafeze cu un turban și să agațe o mătură, dând astfel de înțeles că lustruia parchetul, nu scumpa mea ștangă.

Nu, clar, dacă gentila mea decapsulătoare de șliț are destui nervi să se cramponeze de versiunea ei, totul trebuie că se va petrece bine.

Și totul merge bine, se pare.

Un garajist din regiune pretinde că a făcut plinul la o mașină cu doi… înțelegeți ce vrea Mary să spună?, „cu niște mutre cu adevărat rele”, după cum afirmă el.

Pe scurt, trei zile mai târziu, au loc funeraliile lui Adam Delameer. Observ de la distanță. „Văduvioara”, încă traumatizată, nu participă. Din contră, tot satul s-a crezut obligat să-l urmeze pe nefericitul Adam până la ultima sa locuință, cum se zice pe la noi. Coloana funerară e condusă de un unchi constipat, vechi militar, după cum mărturisește mersul său, flancat de un văr și-o vară, se pare, veniți din Țara Galilor. Cei vii acordă întotdeauna mai multă emoție tipilor morți violent, ca și cum defuncții s-ar trezi loviți de o dublă injustiție: că sunt morți, și că au ajuns așa împotriva naturii.

Grii funerarii, pe bune, ceea ce e mai rău decât dacă ar fi fost negre. Liniște reculegătoare. Preotul cântă fals (a cânta în engleză înseamnă deja să-ți asumi inutil niște riscuri), dricul scuipă un fum uleios, căci se hrănește cu ulei. Pentru a pune capac la tot, frigul uscat al ultimelor zile a făcut loc unei brume pufoase, pe care pescărușii speriați o agită cu aripile lor lamelibranhioase. O, preafericitul meu cititor, de nu cunoști într-adevăr ce e aceea melancolia, atunci vino să arunci o privire la îngropăciunea lui Adam Delameer, și noțiunea o să-ți sară imediat în ochi, ca butonii după ce ai consumat ceva în cartierul Picăturii de Aur.

După ceremonie, cele două hanuri din Eggs-To-The-Cook sunt pline, ca la noi ăștilalți, în Franța, unde e atât de bine a bea în sănătatea eternă a dispăruților, înainte de a dispare tu însuți.

Mă întorc în odaia mea, cu coada între picioare nemulțumit că am trăit-o și pe asta, spunându-mi, în meandrele conștiinței mele că, fără sejurul meu în această țară, Delameer ar fi încă viu, Sirella îl mai înșela, fără îndoială, când avea ocazia, dar eu am fost ceva suplimentar, ocazia ce nu trebuia să se ivească.

Și grăsanul în trening roșu ar fi continuat să străbată landul, dacă n-aș fi apărut eu, să-mi încredințez penisul gurmandei sale soții. Desigur, am făcut toate astea pentru că sunt în misiune, ceea ce constituie singura mea apărare, dar misiunile pot avea oare dreptul să devină întotdeauna sinonime cu moartea?

Vezi, prea scump cititor, de o fidelitate mișcătoare, vezi că San Antonio al tău mai are puțin și cade în râul neurasteniei, în această țară ce pare a se dopa cu boli de genul ăsta, ca și British Museumul, care are în grijă întunecata sa pradă de fustițe dantelate și coifuri de pe vremea Liegé-ului. Tristețea e britanică, ca și whisky-ul care o inundă, ca și ketchupul ce acoperă pompos haleala, pentru a cauteriza gustul ei insipid cu ardei iute. Și mi s-a transmis și mie. Mă simt singur, singur, infinit de singur, având ca decor înmormântarea și aerul, rece ca o vată murdară. Pescărușii își chelălăie prevestirile. Dacă-mi ciulesc urechile, aud rumoarea continuă a Mării Nordului, ceea ce nu mă deranjează cu nimic.

Tristețea mea e atât de gravă încât cer doamnei Mahouss permisiunea de a telefona în Franța cu taxă inversă, căci n-ar tolera să mă conversez altfel, de frică să n-o coste și ochii din cap. Și chiar cere să formuleze ea însăși comanda. Îi dau numărul Féliciei. Normal că mama e de acord, și acceptă acest apel. Pălăvrăgim un pic: sănătatea ei, școala lui Toinet, noua operație a doamnei Pinuad (iarăși vezica), vecinul venit să ceară permisiunea de a-și reface cabana de unelte, de lângă zidul comun cu noi. Eu îi explic că lâncezesc în fog-ul britanic, și apoi o rog să sune la Bérurier, să-i transmită să mă caute de urgență, la numărul doamnei Mahouss. Ei bine, după ce am auzit vocea mamei, situația e cu totul alta. Un adevărat bandaj pentru creier. Începe, clar, să miroasă a naftalină în interiorul lui. Mă gândesc la vecinul nostru, moș Billet. La fiecare trei – patru ani, își reface cabana de unelte, adăugând de fiecare dată o cameră în plus, fără a solicita vreodată permis de construire. Pur și simplu îi ajunge încuviințarea noastră. Așa e el! Magazia lui de unelte a devenit cu timpul mai vastă decât pavilionul în care locuiește. Închiriază camere slujnicuțelor portugheze, și trage puternic pe nări mireasma de pește fript, în acele seri când aceste domnișoare dau câte o recepție mondenă. Cea mai în vârstă dintre locatare este de-a doua soție a lui Billet, spre marea furie a plozilor lui, care nu suportă mezalianțele. Dar și ei s-au stabilit la casele lor, și-și trăiesc propriile vieți, iar papa Billet înțelege să și-o trăiască pe-a lui. Își spune că, într-o zi, pentru a le face în sâc, o să-i facă un țânc grasei Anna Maria, din moment ce ea mai e încă productivă. Iubește mult Portugalia, Billet, numai că detestă călătoriile, și preferă atunci să vină Portugalia la el. E dreptul lui. Limba îl încântă. Uneori, când discutăm în fața caselor noastre, întâlniți întâmplător, și se aud certuri din direcția „magaziei de

unelte”, îmi spune, atrăgându-mi atenția cu un index de meloman:

— Frumos limbaj, nu? Chiar și când aceste domnișoare se ceartă, s-ar spune că, de fapt, ele cântă…

Într-o zi i-am răspuns că prefer italiana. O lună nu m-a mai salutat…

Asta-i viața molcomă, arhicotidiană, pe care o găsești peste tot, la orice emisferă sau latitudine. E ca o frișcă în banalul zilnic. Formează mari plăci moi. Dacă ești arțăgos și dai la o parte banalul, vei descoperi doar hidoșenia rasei umane, plus alte drăcii ieșite de nicăieri și care se întorc tot acolo…

Știu, așteptați acum explicații privind prezența mea în Eggs-To-The-Cook. Dar nu ne grăbim. Splină în suc propriu, asta e specialitatea mea! Tot timpul trebuie să-mi sparg capul ca să vă povestesc aia, să vă explic ailaltă, să chituiesc acțiunea, să leg personajele, ca să poți să-i urmărești pe toți, asta începe să mă calce pe nervi, puțin câte puțin. Noi ăștia, romancierii, suntem condamnați la galere. Cu dragoste. Fiți amabil, vă pândește sindicatul criticii de inițiativă… Și când iei prea mult inițiative, poftim cum se agită care mai de care, că ai depășit limitele, că nu ești credibil.

Așa că las-o mai moale cu pretențiile, mă înțelegi, gagiule? Fiecare trandafir are un câmp al său, cum spunea domnul François Mitterand cam în epoca în care prezida Republica. Totul va fi minunat pentru cel care știe să aștepte. O să-ți primești și tu instrucțiunile de folosire. Ale mele books, știi bine că folosesc sistemul de „golire-ungere” cel mai de soi, cu cafteli de buldozeriști și jocuri de Palmă la fiecare cincizeci de pagini.

•

Mă plictisesc precum ultimul măr din compot. Doar o sondare țeapănă mi-ar calma tubulatura, dar pe cine să forez? În niciun caz pe maica Mahouss, nu e acuplabilă mama-dama. Mă cam gândesc cu nostalgie la frumoasa Sirella, ce și-a împușcat bătrânul pentru frumoșii mei ochi șateni. Am încă o porțiune de claviculă zguduită. Apropo, îți zisesem că era dreapta, fii te rog amabil și rectifică, please: e stânga, am prea multă nevoie de brațul meu drept pentru a mă putea lipsi de el din cauza unui cuvânt scris în repezeală. Deci, sufăr de umărul stâng, de brațul stâng și de ce mai vrei tu de stânga. Asta nu înseamnă că, dacă aș ține-o în brațe pe văduvioara Delameer nu mi-ar trece durerea.

Pendula din salon îmi roade răbdarea.

Ce dracu să fac? Să aștept noi directive, de sus? Surâd gândindu-mă că, de acum înainte, „sus” e Bérurier. Dacă, din nenorocire, neglijență sau imposibilitate majoră n-ai citit precedenta mea capodoperă, intitulată „Du-te să m-aștepți în pat”, operă care va fi premiată de Academia San-Antonio, în unanimitatea voturilor, dacă ai trecut deci

pe lângă acest eveniment literar, încă n-ai aflat, la ora la care eu pun la cuptor prezentul sufleu de tâmpenii, vestea cea mai zdruncinătoare din aceste timpuri dintre două războaie: Bérurier a fost promovat director al serviciilor poliției, ca urmare a unei farse făcute de Marie-Marie, nepoata cea inspirată. Ea l-a înscris, pe cât de clandestin, pe atât de oportun, în partidul socialist.

Faptul, în orice caz, nu poate fi negat, e brutal, e înspăimântător, dar e veridic: a fost dat afară Bătrânul, frumosul nostru Achille super-monden, pentru a fi instalat în locul său, în fotoliul lui, un bucățoi de grăsime, un bădăran care stâlcește limba, care se bese în alexandrini viguroși precum cei ai lui Corneille, care nu-și spală mai mult fața decât dosul, care se ghiftuie, regulează și gâlgâie (ceea ce se numește deja în poliție „doi G și R"), care caftește tot ce-i rezistă, plânge la „Două orfeline", care respectă la fel de mult meniul de restaurant ca și Evanghelia (dar nu mai mult), care se laudă că e cretin, încornorează pe cine apucă, își lasă sămânța peste tot, și care, o dată gol, seamănă cu un post de benzină (coloană de carburant, pentru ediția helveto-romandă). Într-atât penisul îi e de considerabil. Acest certăreț, bătăuș, bețiv (nu au fost porecliți, el Bertha și Alfred „cei trei afumați"?) a devenit deci, datorită jocului de mutări și transmutări patronul meu. Aștept acum ordine de la godacul ăsta, căruia îi căram eu pe vremuri sarcini! Întoarcere de manivelă. Așa e viața: impertinentă și surprinzătoare.

S-a schimbat, Obezul, în ce mă privește. De la intrarea sa (de gladiator) în funcțiuni, se crede obligat să-mi vorbească la persoana a doua plural. Autoritatea însă a fost întotdeauna falsă la cel ce nu o are de la natură, așa cum și averea mare îl dă pe ușă afară pe cel ce nu are o autoritate de stăpân.

Mrs. Mahouss astupă formidabilul canat al ușii:

— O ceașcă de cafea v-ar face plăcere, mister Antonio?

M-a păcălit deja o dată, mamaia, cu apa ei caldă și biscuiți râncezi, acum n-are decât să și-i pună în chiloți. Refuz politicos, motivând că Facultatea îmi interzice formal excitantele. Mâhnită, se retrage, precum se retrage oceanul când sună ora refluxului. Când părăsește o cameră ai senzația netă că începi să vezi mai clar, că e mai multă lumină.

Și acesta e momentul în care o sonerie răsună în culise. Mrs. Mahouss deschide apelului. Foarte puțin după aceea, grămada informă de cărnuri vine iar să-mi fure lumina.

— Cineva pentru dumneavoastră, mister Antonio, mă anunță himalaiana.

Debusonează în fine orizontul, și vederea mea tremură atunci ca o piftie de la taica Laserre. Ce-mi văd ochii?

Nu amice, nu-i nici Regina, nici prințul ei de Cipici Plini nici Lady

Usturoi sau marele ei tâmpit care are un aer atât de spiritual și când doarme și când joacă polo (și asta încă nu-i nimic, să vezi ce față are când regulează!).

Poți tu să ghicești cine vine în astă seară, în acest „bed-and-breakfast" al măicuței Deneatins?

Un personaj despre care-ți povesteam acum două minute, amice: Achille! Perfect, ex-directorul, dispărut de pe culmea carierei, abandonându-și fotoliul celui mai de pe urmă arțăgos, lui Béru.

Bătrânul! The Old! Micul Napoleon! Despre viața căruia nu mai știam nimic, de la epurarea sa.

E aici, impecabil, într-un costum bleu, cu un pullover de cașmir, o umbrelă Berburry pe braț, o caschetă irlandeză în mână. Grav, ca întotdeauna, cu o privire clară, limpede ca Pernod-ul alb, înainte de a fi subțiat cu apă.

Mă ridic într-un salt demn de un medium ocărât de vocea Ioanei D'arc.

— Doamne! zic.

— Ah! mă recunoaște, nobilul rămas fără păr în totalitate.

Și avansează. Mă arunc spre întâlnirea cu el ca un parașutist care se repede la întâlnirea cu două sute de mii de metri de gol plasați sub lăboanțele lui. Atitudinea lui îmi mai încetinește din ardoare.

— Salut! îmi comunică noul sosit, prezentându-mi mâna-i ca pentru a i-o săruta.

Mrs. Mahouss, impresionată de clasa personajului, îl văduvește repede de impermeabil și de umbreloaică, înainte de a dispare.

Îi propun un fotoliu lui Achille. Își alege altul, mai aproape de fereastră, și se depune aristocratic, cu fesierul aerian, cu labele lui Louis cinșpe, cu brațele odihnite pe spătar, regăsindu-l, atât de el însuși, sălbatic de identic cu cel care a fost dintotdeauna, emoția îmi hidratează ochii translucizi (totdeauna lucizi, rareori în transă).

— Povestiți, îl rog, povestiți repede, patroane.

Murmur de delectare:

— Patron…

O repetă cu un ton deziluzionat. Apoi, cu vocea sa neutră, dar totuși, cu câteva picături de lămâie:

— „Patronul" tocmai și-a terminat traversarea deșertului, dragul meu prieten. A durat șase săptămâni, și nu le voi uita.

— Trebuie să înțeleg că v-ați recuperat postul, domnule director?

Înaintă cu un capăt de umăr.

— Mai ceva. N-ai citit ziarele?

— Presa franceză n-ajunge până în această fundătură, boss.

Achille râde dintr-o dată, brusc, cam așa cum o faci ca să-l sperii pe un copil.

— Sunt sub-secretar de stat, prietene.

„Prietenul” nu se poate abține.

— Formidabil!

— Dar a trebuit să dau din coate!

— Bravo: erau destul de ascuțite!

Bătrânul jubilează.

— Știi, mă așteptam la concedieri masive din cauza schimbării regimului. Încercasem să mă fac mic, să mă joc de-a „da, domnule”, să aplec spinarea mea uzată de artroză. Se zice că, în astfel de situații cel care nu pierde imediat nu mai pierde nimic. Speram că sunt uitat, tolerat chiar, mai mult sau mai puțin iertat că am existat înainte de venirea lor. Fiecare zi încheiată constituie o victorie. Orice individ care n-a murit se consideră nemuritor. Ei, bineînțeles, în momentul în care nu mă mai așteptam la nimic, chestiunea s-a produs. Mutat la Noumeea, băiete! Clar! Pac! Și știi, desigur, cine m-a înlocuit, căci o nefericire nu vine niciodată singură? Au adunat umilirea cu batjocura. Nu numai că mi-au tăiat capul, dar mi-au desenat și mustață în bătaie de joc. Măscăriciul bistrourilor, instalat pe tronul meu. La început am râs, căci era prea caraghios, la urma urmei, nu? Măcar de te-ar fi promovat pe tine, San Antonio, care ai fost discipolul meu și posezi o valoare clară, bun, de acord, aș fi înțeles mai mult sau mai puțin. Dar el! Această mașină împuțită! Această grămadă de tâmpenii în viață! Această latrină în circulație! El, cu unghiile lui negre și ochii lui roșii, spune și tu! El, cu dinții lui încărcați de toate mizeriile, ca grătarul unei guri de canal! Acest analfabet! Ce zic eu, acest anal-cretin! Acest împuțit, acest mojic, acest nătărău care, de fiecare dată când se semnează ezită asupra ortografierii propriului nume. El care nu va ști niciodată, nici că Quito este capitala Ecuadorului, nici că Flemming a descoperit penicilina. El, abjectul, pe care l-ai putea compara un elefant dacă pachidermele n-ar avea și ele dreptul la stimă. El, atât de gras, de gros, de poșircar, atât de prost ras, și pe care-l simți că are mațele pline cu tot felul de chestii înghesuite de-a dreptul în el, el, în locul *meu*, cu curul în fotoliul *meu*, cu coatele pe rezemătoarea *mea*, cu picioarele lui enorme, împuțite, sub biroul *meu*. Opt nopți fără somn, San Antonio. Și cele opt zile dintre ele desigur!

Examinam orice posibilitate… Mai întâi, să mă călugăresc. Dar ce făceam cu nevastă-mea? Mai apoi, bănuiești și tu: să mă sinucid. Tocmai eu? Eram împresurat. Nu-mi mai rămânea decât să-mi asum înfrângerea. Să plec la Noumeea, ca ocnașii de odinioară? Spune și tu, la antipozi, nu, mersi. N-am obiceiul să trăiesc cu capul în jos. Atunci? Să demisionez și să mă pierd în câmpia normandă pentru a avea grijă de fluturi? Aici ajuns, mi-am dat seama că sunt într-un impas. Dar știi de unde mi-a venit ideea cea bună, Antoine? Pe pariu că nu ghicești! Într-o pișătoare, bunul meu. Dacă nu m-ar fi încercat vezica, aș fi trecut pe lângă noroc și n-aș mai fi apucat să strig Evrika! Pe când

stăteam cu coada-n mână, am întrezărit soluția. Ești gata să afli, comisare? Așteaptă-te la un șoc. Unul adevărat. Gata?

Își scoase portofelul, extrage o legitimație și mi-o întinde. O iau, și mâna începe să-mi tremure. Se poate una ca asta?

— NU! bâlbâi.

— Ba da!

— Dumneavoastră?

— Eu!

Acest dialog strălucitor, deși bine pornit, se încheie din scurt. Îl las să și recupereze micul dreptunghi lovit de emblema secerii și ciocanului. Achille s-a înscris în partidul comunist…

Mândru, își pune documentul la loc.

— Îți voi spune ceva, San Antonio, promite-mi că n-o vei uita în veci.

— Cum aș putea, tovarășe domnule director?

Articulează.

— Când trebuie ceea ce trebuie, înseamnă că trebuie ceea ce trebuie, Antoine, m-ai înțeles?

— Cum nu se poate mai clar, tovarășe.

Adaugă:

— De altfel, pot să-ți mai încredințez ceva, micule: chestia clocea în mine din adolescență. E ceva endemic, precum ciuma bubonică în unele regiuni. Toată viața mea n-a fost decât o imensă neînțelegere. Mă jucam de-a marele burghez, când, de fapt, eu uram această castă infamă ce a sufocat evoluția populară și a redus omul la sclavie. De acum sunt pe drumul cel bun, San-Antonio. De altfel, examenul meu de trecere a fost concludent deoarece… Subsecretar de stat, frumos purgatoriu, nu? Și mai așteaptă puțin, băiete, așteaptă să se limpezească totul, și vei vedea până unde va ajunge Achille.

Ah! Mă credeam terminat, măturat cum se mătură un rahat de câine! Mă surghiuniseră, mă tăiaseră, mă expulzaseră. Las că mai vedem noi! Teamă, eu? Niciodată. Niciodată nu mi-a tremurat privirea, Antonio. (Se lovește în amplasamentul inimii, același cu locul legitimației de partid.) Aici e viitorul, băiatul meu!

Cine ar îndrăzni să nege? Occidentul n-are decât să zvârle din picioare, să ocolească, să protesteze, va fi înghițit, amice! Rachetuțe la domiciliu, dacă e nevoie! Cinci minute să vă închideți gurile sau vă radem gratis: Paris, Londra, Madrid, Vatican, toți. Și apoi, marele gol purpuriu! Nostradamus câștigător! Hop! Hop! pe aici pentru supa de oase! Febrilele burse transformate în săli de sport. Corbeille transformat în coș de baschet, tare-mi mai place. O să-i regăsești la sala Dache pe zuavii perucheri, noii domni! Niciun pic de roz, nu ține! E o culoare bastardă, ca și violetul? A fi roz înseamnă a fi pe jumătate roșu, și prin consecință pe jumătate alb. Mă urmărești, tinere? Viitorul

aparține celor care sunt ceva, dar ceva din plin. Redman, Whiterman. Restul? Nimic. Un nimic gros atâtica! Achille a luat-o pe calea cea bună: cea care duce spre lumină. Te-ar interesa, o croazieră spre un mâine luminos, băiete? O țară frumoasă de vizitat. În orice caz, în șir indian. Lumea e rezervată celor ce supraviețuiesc.

O tăcere tare lungă trece peste cuvintele lui. Ca o limbă de omofil peste o păsărică juvenilă. Tovarășul Achille își scoate o batistă fină dintr-un buzunar pentru a-și tampona tâmplele spâne, pe care mânia i le-a perlat cu sudoare.

— Patroane, murmur, mă vei uimi întotdeauna!

Și e perfect adevărat: vitalitatea lui mă dărâmă. Dacă-i voi supraviețui, voi cere să mi se facă un mulaj al capului lui, să-mi fac o amuletă.

Bătrânul îmi aruncă o ocheadă de geambaș care tocmai a vândut un măgar roșu, convingând clientul că e un armăsar pur-sânge, arăbesc. E mulțumit nu de mine, ci de sine. Se simte puternic, eminent, plin de proiecte îndrăznețe și cu un viitor mare ca răul Beauce.

— De fapt, mă decid, pot să vă întreb cărui fapt datorez fericirea vizitei dumneavoastră?

— Am venit să coordonez, îmi spune.

Aștept urmarea. Nu întârzie să apară.

— Deoarece n-ai avut posibilitatea de a citi presa franceză în această insulă insalubră, insulă care n-a reușit, în două mii de ani de istorie să creeze ceva cu adevărat mare în afară de Rolls-ul Phantom, nu cunoști deci în ce direcție se exersează sub-secretariatul meu de stat. Află deci, comisare, că sunt în fruntea unui serviciu național de coordonare, însărcinat cu stabilirea unei transparențe, în unele cazuri chiar o cooperare între diversele poliții franceze și diferite alte servicii de informații. Am ținut personal, auzind că ai fost delegat special excepțional la Brigada Azur, am ținut personal, spuneam, să supervizez această operațiune, înțelegi, încercând să evit tot ce supertâmpenia unui hiper-Bérurier director ar putea aduce nefast unei așa operațiuni delicate.

— Picați bine, patroane, îl perii, nobil gentil în voluptatea decăderii, căci și cel mai bun dintre oameni (aici m-am numit pe mine, cum m-ar numi și alții pe care ți-i voi trimite într-o listă detaliată, acompaniată de un mandat poștal de 100 de franci), cel mai bun dintre oameni deci are nevoie de a-și administra silicații morbizi de lingușeală târâtoare.

— Știu, răspunde această ființă fără complexe.

Scoate un etui de țigări, dublu, compartimentat, pescuiește un Quai d'Orsay, pe care îl freacă delicat între degete, înainte de a și-l introduce în cioc.

— Nu vă plac țigările, nu-i așa? face, cu un ton care pare a ieși de la vopsitorie, atât e de detașat.

— Nu-mi plac decât ele, din contră, îl corectez.

— Și câtă dreptate ai, mă complimentează chelul, punând al doilea picior de scaun în buzunar. (Apoi, schimbând orientarea.) Am sărit pe afacere cu atât mai bucuros, cu cât istoria Delameer m-a tachinat întotdeauna precum hemoroizii. Am regretat pe atunci că nu era de competența mea…

Stopează, pentru a-și aprinde havana. Operațiune minuțioasă, care ar merita să fie comentată de rafinatul Lalou, marele specialist în reportaje medicalicești la teve.

Când, în fine, un fum pozitiv de conclavă scapă din nările lui, revine la întrebare:

— Să-ți rezum faptele, San-Antonio?

— Cred că le cunosc deja, patroane, dar spuse de dumneavoastră vor lua un contur nou, așa că vă ascult nemișcat și vă asigur dinainte de sentimentele mele încântate.

Venerabilul își retrage modulul fumegând din morfolitoare, pentru a facilita electrocuțiunea, cum zice Béru.

— Sub ce-a de-a patra și antepenultima Republică Franceză, Adam Delameer este vice-consul în Emiratul Kahlbar din Golful Persic. Era promovat de curând și va avea o scurtă carieră în diplomație, deoarece, șase luni mai târziu, va fi constrâns de Foreign Office să demisioneze. Motivele acestei sancțiuni nu ne sunt cunoscute, căci îi știi și tu pe insularii ăștia, ce plini de ifose sunt. Nu deschid gura decât pentru a sorbi un ceai inept. Dar să ne întoarcem la Delameer. Într-o noapte, primește un telefon de la un agent francez înspăimântat, în misiune… specială, în emiratul în chestiune. Tipul în cauză, un oarecare Alan Fernal, îl roagă, în numele solidarității europene, să-i acorde ajutor! Britanicul acceptă să-i acorde adăpost. Mă urmărești?

Îl urmăresc cu atât mai mare ușurință cu cât sunt deja la curent cu toate astea, dar politețea nu iartă, nu poți închide gura unui subsecretar de stat. În interesul meu, mă prefac captivat de ce-mi spune.

Și Achille cel cu limba ușoară redemarează la proba de pierdut răsuflarea, sau orice altă probă care ar putea exprima ardoarea.

— Câteva clipe mai târziu, o mașină stopează în fața rezidenței lui Delameer. O portieră trântită. Nu e singura: șase detonații îi răspund. Și, pentru a încheia, Alan Fernal cade, cu pieptul, stomacul, capul perforate de gloanțe de mare calibru.

Delameer se precipită, urmat de slujitorii săi. Îl iau pe francez și-l aduc în interiorul vice-consulatului, pentru a încerca să-l îngrijească, dar e prea târziu, compatriotul nostru e mort.

Aici, Achille lasă o pauză, pentru a repara paragrafele.

Aștept, sau mai bine, îl preced. Povestioara, dacă vrei, ți-o fac capitol de book. Delameer alertează autoritățile franceze, căci Franța nu e reprezentată în Kahlbar. Așteaptă instrucțiuni. E rugat să

scotocească minuțios victima, să recupereze tot ce se poate recupera de la el, să verifice bine dublura țoalelor, apoi să alerteze autoritățile emiratului. Ceea ce s-a și întâmplat.

Poliția deschide o anchetă, care nu dă nici cel mai mic rezultat. Delameer transmite Ministerului Afacerilor Străine franceze rezultatul scotocirii, adică nu mare lucru: hârtii de identitate, mici obiecte de buzunar, dolari și molhari (molharul este deviza emiratului Kalbahr, toată lumea o știe), apoi un stilograf trucat care se poate, eventual, transforma în sarbacană pentru a trage săgeți cu curara, sau în tub de comprimate de aspirină cu stricnină, cele două lucruri ținând de panoplia uzuală a agentului secret în misiune, orice cârnățar în exercițiu ți-o poate confirma.

Și apoi timpul trece…

Ca în jocurile radiofonice unde un concurent trebuie să cânte o melodie în același timp cu interpretul, apoi să continue singur când cel din urmă e întrerupt, pentru ca în final să se regăsească în aceeași măsură, vocea spână a chelului îmi completează vocea interioară:

Lipsește doar un fleac de silabă.

— … pul, treeecee, termină Babacu'.

„Și apoi timpul trece" gândesc eu.

E rândul lui să joace.

Ascult, astfel încât celulele mele își oferă clipe de liniște relaxantă.

Spune!

— Această afacere ar fi fost înecată în valurile timpului (știe să mânuiască și metaforele, individul) dacă, în ultima vreme, o lovitură de stat nu l-ar fi înlocuit pe bătrânul emir Kohnar Constipatu'. Monarhul decăzut de abia a apucat să părăsească țara, și s-a refugiat în Elveția, unde un cont bine aprovizionat i-a asigurat, din câte se pare, o bătrânețe confortabilă. O tânără colaboratoare „Dauphine Libéré" a avut ideea de a-l intervieva pe personaj, spunându-și că ar fi interesant a-l chestiona în privința francofobiei de care a dat dovadă de-a lungul stăpânirii sale. Puștoaica a avut atunci o idee a dracului.

„Kohnar Constipatu', sedus de adolescentă și avid de a fi înțeles, ca toți cei ce nu mai au dreptul la cuvânt, i-a povestit viața sa, în lung și-n lat. I-a deslușit că, la instigarea Angliei, s-a arătat atât de dur, de antifrancez, nu degeaba a fost supranumită această națiune de insulari „perfidul Albion". Și era în joc ceva petrol, mă înțelegi? La naiba! Să trecem. Bătrânul Kohnar a trimis dopul cât mai departe, evocând spre exemplificare afacerea Alan Fernal. A pretins că poliția kalbahriană n-a tras asupra acelui agent francez și că el, probabil, a fost doborât de englezii înșiși".

Căpățânosul jubilează:

— Și cel mai biutiful, dragul meu, e că la noi nimeni dintre marile personalități n-a luat în considerare această posibilitate. Au înghițit cu

polonicul fanfaronadele misteriosului vice-consul. Alan Fernal e mort? Au tras o cruce peste el. Și nu vă doreați ca extrema stângă să preia puterea? Spune-mi, Antonio, spune-mi drept, ai refuza să vezi drapelul roșu plutind peste Elysée, tovarășe comisar?

— În niciun caz, tovarășe sub-secretar de stat.

— Atunci, zău așa: va fi frumos la vedere, cum zicea Sartre!

Nouă pauză. Moșulică își masează falangele, apoi își mângâie lobul urechii.

— Iată una dintre rațiunile pentru care ai fost branșat pe această afacere, după douăzeci de ani, micul meu tovarăș. În ciuda celor două decade scurse, vreau să știu dacă acești insulari ai testiculelor mele ne-au dus de nas ori ba.

— Mă tem că partida s-a revocat Sine die, tovarășe patron.

— De ce?

— L-au îngropat pe Adam Delameer în chiar această după-amiază. Și cum nu era căsătorit în momentul faptelor, mai mult ca probabil că văduva sa nu are de unde să le cunoască.

Babacu' pantonimează la meserie – capul i se alungește, apoi se lărgește, roșește, pălește, se albăstrește, se înverdizește (Giuseppe), se mumifică.

Își gustă mucoasele. Face cuac, bule, pauze, puncte sonore, morse, se joacă de-a hârâitoarea.

— Spune, dragule, spune repede, spune tot, spune bine.

Spun detaliat. Îi explic că mijlocul cel mai bun de a avea acces la viața privată a unui gagiu este de a trece printre coapsele doamnei lui. Deci, am făcut-o. Dar în loc de a mi se deschide mie calea spre intimitatea lui, chestiunea a avut drept consecință deschiderea porților paradisului, mult mai largi, pentru el. Adevărată lovitură sub centură plină de hidoșenie! Achille își clatină capul.

— Deci nu vom ști niciodată? se lamentează.

— Mă tem.

— Dar poate că s-a destăinuit, mai târziu, soției?

— Un tip înțelept ca Adam își păstrează pentru uzul său personal tâmpeniile propriului trecut.

— Cine știe? E preferabil să-ți urmezi relațiile cu domnișoara, San-Antonio.

— O să încerc să mă utilizez, tovarășe sub-secretar de stat. Oricât, nefericitul eveniment care tocmai s-a produs n-ar trebui să mă incite deloc la a continua o aventură ce a produs deja o crimă.

— Nu cunoști femeile, comisare: un nimic le excită, cine știe dacă uciderea soțului nu intră tot în categoria de afrodisiace?

— Ei bine, voi încerca să mă asigur, îi promit.

Ex-directorul meu mă întreabă, după 30 de centimetri de visăreală:

— Bineînțeles, știi care era lucrul pe care Alan Fernal îl negustorea

în Kalbahr?

— Un diamant mare, mi s-a spus.

— Cel mai mare! Piatra trebuia să plătească un târg fenomenal de ocult, întreprins între guvernul de atunci și emirul Kohnar.

— Ce târg?

— Mister, nu știu nici eu însumi, dar nu m-ar surprinde de ar fi vorba de ceva petrol. Ce-ar putea fi în Golful Persic! A ce miroase? A iasomie, de acord, și a mai ce? M-am făcut bineînțeles?

— Ca totdeauna, domnule tovarășe ministru.

— Mulțumesc. Astea fiind zise, găsesc că acei conducători francezi au fost prea ușuratici încredințând unui singur om o piatră de o așa valoare.

— Istoria e plină de fapte stupefiante, tovarășe domn sub-secretar de stat (stat-soră).

— Vai, vai și iarăși vai, biata Franță încă mai rezistă. Ah, brava bătrânică! A fost destul pipăită pe cur, a fost înșelată, batjocorită, furată! Și încă mai ține la tăvăleală, orice ar fi, orice s-ar întâmpla, neobosită!

Sunet de sonerie pierdută rupe liniștea mare-albioană a casei. Se poate auzi diplococumul târându-și lăboanțele mari spre intrare.

Ca mai devreme, Mrs. Mahouss se prezintă:

— Regret, spune cu un nu știu ce strop de mâhnire, un alt domn pentru dumneavoastră, mister Antonio.

Se demasează. Și atunci, pentru a doua oară, pentru a doua repriză, știi ce?

Stupoare de nepătruns!

Nu, nu te las să tânjești.

Bérurier!

El! Masiv, suveran, directorul, destul de formidabil pe laterale. Cu pleoapele aproape închise, cu barba în plin avânt de creștere, închingat într-o grămadă de osânză verzuie care-i cade până la târlici, purtând pe bilă o pătură dintr-un fetru încă necunoscut pe pământ, idiot, de culoarea căcărezelor de gâscă sau mai știu eu ce, cravată, se putea, pe care doar trei pete nu tocmai magistrale mărturisesc că numitul gât-legău aparține lui Alexandre Benoît: o urmă de vin roșu, una de maioneză, a treia de sos tomat și atât.

Mrs. Mahouss începe să mă găsească necuviincios din cauza atâtor vizite al căror obiect sunt. Își marchează dezaprobarea rămânând la distanță, cu brațele încrucișate, sălbatică apărătoare a unei case moștenite. „O, casă a tatălui meu. O, casă, ce te iubesc”, cum zicea Peguy.

Noul venit aruncă o privire sălbatică spre predecesorul său.

— Aș putea cun’ște motivația ăstei reuniuni? întrebă sec.

Și, doar mie:

— Dă la cine v-luați ordenele, comisionare? mă întrebă Obezitatea. Cui trebuie să-i indicați respect, m'rog?

Achille începe să mârâie ca bicicleta numai factor poștal pe-o coastă.

— Spune-mi, amice, nu cunoști faptul că sunt sub-secretar de stat la Coordonarea Polițiștilor?

Majestatea Sa își vâră mâinile deghizate în pumni în buzunarele parpalacului.

— Spune-mi, amicule, îi întoarce vorba, oi fi uitat tu că comisarul e plasator sub ordinele mele d'recte și că de ai a-i spune ceva, ești obligat să-mi zici mie dintâi?

Achille dă pe dinafară.

— Îl auzi cum rage, acest animal? Acest mizerabil? zice Scalpatul, ca pentru a se descărca parțial de incredulitatea lui. Poți să concepi, Antoine, cu ce n-aș îndrăzni să zic, „cu cine" – având respect pentru rasa umană – cu ce am fost înlocuit? În-locu-it! Acest verb e un pumnal plantat în orgoliul meu, micule. A fi *înlocuit* de mașinăria asta, înseamnă a muri de două ori.

Bérurier respiră puternic. Sper, în favoarea micilor obiecte răspândite prin cameră, că nu va expulza dintr-o dată toți cei trei metri cub de gaz cu care și-a umplut foalele. Maica Mahouss ar chema garda. În caz de debibelotare a barăcii. Din fericire, Grasul exhalează cu măsură.

Îl privește pe vechiul patron îndelung, ca și cum ar fi un rahat pe care un trecător grăbit i l-a depus în prag.

— Mizerul abil de care pălăvrăgești, dornic sub nu știu cine, are onoarea să te invite să-i pupi curu', nici mai mult nici mai puțin, cu mare artă a perfecțiunii.

— Ești un prost-crescut, tremură Achille.

— Ceva mai crescut, desigur, dar în orice caz mai puțin prost, protestează Béru.

Se vor încăiera? Interesant, nu? Și cât de destructiv ar fi pentru fața de împărat roman a bătrânului.

— Haideți, haideți, haideți! Domnilor, domnilor, domnilor! Arunc într-un superb alexandrinibisilabic cu repetiție mângâioasă. Nu uitați că suntem în străinătate, și că o bătrânică britișă vă privește, cum privește o vacă încrucișându-se trenurile. Nu-i dați de înțeles că țara noastră e pământul zâzaniei.

Această chemare la ordine calmează spiritele. Furia Chelbosului o ia razna.

— Bérurier, mârâie, vei primi vești de la mine.

— Va fi cu plăceri, asigură Urban Treiul (Cel de-al doilea era ăl de predică pentru Cruciade).

Imediat, iau inițiativa, fiind cel vizitat.

— Pot cunoaște și eu ținta călătoriei tale, Grasule?

Majestatea Sa își bosumflă labialele.

— De nu v-ar jena la stomac, v-aș cam ruga să termenați cu tutuielile, îmi declară noul director. Cunoașteți ditri-tonul? Famrizibilitatea aduce cu sine disprețul. Tot așa, dacă ați amabiliza de-a nu mă mai numi Grasu', conversațiunea noastră ar deveni mai operativă. Ce-am de vorbit cu 'mneavoastră, vă voi tot vorbi pe când vom fi însinguranți, comisare. Că de n-am fi dresați în meseria noast', și ne-am exprema în față în față de primul venit, unde am ajunge, vă chestionez?

Venerabilul emite un nechezat, de cal ce și-a rupt un picior.

— Am fost însărcinat cu coordonarea polițiilor, tună, și, în consecință, am dreptul de a ști orice afacere.

Mamutul își clatină capul.

— Ai dreptul să știi cum arată curul meu, amice, îi spune. Sunt gata să ți-l arăt, pritenare, că eu unul nu fac operații de salon, ci de poliție. Vârâ-ți aiasta în bilă, timpul s-a schimbat.

Apoi, zise:

— Comisare, vizitele dvs. private, mai durează multuț? Dacă da, mă duc să-mi folosesc dantura, e ora ceaiului meu.

Bătrânul se plantează în fața lui Alexandre Benoît.

— Ah, mister odios, murmură, nu peste mult vei fi revocat, ca și acel edict din Nantes.

— Leidi aia a ta, că-i Nantes ori din Montaigne, să i-o pun! declară cu fermitate noul meu director.

Una ca asta e însă mult prea mult pentru precedentul, care iese în trombă, busculând-o pe Mrs Mahouss, ceea ce nu-i un lucru prea ușor, eu am încercat să busculez turnul Saint-Jacques în van, și totuși, era mai puțin masiv decât gazda mea.

•

Când Bătrânul e out, revine pacea. Béru surâde fericit:

— Nu mă deranjeează că i-am pus-o la vârf, m-a tras și el destul dă pene și de punguța cu doi bani, pe când eram supt potcoavele lui, aporolul aista. (Apoi, revenind serios:) Comisare, anunță, am venit-a personalmente, eu însumi în propia-mi personalitate, pentru povestea Adam Delameer. Am primit al dumneavoastră mesaj cum că tâmpitul a îndrăznit să închidă pe bune felinarele, înțepat de nevastă-sa. E un doliu care pică prost.

— Asta mă gândeam și eu.

— Știți ce-am mai aflat, tocmai, comisare?

— Sunt numai urechi, domnule director.

— Găozarul ăla de-a fost oprimat în Kalbahr transporta un diamant, mai știți?

— Perfect.

— Ăst diam, știți de ce era vorbăria?

— Nu.

— Gerantul!

— Adică?

Superiorul meu mă compătimește:

— Hai, vă bateți joc de mine. Un gagi ca dumneata, cu o țâră de culturalizare, să nu cunoască Gerantu', care-i expus la Luvru?

— Vorbiți de Regent?

Majestatea Sa se întunecă:

— Sunteți amabilist să nu mă mai tachinați în privința cuvintelor, m'rog?

— Așa deci, mă grăbesc să continui, guvernul francez a consimțit la un asemenea sacrificiu? Și nu s-a aflat? Care este, în acest caz, diamantul ce continuă a purta prestigiosul nume în vitrina Luvrului?

— Ăla de acu' a fost cumpărat din Piața de Lux a Nevoiașilor pentru trei sute cincizeci și patru de franci și douăzeci de centime, relevă Importantul. Și cine dracu' s-ar apuca să-l verifice? Și când te gândești cum trec toți aiuriții pân fața lui, în delir, declarând că are cea mai mișto apă, și că e alb-albastru, și ce de mai alte tâmpenii. Dar fațada contează, nu?

— Trebuie că Târgul a fost important, nu?

— Vital.

— Cunoașteți exact tranzacția, domnule director?

— Știoiu'! Documentele au fost distruse înainte de venirea lui De Gaulle. Nu se mai știe cine și ce tranzacta. Dar a rămas cineva care trebuie că poate să ne zică adevărul.

— Fostul emir, Kohnar Constipatu'?

— Exact! În legătură cu el am debarcat ca să vin personal, eu însumi în persoana mea, Antonio. Moș-Individul locuiește în Helvețica, unde și-a strâns bănuții, dar, pentru moment, își petrece iarna în Marachesh. Deci e urgentabil să vă aranjați pentru a-l întâlni și a-l trage de părul din nas. O să vă explicitez, comisionare. Eu zic că Gerantul ăsta nu-i încă pierdut pentru toată populația. Din trei chestii una: ori emirul l-a șutit și l-a căpăcit el pe Fernal, ori britanicoși au scremut lovitura. Ori e un al treilea șmecheros de a operat. Dacă Delameer, nu mai poa'să mărturisească, tre' să schimbi placa, caraghios mic. Să-l lucrăm pe emirat, m-ați înțeles bine? Eu unul am zis tot ce știam, Gerantu' n-a mai apărut, nu se știe ce a devenit, și Guvernul vre din toate puterile vești despre sănătatea cataroiului, n-ați înțeles complect?

— Cred, domnule director.

Se aude în culise soneria telefonului. Citadela de Carne răspunde, cu o voce caraghioasă, șoptitoare, acidă.

Și, pentru a treia oară, Muntele ascunde pădurea.

— For You, mister Antonio!

Din ce în ce mai încântător. E mult prea tracasată din cauza mea, clar. Îi rup liniștea, înțelegi? O să cam dea pe afară. Și o să mă dea afară. Oricum aș fi șters-o eu.

Ajung în hol. Bigofonul e mural, sistemul bătrânesc. Al naibii de vetust, bun de casare. Sau de clasare drept isteric.

— Aici San Antonio, da?

O respirație proaspătă. Timbru delicat. Recunosc vocea Sirellei.

— Eu sunt, darling.

Inima darlingului execută un triplu salt periculos.

— Am nevoie să te văd, murmură scumpetea.

— Unde ești? întreb în engleză, ceea ce este facil atunci când vorbești limba.

— Tocmai m-am întors acasă. Vino repede.

— E oare prudent?

— Nu contează.

Pauză.

— Te iubesc, șoptește, tot în engleză. Dar asta toată lumea știe s-o spună.

• PARLAMENTUL? PARLAMENTEAZĂ-L!

Dacă muntele nu merge la Mahomed, Mahomed se duce la munte, spune un proverb arab. Și Jacques Chazot adaugă: „nu știanga face pe călugăr!”

Evoc aceste maxime înțelepte penetrând la braț cu Sirella pragul hotelului Mâ-Kach (director Bonnot). Una dintre cele mai reușite lucrări din Marachesh.

Căci, imaginează-ți, abatele meu, că una din primele persoane pe care le ginesc pe când mă scurg din târlia mea, e bătrânul exilat, emirul Kohnar în persoană, puțin mai încărunțit, ceva mai obosit, în cămașa fără mâneci tradițională și burnusul său alb, cu barba stil cioc, sare și piper (în engleză „salt-and-pepper”), privire ciudat de clară și târlici de mătase, brodați cu fir de aur. Meclă de prinț, ten închis, nas acvilin („totul ți-e acvilin, totul e velin”, zicea La Fontaine), mers roial.

E flancat de un tânăr secretar ce poartă un diplomat de crocodil (colțuri de aur masiv, două diamante pe fermoare), și se îndreaptă spre un Rolls alb, al cărui șofer, în djellaba îi ține portiera deschisă.

Întrevăd bine această călătorie. De-abia sosit, iată și persoana ce justifică deplasarea, bună treabă nu?

Camera mi-a fost reținută, și un funcționar al prestigiosului hotel ne conduce, jucându-se cu placa de alamă ce-i fixată de cheie. E tânăr, bine făcut, poartă un turban și ia bacșișul pe care i-l strecor fără a-l privi, ceea ce este o probă de perfectă educație.

În fine, singuri!

Curată nebunie cât poate să-mi placă tânăra ucigașă!

Așteptând să ni se aducă bagajele, o iau de talie și o duc spre fereastră. Aici e primăvară.

Panorama dă spre o imensă grădină, în care se văd portocali și lămâi, completați de bazine cu apă. În spate, Atlasul majestuos, ocru, nimbat de o ușoară brumă albăstruie. Aerul e suav, păsările zboară de colo-colo. Când ești aici, te întrebi de ce mai există restul, te îndoiești de Denain, de Boulogne-Billancourt, de Belfast, de Cap Nord, De Golful Hudson, de p’tit Quin-Quin, de Marele Rogin, de Englezia, de slipul lung, de siropul contra tusei, de naufragiul Titanicului, de platformele Mării Nordului, de bulevardele periferice, de puii de focă, de Bardot, de ipotenuză și faimosul ei pătrat, care ne-a făcut atâta rău. Da, uiți astea, plus tot restul, pentru a nu te mai gândi decât la viață, la bucurie.

Sirella, câștigată de peisaj, își freacă încet coapsa de coapsa mea, la fel de nerăbdătoare ca și mine de a fi „comodă” și de a se lăsa bătută

în cui de vie pe un pat, de un cui viu, cum zicea poetic o doamnă cu blană de urs negru, înainte de a intra la Vivacel.

Ei bine, bagajele de anunțiu (papal), cel puțin așa cred eu, auzind ciocănituri în a noastră ușă.

Rog să intre. Dar se întâmplă că ușa e dotată cu o încuietoare al cărei zăvor se găsește exclusiv în interior și care nu se lasă convinsă decât de ajutorul cheii. Merg deci să deschid. Spre surprinderea mea, mă trezesc nas în rât cu un individ grăsun, mai buhăit decât o parașută prost împachetată, roșu peste tot, cu nasul doldora de vene și de cratere, de unde te aștepți parcă să apară domnul Haroun Tazieff, pe care nu știu ce mai așteaptă ăștia să-l pună ministru al vulcanului în activitate, având în vedere că îndeplinește toate condițiile cerute.

Gagiul de care-ți zic dă pe dinafară dintr-un nădrag de in bleu-azuriu, traversat de pliuri, dintre care niciunul nu e vertical. Poartă o cămașă-fantezie, cu mâneci scurte, ochelari de soare în pendulare prin părul de pe piept, legați cu un lanț topografic din aur alb mucegăit.

— Salut, Puștiule! îmi aruncă, cu tonul jovial pe care-l folosește un cârnățar de mahala când te invită să-i vizitezi apartamentul Merlin din cartierul Lături-Pale.

Îl cercetez, încercând să mătur un pachet de ani de pe fața lui. Fără efect.

Poate că greșește? Oi fi sosia (sosul?) unui amic de-al lui?

Ce zice el după însă, mă dezînșeală.

— Ei bine, Antoine, nu ești de loc fizionomist pentru un sticlete. Nu-ți amintești de mine? Dutalion! Eloi! Eloi Dutalion! Nu-ți spune nimic asta? Eram monitorul tău la tir, la școala de Poliție, pe când te pregăteai să-ți iei gradul de comisar.

Ah! Tâmpitul! Mizerabilul, incredibilul, supradotatul cu tâmpenie! Tâmpit, fiu de tâmpit, nepot de imbecil, strămoș de cretini. Tâmpit monstruos! Mult prea tâmpit! Tâmpit în cele patru zări! Calificat! Omologat! Incontestabil! Tâmpit în stare pură. Ale cărui componente sunt toate tâmpite, arhitâmpite, hipertâmpite. Tâmpit alb-albastru. „Cartier” de-ar vinde tâmpiți, n-ar putea crea unii mai buni! Top nivel! Arhetip de cretin!

Să vină el și să-mi distrugă afacerea, în doar două mișcări. De-abia sosit, se aruncă el. Tunător! Mă desconspiră. Mă trădează! Acum, frumoasa Sirella a descoperit tot ce era mai scump la mândelu. A fost de ajuns acest cap de bou, cu vocea lui de bou, ca să strice totul. Ah, cum îl urăsc! Cu efect retroactiv. Mergând înapoi până la a treisprezecea generație, ca templierii.

Trist și sumbru și nenorocit ticălos de tâmpit! Fac ochii mari, într-o tentativă disperată.

— Ah, da, da, desigur, mă aud behăind: Eloi Dutalion. Îmi amintesc perfect. Dar știți că n-am mai intrat în poliție. În definitiv, m-am

lansat în literatură.

Trebuia să se prindă, să-și rectifice tâmpenia. Ia ca de exemplu orice situație asemănătoare. Orice dobitoc s-ar prinde, ar da înapoi. Dar el? Ce crezi, e într-atât de idiot, că pufnește, râde ca un pișat de bețiv pe un trotuar, noaptea.

— Tu nu mai ești în poliție! Hai că-i bună! Exact săptămâna trecută m-am întâlnit cu Pinaud, adjunctul tău, care mi-a povestit câteva din ultimele voastre succese.

Văd alb, ca un fulger magnezian. Și în tot albul ăsta, gura roșcată a cretinului. A monumentalului. Îmi zic: „Asta e, o să-l calc în picioare.” Pumnul mi se crispează. O minune de voință îl lasă să atârne la capătul brațului, lângă iubitul meu pantalon pe care visam, cu doar trei minute în urmă, să-l dau jos.

— Dutalion, murmur încet, cum vorbește un corb suferind de anghină corbiștinei sale. Dutalion, dacă n-o ștergi de aici într-o secundă, îți strivesc mecla murdară cum aș strivi o nucă seacă!

Fața lividă, privirea de criminal pe care i-o arunc, derutează. Rotițele tâmpeniei sale încep a funcționa, scârțâind. Cum am deschis ușa, dă înapoi. Îi accelerez viteza de plecare, înfigându-mi degetul în pieptul lui de aiurit.

Îi trântesc ușa în bârnă. Îl aud exclamând de cealaltă parte:

— Poftim, una ca asta n-am mai văzut.

La ce bun să mai vadă, ajunge originalul, e deja piesă de muzeu.

Iau o gură mare de aer apoi revin la Sirella. E în picioare, lângă pat, ocupată să-și scoată ițoalele. Tocmai își face colanții să alunece de-a lungul picioarelor ei fabuloase.

— Știi, Antoine, îmi spune, n-ai de ce să fii supărat, știam cine și ce ești… (Râde încet și melodios) Și, de asemeni, știu ce căutai la noi. E în legătură cu diamantul, acela mare, nu?

Testiculele îmi atârnă, doamnele mele bune! Ea… știa!

Termină de scos colanții. Blănița luxuriantă cheamă la desfrâu, clar.

Perversa criminală își masează sânii abundenți, ca pentru a-i face și mai operaționali.

— Chiar voiam să vorbim despre asta, spune. Facem dragoste mai întâi, sau vorbim? Nu-ți ascund că eu una sunt pentru prima variantă, căci, din nefericire, amorul are totdeauna un final, pe când vorbăria poate fi veșnică.

Îngenunchează, nu pentru o implorare, ci pentru a adăuga fapta cuvintelor. Adică o francă legătură. La demaraj continui să rămân murat în uimirea mea, dar văduva Delameer este atât de „expertizată”, cum zice Béru, că, progresiv, tehnica ei îmi biruie gândurile.

Și în curând particip la finala pe încălecări a trupei. Ali Babalâcul și cei patruzeci de violatori. Mâța încălțată cât se poate de sus! O atac peste pat, cum se face pe vremea crivățului, o urmăresc pe canapea

pentru întoarcerea căzăcească, apoi continuăm în puf pentru figura intitulată „jertfirea sclavei”, și totul se încheie pe însăși mocheta cu asaltul parașutiștilor. O foarte frumoasă ședință, variată, fără excese, practicată de doi parteneri evident dotați, care nu dau tot ce pot, nefiind vorba de un concurs, și-și fac o mutuală demonstrație a tehnicilor.

Galant, mă verticalizez primul și îi întind mâna.

Respiră profund.

— Oh, dragule, suspină, ce mai contează că ești un sticlete, din moment ce mă iubești atât de divin.

Un sărut calm pune punct final recunoștinței sale.

•

Ceva mai târzior, drapați în halatele de baie puse la dispoziția noastră de hotel, stăm față în față, încolăciți în două fotolii și, între noi, cu o sticloanță de șampanie recuperatoare.

— Ei bine, îngerul meu, te ascult, îi spun, forțându-mă să am un aer degajat.

Sirella îmi face cu ochiul.

— Știi cine m-a informat de ocupația ta?

— Nu știu nimic, draga mea nemaipomenită, eu nefiind decât un biet sticlete cu preț redus.

— Soțul meu.

— Pardon?

— Te miră?

— Vrei să spui că m-ai lăsat fără glas.

— Păcat, glumește Sirella.

— Când te-a prevenit?

— Cu o zi înainte să mă abordezi.

Stupoarea mea nu face decât să crească și să se dezvolte.

— Ce-ar fi să-mi povestești de la început, o rog.

— Ah! O rezolvăm repede. Într-o seară, în timp ce priveam un meci de cricket la TV, Adam mi-a spus: „Darling, trebuie să te previn. Tocmai a sosit un tip în sat, un polițai francez. E foarte posibil să intre în contact cu tine, și asta relativ la o afacere foarte încurcată, ce datează din epoca în care eram în post în Kalbahr”. Cam îl înghesuiam cu întrebări, mi-a explicat vag că un agent francez, aflat în legătură cu emirul, pentru a negocia vânzarea unui faimos diamant, a fost asasinat nu departe de consulatul britanic, și că Franța își mai imaginează că el, Adam, își cam vârâse nasul în afacerea asta.

Ea vorbea, cu privirea în plafon. Plafoanele sunt de fapt ecrane pentru visători.

— Și pretindea că nu și-a băgat nasul în chestiune? insist.

Sirella înalță din umeri.

— N-a precizat, dar tonul lui lejer dădea de înțeles.

— Aș putea să te întreb care e, de fapt, convingerea ta, inimioara mea?

Misterioasa are un vag surâs, precum poza aia a curului meu, pe care ai făcut-o vara trecută, în ziua în care erai mangă, de erai în stare să confunzi cutia de șervețele Kleenex cu Polaroidul.

— Cu Adam, era dificil să-ți faci o convingere, era o ființă ce nu-și împărtășea din idei decât atât cât era necesar, pentru a face să meargă bine căsnicia noastră.

— Altceva?

— Ei bine, cred că, dacă s-a implicat în poveste, a făcut-o din ordinul superiorilor săi. Adam n-a posedat niciodată un diamant rarissim.

O muzică maghrebiană se înalță sfâșietoare, nostalgică, care șerpuiește în suflet ca un șarpe cu clopoței, se fofilează, investighează, lovește (I Love You?), și atinge în tine un nu știu ce precar, neștiut indispensabil.

— E ciudat, suspin.

— Ce?

— Acest soț, care-și anunță soția că un sticlete francez va încerca să le forțeze intimitatea, și această femeie ce se lasă sedusă – sau se preface admirabil, ceea ce e cam același lucru, în final –, care apoi își măcelărește soțul, în momentul în care el îi surprinde. Logica n-are deloc loc în acest raționament…

Sirella nu răspunde. Aripile halatului s-au îndepărtat, și regăsesc luxurianta și luxuroasa blăniță. Nu mai sunt istovit: blănurile m-au excitat întotdeauna.

— E rândul meu să te întreb care-i convingerea ta profundă, spune.

Surâd.

— Convingerea mea profundă e aceea că ai cea mai uimitoare pisicuță din toate câte am avut ocazia să întâlnesc „Tête-à-Tête”.

— Și în legătură cu comportamentul meu?

— În legătură cu compartamentul tău, cred că nu l-ai doborât pe tip doar pentru ochii mei frumoși, Sirella. Că de fapt tu l-ai lichidat știind foarte bine ce faci. Dacă pot spune așa, tu chiar vânai ocazia.

O privesc tandru, și-mi avansez mâna spre sediul exuberant al dărniciei capitoriatoare de degete. E o chestie drăguță, care cântă, clincăne, șușotește deja promisiuni pentru viitorul nu tocmai îndepărtat, și asta și voiam.

— Explică-te, murmură Divina.

— Soțul îți anunță prezența și intențiile mele. Mă lași să apar, și-mi faci o primire de neuitat. Îți ții masculul la curent cu derularea evenimentelor, uitând să precizezi ceea ce ar fi putut să-i păteze… onoarea, cum îmi spunea mai săptămâna trecută vicontele de Bragellone. În ziua fatalei noastre întâlniri, l-ai sfătuit să revină pe

neașteptate. Ceea ce el chiar face. Și ce descoperă atunci îl bulversează. Nu se aștepta la asta. Furie. Îl revolverizezi pentru ca, oficial, să mă salvezi de intențiile lui contondente.

Sirella continuă să surâdă și să-și lase pipăită intimitatea. Să reacționeze? Aș, e Sfinx! Sau măcar una dintre pensionarele lui.

— Sfârșitul capitolului unu? întreabă.

— Ar fi un final bun, nu? Poc! Soțul e mort, iar amantul a fugit.

— Cum ar debuta al doilea capitol?

— Printr-un alt mister.

— De exemplu?

— Privind deșteptăciunea polițailor. Drăguța mea frumoasă, să știi de la mine că, după propria-mi părere, Britanicii au o groază de defecte, dintre care principal este faptul că, uneori, sunt britanici. Dar au și o calitate ce răscumpără toate celelalte păcate: Sunt inteligenți. Și aș adăuga, pentru că nu sunt un om zgârcit, foarte inteligenți. Ca de exemplu, înainte de soldă, când cer lăptarului o omletă de douăspe ouă și ele sunt treisprezece.

„Faptul că sticleții au înghițit povestea cu agresorii tăi arabi mi se pare și mai incredibil decât o eventuală avansare a Papei ca șef al Poliției Secrete Germane."

Nouă și relativă liniște, căci aceeași muzică de mai devreme, șerpuitoare, continuă să-ți molfăie bărbăția, undeva în depărtare.

Sirella începe să-mi fasoneze aparatul special, sau mai bine zis s-a specializat în fasonarea aparatului meu, înțelegi?

— Și cum ai urma acest pasionant capitol, darling?

— De aici, mai multe bifurcații posibile, frumoasa mea călăreață cu pletele-n vânt.

— De exemplu?

— De exemplu principal, autoritățile te acoperă.

— Vai, ce departe mergi!

— Merg pe trei cărări, tocmai pentru că mă aflu la o intersecție.

— Și de ce inflexibila justiție engleză ar acoperi o soție ucigașă?

— Dacă moartea soțului e dorită în sferele înalte? Că doar soțul ăsta nu era cine știe ce băcan, sau șofer de autobuz, sau desfundător de chiuvete, agent de asigurări, consilier, vânzător în vreun magazin mare, editor de cărți pioase sau importator de scule japoneze. E mai mult sau mai puțin spion, bravul soțior. Se învârte în sfere închise pentru alți muritori, ale serviciilor de informații. Și informațiile Britișe, pardon, Gigele! Nu prea seamănă cu o plăcintă cu afine! Cel mai frumos sac de încurcături din cariera mea, de cealaltă parte a canalului l-am găsit. Și nu era un sac Hermes, crede-mă!

Pare că se amuză teribil de cuvintele mele. În cealaltă privință, nu face pe mironosița. Și uite un specimen care își masacrează soțul, și mai apoi face amor și umor cu amantul în cauză. Totala ei neimplicare

zău că-ți produce fiori pe ceafă.

— Deci, spune, după ce-și termină de savurat cuvintele, crezi într-o crimă la ordin. Chiar crezi că mi-am ucis bărbatul, cu care sunt măritată de mai bine de zece ani, pentru a face un serviciu Serviciilor?

O privesc adânc în ochi. Acolo unde sondezi bizonii. Privirea, fereastra sufletului, cum se mai zice. Gândurile altora au în general tendința de a fi discernabile în pupile, ceva cam ca ghicitul în podul palmei. Ca și cum viitorul n-ar fi câte puțin în toate zilele, în cele din urmă. Nici n-ai alte repere în afara trecutului ca să poți prognostica viitorul. Eu unul îți pot anunța viitorul război, pentru că numai de războaie avem parte, de când *ei* și-au dat seama că sunt mai mult de trei pe planetă, și din cauză că *ei* sunt întotdeauna proști. Și din cauză că au la dispoziția cretinității *lor* o groază de arme. Îți văd mutra pocită și chestia scofâlcită.

— Ascultă, amanta mea nebună, îi spun, nu sunt absolut sigur că am văzut just, dar sunt convins că ard de dragul tău. La baza ăstei afaceri a existat un amphigouri de prim rang, știi ce înseamnă, nu-i așa?

— Da, dar tu nu știi, răspunde don'șoara. Definește un discurs burlesc, în timp ce tu îi dai termenului un sens diferit.

— Deloc, frumoasa mea rozătoare, protestez, e vorba tocmai de un bucluc în cazul de față; cel puțin așa se vede din exterior, căci nu mă îndoiesc că principalele motive ale acțiunilor tale sunt solide, văzute din interior.

Bun, așteaptă, o să renunț la exprimarea în stilul ăsta alambicat, presimt că altfel vei începe să urli ca o sută de șobolani morți și-mi vei arunca book-ul în portret, ceea ce ar fi cel mai mare păcat, având în vedere ce ți se pregătește.

Pe madam o simt ezitând. Luptă între datorie și sentimente. Dar puștoaicele, întotdeauna, în ce privește datoria, asta nu reprezintă pentru ele o chestiune de căpătâi, ci mai repede una de căpătuială. E destul ca fructul mâncărimii să i se coacă, pentru a se scărpina, cum ar scrie Beaudelaire în „Masculul mângâind-o".

Încă treizeci de secunde de fixitate din partea-mi, și doamna dă pe spate.

— Presupune că sunt nebună după tine.

— Presupunerea mă onorează.

— Continuă prin a presupune că această pasiune pe care o sufăr mă îndeamnă să-mi dau jos masca.

— Vanitatea mea ar ajunge în culme.

— Asta-i tot ce ai simți pentru o astfel de probă de dragoste? O satisfacție de orgoliu? Dumnezeule, nu sunt deloc răsplătită.

— Dragă, nu uita că legătura noastră a fost comandată, ca în frumoasele filme de spionaj de dinainte de ultimul war: „Marta Richard în serviciul Franței". Povestea frumosului ofițer german, de

care seducătoarea la cerere cade amorezată pe bune. Chestii de genul ăla care făceau pe vremuri publicul să urle de plăcere.

— Știi de ce? mă întrerupe.

— Dă-i drumul și zi!

— Pentru că lucru ăsta se sprijinea pe un adevăr uman. Tipesele și tipii plâng la film pentru că-și recunosc propriul sentiment. Dacă ofițerul german e frumos, seduce, punct și de la capăt, în viață e ca și pe ecrane. În povestea noastră, tu ești frumosul ofițer german. Și m-ai sedus, pentru că-mi placi și pentru că ai făcut dragoste cu mine cum n-a mai făcut nimeni. Simte-te mulțumit, Antoine, și treci mai departe cum scrie prin cărțile noastre. Nici nu mă așteptam să te îndrăgostești și tu de mine. Voiam, pur și simplu, umilă, să mă crezi că sunt îndrăgostită de tine. Nu ar fi agreabil ci reconfortant să mă știu crezută, căci n-am spus încă niciodată unui bărbat că-l iubesc. Și, deci, pentru că risc întâia oară, trebuie să mă crezi. Nu te angajează la nimic, e gratuit și fără consecințe.

E în vervă. E roză de excitare. Ochii îi strălucesc precum diamantele, precum stelele, precum lumânările, precum Bradul de Crăciun, ca și toate celelalte căcățișuri pe care ești tentat să le adaugi. Ardoarea ei mă tulbură. Bun. La urma urmei, why not? „Să presupunem" a spus ea la început. OK, vreau să presupun – Mă iubește. Presupun că e așa. Deci?

Îi lipesc un sărut stil Secolul de Aur, întorcându-mi de șapte ori limba în gura ei înainte de a vorbi iar, cum m-au învățat la grădiniță. Când ești singurel cu o pițipoancă și traversezi o perioadă stânjenitoare, încalț-o cu un lipăit rapid și bun. Eviți să vorbești și, chiar s-o privești.

Are deci parte de un sărut de calibru special, cu acompaniamente manuale în zonele mai întunecate, cât și la frații Karamazov, pentru a facilita perioada de tranziție. După care, uf! atmosfera e destinsă. Trecem prin zona suavului, a vaporașului, până spre zona consistentului. Cuget, deci mă excit. Și stai așa să-și termine ea confidențele. Păpușica, să vezi cu ce codoi gigant de mătură o s-o țintuiesc.

Mă călărește brusc, cu halatul deschis din fericire, căci altfel treaba i s-ar fi pătruns în modulul lunar, sub împingerea de jos în sus egală cu greutatea volumului deplasat (cum fiecare cunoaște), de polimerul meu cu trăsnete valvare. Stimabila îndeplinește toată munca. Dar în ce manieră îl călărește! Cum se agață de chelul cu guler răsfrânt pentru a și-l branșa la conducta cu pricina! Frenezia antrenează inspirația, iar inspirația geniul. Lucrătură magnifică. Nu știusem că Sirella a fost călăreață. Și cu șa, și fără. Trapul englez, imbatabil! Pasul lăncierilor, Marele concurs cu Hadley Chase{2}! Traversarea deșertului! Comanșii atacă în zori! Toți clasicii stilului! Și odată ce s-a urcat pe mine,

înțelege să fie deasupra! Ca o amazoană! E sfârșitul sfârșitului! Îți poți imagina tablouașul, Gogule? Stil regina Christina. Tragadam, macadam, tagadam, tangram! Ridic în slăvi îmbietorul lăcaș! Mă bucur de gușă! Tipesa asta are un simț incredibil al echilibrului. Trebuie să vă spun că, având drept centru de gravitate pe amicul meu Prosper Vioui' se poate aventura tare departe fără propria mămică, drăguța de ea!

Gâfgâfâim categoria A. Un impresar american ce trecea pe culoarele hotelului și care, alertat de țipetele încântătoarei mele țațe de Windsor, riscă un ochișor pe gaura cheii, și începe a spumega, a fierbe, a da în clocot pe culoar, așteptând să terminăm, ca să ne ceară adresele; vrea cu orice preț să ne importe în Las Vegas, trecând prin Niu Iorci, Pithiviers, Sant-Petersburg.

Încerc să mă controlez cât pot mai bine, să nu stric frumusețea momentului. Detest sfârșiturile de „epocă". Satisfacerea este o abandonare, o debandadă, nu uita asta niciodată, ar fi prea grav. Păstrează-ți fumurile, fiule, pentru „pupa păcii", cum spune Unicul Bérurier. „A curge sau a nu curge", ar mai adăuga hipodermicul pachiderm.

Încetișor, Gogule! În-ce-ti-șor! Lasă-te încet! Depune-te! Las-o pe doamna mai înainte, tu ai doar grija aterizării. Manșa, Gogule! Manșa! Și mai drept! Și mai dreaptă! Slobozește-te încet! Păzea la contact! Căderea poate fi și mai dură. Nu fii prea zelos, Gogule! Ține-ți ștanga și supraveghează-ți gesturile. Drăguța mam'zelă e în al nouălea cer? Nu face nimic. Încetișor, ce naiba! Brrr… Acu-i momentu', Gogule! Dă drumul la gaz! Atenție la manevre, pierzi din înălțime! Bravo! Impecabil! În plin! La punct fix! Te-a primit la mare artă, poți să-i lași și restul. Acum poți să-i dai și un pupic pe un colțișor, ca să-i arăți buna ta educație. Vezi ce mulțumită e? Nu te-a costat nimic, și face plăcere. Să-i fi cumpărat de la Santos aur și brelante, n-ar fi mai pe moment mai copleșită, Sirellinsa! Regina marilor încurcături au ba, se dă în vânt după un mușchiuleț fremătător, este clar; nu-ți poți băga picioarele în gusturile oamenilor. Și ea, măcar, plătește cu propria persoană. În fața unei gagici care ți-o lucrează astfel, fără mofturi, din toată inima și cu tot fundul, n-ai decât să ți-o înclini respectuos, pentru a-i prezenta barosanul tău omagiu.

Uite-o eșuată, ca o meduză fleșcăită, pe o rână, aruncată pe mal de marea deliciilor, cum a scris Maurice Schuman, iar amicul meu Scott Sullivan de la „Newsweek" m-a pus acu' câteva seri să-l citesc. Nu de alta, dar voia să-mi arate ce mult greșesc tachinându-l uneori pe marele scriitor, în deliradele mele pentru pubele săptămânale. Aruncată, deci, pe mal de marea deliciilor, îndrăznesc să-mi citez donatorul, trimițându-te cu gândul la bietele balene și la sinuciderile lor de tot rahatul că te și întrebi ce le trece prin cap, de ce se aruncă

pe mal ca tâmpitele, gloabele naibii. Păi spune și tu, la ce le servește că sunt mamifere, că tot crapă, grăsanele. Ei, bine, Sirella, Sirella: balenuță pe plaja roz a cuverturii. Spuneam „meduză fleșcăită" la început, din cauza rapidității scrisului, ceea ce angrenează metafore de obicei stupide. Și vezi, când mai întârzii puțintel, când mai finisezi, imaginile devin mai clare, mai precise. Ajungi la eleganța stilului. Și când voi muri, îmi vor despica ăștia fiece flocișor în patru, mă vor debita frază cu frază. Vor căuta sensuri adânci. Ori eu nu te-am învățat așa. Dacă aș scrie mai lent, cu pana de gâscă eventual, sunt sigur că la fiecare capăt de rând, pervers cum ești, te-ai aștepta să te urmez eu. Mai bine te las uimit și mă urmărești tu, nu-i așa, Gigule?

Bun, foarte bine, să revin la Sirella. O las să-și reia suflul și conștiința, să-și devulcanizeze fofoloanca. În repaus, asta din urmă seamănă cu un păienjenoi cu un căpăcel mobil.

Bine, o să încep iar asaltul. Supradozele știi la ce duc?

Ea suspină.

— Dumnezeule, cât te iubesc!

Ceea ce închide cercul, revenim exact la punctul nostru de plecare.

— În acest caz, dragostea mea, spune-mi secretul ce-ți arde buzele.

— E ca un dar pe care aș vrea să ți-l fac, suspină ea, înțelegi?

— Știu totul despre nevoia de a da, o asigur.

— Totuși, vorbindu-ți, voi comite o trădare.

Surâd. „Achtung"! Vom juca strâns. Nu trebuie pierdut din ochi manometrul, exact ca pentru aterizarea de mai devreme.

— Cele mai elementare reguli ale cavalerismului mă împing să-ți spun că-n acest caz nu trebuie să vorbești, dar cele ale curiozității mă incintă la contrariu. Deci, scumpo, fă cum crezi. Actele noastre ne preced, iar noi le urmăm.

Frumoasă frază, goală ca un fluier, dar care, tot precum un fluier, emite sunete ce vrăjesc. Și ea e sensibilă la muzica asta.

— Atunci, să folosim un subterfugiu, zice. Eu n-o să-ți spun secretul, ci tu o să-l ghicești, și de altfel cred că deja îl presimți.

Poftim, și-a găsit și calea de mijloc, ce-i permite să-mi spună tot, dar fără a-și încălca demnitatea. Trădare indirectă: eu sunt cel care… Iar ea se va mulțumi să spună „foc" sau „apă".

Crud joc! Câți tipi l-au plătit cu propria viață?

O tristețe sumbră precum niște nori de furtună deasupra unei livezi de portocali mă cuprinde. Am impresia că-mi lipsește o parte din mine însumi. Mă simt defect. Hai, artistule, trezește-te! Ești în misiune, în ciuda repetatelor regulari.

— Am dreptul la câte întrebări, frumoasa mea pofticioasă?

— Patru, niciuna mai mult, niciuna mai puțin. Dacă în patru întrebări n-ai găsit, n-o să-ți mai spun nimic.

Pare hotărâtă. Asta e. Și-a găsit micul compromis, ce o face fericită.

Pariem că, dacă descopăr, va avea apoi impresia că lucrul a fost accidental, și-și va păstra conștiința „curată”?

— Prima întrebare, am ghicit afirmând că ți-ai împușcat soțul la ordin?

— Da.

Gândesc.

— Serviciile secrete britanice ți-au ordonat-o?

— Da. Nu mai ai dreptul decât la două întrebări, ai grijă.

Un joc. Ce-ți spuneam? Asemeni copiilor, cum a scris Marc Bernard. Da: Asemeni unui copil, întotdeauna, omul se joacă întreaga viață, până în ultima clipă, cu bile ori cu păpuși. Înduioșător.

Pe mine cel puțin, să-i văd într-atât de jalnici, cu micile lor jucărele, cu președințiile lor, cu bicornurile și decorațiile lor, zău că mi se rupe… inima, pe zi ce trece mai mult.

Sufletul îmi dă pe dinafară, de atâta ingenuitate. De ce nu-și cumpără baloane în loc să li se scurgă ochii după onoruri? O bicicletă le-ar face un bine mai mare, în loc de pălăvrăgeli să declame chestii ca: „Drrragiii mei prrrieteni. E o marrre plăcintă pentrrru mineee… În ca-calitatea mea de…”

În calitatea lui de ce? Răspunde-mi! De gaură? De tâmpit? De dezgustător? De putrezit? De sodomizat? De încornorat? De semi-rahat? În calitatea sa de imperfect? În calitate de mediocru-permanent? Și de luptător contra valului nemilos, cramponat de o mână de vise aurii. Eu unul nu! Nu servesc așa ceva! Eu sunt cavaler de asta, vicepreședinte de aia…! Nu-mi faceți una ca asta: eu sunt liber! M-ați auzit? Eu aparțin de mine! Hei! Doamne, oprește! Sunt liber, în numele Tău! Sunt liber! Sunt li… Fleoșc! Și-ai luat-o pe carapace! Și erai liber, și-o să fii întotdeauna. Ești liber să nu fii liber, să aparții unei lumi ciudate care nu va mai fi, și care nici nu mai există, unei lumi cretine care nici nu contează dacă mai există. Unei lumi înspăimântătoare care doar s-a numit lume, o clipă, un proiect de-o clipă înghițit de alte momente înainte de a putea fi pus în aplicare.

Trebuie deci să pun ce-a de-a treia și penultima întrebare damei Sirella cea Săltăreață. Frumoasă fără frică, inocenta. Și trebuie o întrebare bună, să pot progresa în anchetă, acum, cât mai e dispusă să răspundă.

Rezum: recunoaște că Serviciile britișe i-au ordonat să-și asasineze soțul. Distrat, formulez o a treia întrebare, impulsiv, fără a mă mai gândi:

— Ai mai lucrat pentru acești domni?

— Nu. Mai ai o întrebare. Am impresia, Antoine, că ți-ai folosit cartușele cam prea repede.

— Se poate.

Iar rezum: recunoaște că Serviciile britanoide i-au ordonat asasinarea masculului, deși nu mai lucrase niciodată pentru ele.

— Bineînțeles.

Golesc un gâtlej de șampă. Am făcut bine c-am lăsat-o la gheață. E al naibii de frapată. O adevărată fericire. Șampania, eu unul n-o apreciez decât într-o țară călduroasă, la soare. Singura umbră pe tabloul serviciului: am oroare să beau din pahare sondă. Nu sunt dintr-ăia cărora le place să bea din sonde. Idealul este să o sugi dintr-un pahar de bere ca și cum ar fi nectar. Așa, da, sunt de acord.

A patra întrebare?

Mă duc spre fereastră. Dumnezeule, cât este de frumoasă această livadă de portocălărie-lămâitorie! Și Atlas, în depărtare, decupat ca o cetate fabuloasă în ruină. E plăcut ca pântecul unei femei iubite. Închid ochii. Să fie Sirella un monstru? Clar că nu. Ori, trebuie să fii un monstru pentru a ucide un om, chiar dacă ți-e soț, la ordin. Mă întorc.

— Iată a patra întrebare, Sirella: L-ai asasinat pe Adam?

Fața i se luminează:

— Nu, răspunde. Bravo! Ai câștigat!

• TÂMPIȚI TRACTAȚI DECONTRACTAȚI

Emirul Kohnar ocupă o masă rotundă la care e așezat singur, ca un important (al acestei lumi), căci puterea și bogăția îi exilează pe cei care le dețin. Unul dintre servitorii săi particulari stă în picioare în spatele lui, finisând serviciile țăcăniților de la hotelul Mâ-Kâch. El este cel ce-i servește ceaiul stăpânului, transbordând lichidul palid din ceainic în ceșcuța garnisită, cu o frunză de mentă, ținând cele două recipiente la peste un metru distanță, ceea ce pricinuiește un jet spumos, ca un pipi de cal. Mai nobilă figură, desigur decât cea a acestui monarh decăzut. Lentoarea gesturilor servitorului este aceea a unui oficiant, penetrat de misiunea sa spirituală. Kohnar Constipatu' își halește lăbuțele de pui precum Arhiepiscopul de „Când-te-buli" (Béru dixit), pe când oficiază liturghia.

Facem astfel încât să avem o masă cât mai aproape de el, Sirella și cu mine. Un bacșiș alunecat la fix în buzunarul șefului de sală plătește această însemnată favoare. O briză parfumată face să se miște perdelele sălii, somptuoasă cu mozaicurile ei, mesele încrustate cu sidef, imensele ceainice de cupru frumos cizelat. Trei muzicoși în costume naționale cântă din fluierice, dovlecel și bostan cu coarde. Asta creează un climat vergilian, și n-ai decât să închizi felinarele pentru a vedea mersul mărunt al unei trupe de oi pe malul mării.

Comandăm două plăcinte cu carne de porumbel și un cuș-cuș, ca să ne refacem caloriile consacrate cultului zeiței Venus, cum exagerează unii care nu vor să vorbească de-a dreptul despre cur, ipocriții! Avem umblătoarele moi și inimile în sărbătoare.

— E arătos, emirul dumitale, murmură Sirella după ce l-a contemplat pe frumosul bătrâior. (Și adaugă:) Și chiar crezi că el cunoaște adevărul?

— Inevitabil: posedă sau nu diamantul. Dacă nu-l are, pietroiul e în terenul britanic.

— Și speri ca acest bătrân să mărturisească furtul dacă oamenii săi l-au comis?

— Nu, și de altfel acest lucru el l-a negat formal, acuzând deliberat pe ai tăi compatrioți, Mylady.

— Atunci, ce aștepți de la el?

Surâd:

— Să fie un bărbat adevărat, dulceața mea.

— Cum adică?

— Un potentat decăzut visează să reurce pe tronul său, e omenesc, cu cât un individ este mai avansat în vârstă, cu atât este mai însetat de putere, n-ai decât să-i privești pe guvernanții actuali pentru a te

convinge.

— Îi vei promite restaurarea?

— Mai mult sau mai puțin.

— În schimbul Regentului?

— Exact.

— Dar dacă nu-l are?

— Voi ști că nu-l are.

— Și dacă-l are?

— Voi ști că-l are.

— Și dacă răspunsul e afirmativ, guvernul francez ar fi dispus să uneltească în favoarea emirului pentru a recupera piatra? Chiar crezi că, pentru câteva grame de carbon pur, merită să fie uciși oameni?

Oftez.

— Draga mea drăguță, e de ajuns să-ți întind un deget, că tu-mi iei toată mâna! Misiunea mea constă doar în a afla cu exactitate dacă venerabilul emir posedă bijuteria coroanei republicane franceze, sau dacă nu.

— Ar putea să te mintă, pretinzând că o are, chiar dacă nu-i așa, în perspectiva întoarcerii sale în Kalbahr.

— Desigur, dacă îi vor fi cerute probe.

Sirella nu pare convinsă.

— Cred că-ți faci iluzii, Antoine, iubitule. Toate astea sunt puțin cam simpliste, fără a vrea să te supăr. Uită-te la acest bărbat, degajă o impresie de înțelepciune și de viclenie. A fost învins de forța unui puci militar, dar nu vei găsi în toată Europa un om la fel de viclean ca el. Cel care-l va păcăli încă nu s-a născut.

Mă prefac că sunt un pic supărat. Haleala pe care am comandat-o apare, în cele din urmă, producând așteptata diversiune. Nu știu dacă tu ești la curent, artistule, dar păpica marocană este una din primele de pe această lume. Din partea mea, și fără a telefona la Gaumiau, ți-o situez exact după cea franceză și aia chineză.

În timp ce noi atacăm potolul, un mucos se apropie de emir și tocmai îi susură ceva peste farfurie. Kohnar nu reacționează. Nu aruncă nici măcar o privire mesagerului, continuă să se alimenteze încet. Celălalt se retrage,

Toată chestia asta e impresionantă.

În epoca noastră, superba detașare. În vreme ce noi ăștilalți suntem într-un veșnic du-te-vino, alergăm ca godacii, grăbiți de noi înșine, urmăriți de cadranul ceasului. Cu contorul la popou. Ducem o biată viață alergată, tarifată, mutilată.

Bătrânul emir își termină haleala. I se prezintă un bazinaș de cupru, i se varsă apă dintr-un vas peste degetele lui împreunate. Apică pe care plutesc petale de trandafir. I se întinde un prosopel delicat. Adevărată slujbă, ce-ți ziceam! Când Moșu își are lăbuțele bine

curățele, se ridică, apoi îi spune câteva cuvinte servitorului, care se înclină ca-n „1001 de nopți” turnat la Hollywood. Emirul se îndepărtează cu un foșnet de mătase, curbând în calea sa toată spinările personalului, precum vântul de vest înclină grâul din Beauce.

Și-acum ascultă bine ce urmează, hal de maimuțoi!

Valetul emirului se apropie de masa noastră și se înclină. E un gagiu mișto, zău că merită să întorci capul după el. Privire de jad, ochi negri, buze aproape mov, piele de culoarea mierii blonde.

Vorbește engleza, dar nimeni nu-i perfect, cum spunea un tip odată.

— Majestatea Sa Kohnar ar fi foarte onorată dacă ați consimți să urcați la o cafea în apartamentul său regal, domnule, doamnă. Pot să-i duc Majestății Sale un răspuns favorabil?

Ne privim, Sirella and me. Pentru a fi cu conștiința împăcată, ne întoarcem, ne asigurăm că nu se adresează altcuiva, dar nu: în spatele nostru nu se găsește decât zidul, mozaical, precum o pișătoare de lux.

Santonio încearcă imposibilul, adică să nu prezinte aerul unui debil profund.

— Ei, bine, eu, noi, cu o plăcere a dracului de extremă vom avea onoarea de a-i face Venerabilei Sale Maiestăți bucuria prezenței noastre, bolborosesc.

Valetonul dispare din câțiva pași alunecoși.

Sirella nu îndrăznește să vorbească cu gura plină. Problema e că nu-și mai aduce aminte ce anume trebuie făcut pentru a înghiți.

— Înțelegi ceva din drăcia asta, păsărica mea încântătoare? îi articulez pe deasupra unei grămezi de cuș-cuș ce seamănă cu Saleve, muntișorul ăla tâmpit în formă de cozonăcel.

Ea mărturisește că nu înțelege mai mult decât mine, și bun, masticăm și cântărim situația. Poate că emirul ne-a mirosit, din prima, cu ochii săi infailibili. Sau cine știe dacă drăguța mea nu i-a stârnit vreo poftă? Poate că visează s-o respire, hodorogul? Ai auzit despre sănătatea acestor arăboi? Maica Șeherezada avea întotdeauna parte de adevărate chiolhanuri prin chiloței. Băieții născuți în corturi, te rog, nu manipulează spade ruginite! La ei, șeicul fără provizii nu există! Sacre săbii! Ai încredere în cei ca mine, care cunosc problema! Țeapa baronului Bic este nimic în comparație cu țepușa baronilor Lapointe! În sensul ăsta, Allah le-a făcut un adevărat cadou, îți spun eu. Și Mahomed, profetul său, le-a migălit o religie extra, mai pot adăuga. Dacă Papa m-ar excomunica din cauza San-tâmpeniilor mele, m-aș converti imediat musulman. Chiar și numai pentru igienă. E religia cel mai bine echipată. Nu porc, nu alcool, o dată pe an post, egal zero colesterol. La ei, infarctusul nu se vinde în piețe. Cultură fizică de patru ori pe zi, așa mai zic și eu. În genunchi! Extensie, prosternare! Extensie, prosternare! Îți păstrezi forma, reumatismele n-au tupeul să adulmece prin zonă. Apoi, făcălețul întotdeauna curățat după folosire,

ceea ce nu e prea frecvent în zona noastră. N-ai decât să iei în considerare toaletele publice. Îi vezi cumva pe găzari curățîndu-și instrumentele după ce s-au picurat? Mâinile și le mai spală, la ocazii, dacă ies în lume, ca să se dea mari, dar trompețica? Never, amice! Ți-l pui pe Anatol în sacul de bagaje încă lăcrimând. Nu e o rușine să desconsideri astfel prelungirea cea mai nobilă a trupului? Și ca să termin, află că amicii maghrebini, cel puțin, se roagă. Și asta e veritabila igienă, curățatul sufletului. Iată de unde provin generozitatea și demnitatea lor: și-au curățat ștanga și conștiința, înțelegi?

Dar, pentru a reveni la emir, nu m-ar mira dacă și-ar arunca dorințele mustăcioase spre Sirella. Să-i practice lovitura izmenelor în delir, expunere la lumină în mare artă, Casa Soare vi-o oferă! Păzea! Și va ieși la iveală păsăroiul. Nu ăla de zboară prin aer cu o pană-n fund, ci ălălalt, care-și petrece cea mai mare parte a timpului acoperindu-și ouăle. Te-ai supărat? Bun. Supără-te, profită că sunt în trecere. Pentru că după mine, nici Potopul nu te va mai spăla.

•

Terminăm păpica și cerem adresa apartamentului regal la recepție. Recepționerul ne anunță. Etajul trei, în fundul culoarului.

Nu-i nevoie să ne scărpinăm de pereți până acolo, valetosul de mai devreme ne pândește aproape de ascensor. Îl urmăm cu pași furișați pe covoarele suprapuse. Ușa e dublă, în stil maur, puteai să-ți dai seama și singur. Și apoi, iată-ne într-un salon imens, și mai maur, drăguț, un adevărat carton de culori. Albastrul e albastru închis, roșul e roz, iar verdele ca mărul domină. L-ai mânca. Zidurile astea, pură cofetărie orientală. O banchetă face turul întregii încăperi. E joasă și garnisită cu pernițe de mătase brodată (în piele ar fi fost prea dure); mese și mai joase încă sunt dispuse ici și colo, ca un arhipelag de cupru cizelat.

Majestatea Sa Kohnar Constipatu' e așezat într-un unghi al camerei. Fumează un Quai d'Orsay cu calm.

Se ridică pentru a ne întâmpina, cu mâna pe piept, după ce și-a aruncat ditai trabucul de-abia aprins într-o scrumieră ca un port-umbrelă de hotel.

— Mulțumesc că ați răspuns invitației noastre, declară suveranul cu o voce învăluindă, suntem foarte onorați. Sunteți amabili să vă așezați?

Impresionați, Sirella și cu mine ne depunem masivele musculo-adipoase pe o piramidă de perne.

— V-am rugat să acceptați a fi invitați la o cafea, continuă emirul, dar este evident că vom fi încântați să vă oferim și băuturi pe gustul dumneavoastră. Ați prefera șampanie?

— Nu, nu, behăim noi. De acord cu cafeaua. De altfel aici e atât de

bună. Aroma antică, suntem de acord, dom'le Majestatea Voastră!

Ex-stăpânul din Kalbahr își mișcă două falange ale indexului, aproape imperceptibil, și imediat valetul se eclipsează (strălucind). Mă ridic:

— Invitația Majestății Voastre ne copleșește, dar, cum noi nu suntem decât umili muritori anonimi, am dori să aflăm ce-a putut motiva gândul generos al Mirabolantei Voastre Majestăți, Demnă de Orice Probă.

Prințul Kohnar surâde.

— Nu vă doreați să mă întâlniți? întreabă, dând astfel o lovitură de grație uimirii noastre crescânde.

— Dar, hm, Majestate, noi, eu, ea… ce-a putut-o face pe Majestatea Voastră Extrem de Lubrifiantă să creadă că noi, eu…

— Domnule San Antonio, răspunde Magnificul Marțafoi, fără a renunța la calm, ca mulți șefi de state răsturnați de la putere, noi suntem în gardă întotdeauna pentru a întâmpina pericolele ce le pot produce tipi ce nu mă iubesc deloc. Chiar faptul că am știi prea multe lucruri despre unii, îi face pe alții să ne dorească răul. Din astfel de cauze, vai, suntem constrânși să ne luăm multe precauții. O secundă de neatenție ne-ar face dispozitivul de securitate la fel de inoperant ca un zid în care s-a lăsat o breșă.

Iată sensul metaforei. Și asta ține de viața arabilor. Prințul își trece încet mâna prin barbă.

— V-ar amuza să ne vedeți instalația? În acest caz, să trecem în camera alăturată.

Sunt singurul care mă ridic. Sirella, ca toate gagicile, e prea puțin interesată de tehnica de vârf. Pe ea o pasionează cu adevărat doar vârful.

Mă îndrept deci, pe urmele servitorului mut, în micul budoar alăturat. A fost transformat în studio de radio-console, căblării, căști, cadrane luminoase… Un omuleț slăbănog, cu mustață tocită, îmbrăcat într-un tricou alb pe care figurează o banană enormă, purtându-și ochelarii în păr ca Jean Dutourd, se activează în mijlocul materialului.

Ghidul meu murmură:

— E branșat pe recepție, culoare, sala de mese și marele salon.

Apoi scuipă câteva cuvinte în grabă, și chiștocul de om îmi prezintă casca, pe care mi-o instalez și eu. Aud atunci o conversă în engleză, un tip bătrân își povestește operația de testicole de la Roubignoll's Hospital, din Manchester. Tehnicianul freacă o clapetă și iată vocea unui francezofon, care, în timp ce halește, îi povestește nevestii-si maniera somptuoasă în care o va săgeta, diseară, în cămăruța lor, bine de tot. Și cum îi va strecura mijlociul în rectorat, să-i dispară și ultima urmă de plictis, fără a-i mai vorbi de cealaltă mână, cu care îi va malaxa lăptăriile, ca să-și încununeze odată pentru totdeauna

promisiunile.

Vorbește cu gura plină, ceea ce nu alterează frumusețea programului. Domnița lui râde gâlgâit, murmură o grămadă de „taci, mă-nebunești”, foarte propice explicațiilor domnului.

Bun, m-am prins. Prințul, prin intermediul echipei sale, poate supraveghea tot ce se vorbește în Mâ-Kach.

— Al dracului de pusă la punct e instalația, complimentez.

Tipul cu bananoiul surâde, apoi își rabate bicicletele pe nas precum o vizieră a unui coif, pentru a mă cântări.

— Material american, spune, CIA n-are scule mai bune. E de ajuns să-mi îndrept microfoanele procesionale în direcția dorită pentru a capta sunetele într-o rază de o sută de metri. Grație unui carton de ouă capitulant, pot acționa pe paliere, să întârzii la o conversație ce are loc la zece metri, iar apoi s-o abandonez pentru o alta, situată la cincizeci. Acesta cadrane modulatoare pe care le vedeți aici…

Bun, Majestatea Sa Kohnar n-a ratat un năsturaș din discuția Sirellei cu Mândelu’. Memoria mea se întoarce pentru a încerca să recapituleze cuvintele schimbate atunci: ceea ce mă face să înțeleg că e mai bine să joc cu cărțile pe masă cu venerabilul exilat.

•

— Deci, concludent? întreabă emirul.

— Confluent, rectific. Ei bine, deoarece Sideranta noastră Majestate știe tot, poate-mi va încuviința o întrevedere?

Prințul admite.

— De ce credeți că v-am invitat? Cum spune un proverb kalbahr: „Ochiul bideului nu este o conștiință pentru o femeie care se spală”.

— Asta e adevărat, Majestatea Voastră, mă grăbesc să fiu de acord.

Kohnar Constipatu’ adaugă:

— La fel, marele nostru poet național Lamahr Tinne a scris: „Girueta și șurubelnița se pot întoarce în ambele sensuri, dar mâna vântului este mai puternică decât cea a omului”.

— Am avut-o ca subiect de analizat la bacalaureat, Majestatea Voastră, mă lăudarisesc fără a clipi, ceea ce mi-a adus o notă de cinșpe.

Sirella surâde molatec. Prințul tocmai i-a oferit o narghilea, și ea trage din mușțiucul de lemn ca altădată din fugitivul meu cu modulații de frecvență. Nu știu ce-a vârât papițoiul ăsta bătrân în marmita lui norvegiană, dar și-a luat un aer tare aiurea, viguroasa mea saltelară. Hei, n-ar trebui să se lase astfel convinsă! O fată cu tonusul ei, puțin drogată, asta-mi mai lipsea! Mi-ar face rău la bijuterii.

— Vedeți, urmează emirul (aș fi putut să spun Emir-Obolantul, dar am mai făcut jocul ăsta de cuvinte într-o book precedentă), vedeți, om al poliției, când v-am auzit vorbind de acea afacere a diamantului, am

dorit să ridicăm din bătrânii noștri umeri.

— Și artrita majestății Voastre, Majestate?

— Tocmai din această cauză ne-am abținut, admite proscrisul. În acea poveste întunecată, totul n-a fost decât o stofă de minciuni.

— Majestatea Sa vrea să spună o țesătură de minciuni?

— Voiam s-o spunem, dar mai mult, noi facem greu diferența pe care o vedeți voi între o țesătură și o stofă. Să trecem. Acea așa-zisă tranzacție cu onorabila voastră țară, prin care Regentul era în joc, este pur stupidă. N-am încercat niciodată un schimb petrol-diamant, Franța și noi. Sigur, guvernul vostru de atunci ne-a solicitat pentru a încheia un târg, dar convorbirile s-au încheiat scurt din cauza uneltirilor Angliei. Am fost constrânși să cedăm presiunilor Foreign Office. Adaug că poliția noastră nu l-a doborât niciodată pe agentul vostru, îi ignora chiar prezența pe al nostru teritoriu. Ancheta pe care am ordonat-o atunci ne înclina să vedem că omul a fost ucis de oameni aflați în solda britanicilor. Dar toate, acestea n-am îndrăznit să le jurăm pe Allah. Și e perfect adevărat că vice-consulul a fost rechemat la Londra imediat după incident.

Curge un moment destul de lung.

— Dar sentimentul profund al Formidabilei Voastre Majestăți Impenetrante este acela că Anglia și-a vârât nasul în acest laș atentat?

— Dacă nu Anglia, cel puțin reprezentantul ei, vice-consulul, răspunse Mon-arcul rentier. Știți, mult prea venerabilul nostru tată, Soukon Norocosu' asigura, cu marea sa înțelepciune: „Laptele gazelei fecioare nu valorează nicicând cât untul lăptarului".

— Voi medita la aceste cuvinte nobile până pe patul morții mele, Majestatea Voastră Halterofilă.

Bărbuță își curge mâinile albe în mâneci, stil călugăr la plimbare în grădina mănăstirii. Își călugărește și ochii. Pleoapele lui maronii te fac să te gândești la cele ale unei păsări de pradă somnolente.

Se-ntoarce spre servitorul său și-i declară exact acestea, pe care ți le reproduc in extenso; așa cum am reușit să le culeg, fără a schimba o virgulă:

— ; —) : § , ! (— ^ & = . / ° " : : : . ? § » (; ?

— Imediat, Majestatea Voastră, răspunde interpelatul după ce a îngenuncheat și a lovit solul cu fruntea în trei reprize și jumătate.

Și misionarul se repede pe telefon spunând room-service-ului cum că ce se întâmplă? ora sângelui de porumbel a Bogătanei Majestăți a trecut și Fulgerătoarea Sa Domnie Neiertătoare îl mai așteaptă încă, în numele lui Allah!

La care interlocutorul zăpăcit răspunde că a înțeles, nu e vina lui, căci colegul i-a plecat deja de cinci minute în cifre arabe cu bolul cu

sânge de porumbel, și ce naiba o mai freacă, nenorocitul, ai?

Și chiar în acest moment, exact, toc-toc-chează la portiță.

— Ah, iată-l! spune servitorul privat al Extaticei Majestăți Sclipicioase.

Și închide, grăbindu-se să deschidă.

Un valet e ici-șea, impecabil, ținând un platou și pe platou un bol, cu sânge de porumbel. Îi cunoști virtuțile? Ca afrodisiac, nu găsești ceva mai bun. Părerea mea e că emiradoratul (a nu se confunda cu Miradorul) se joacă încă Hât-hât, în ciuda vârstei cam avansate pentru etatea lui! El, să renunțe? Niciodată. Și-a împopoțonat probabil puțica cu o cămășuță din termilactil, atât de bine că nobilei membrane nu-i va fi niciodată frig la căpșor.

Dar să revin la slujitorul care s-a prezentat. Și e palpitantă scena, nu e momentul să-ți ștergi acum nasul, aspiră puternic, altfel o să ratezi ce-i mai frumos.

Venitul cu platoul și cu bolul, știi ce face? Are un gest brusc; bolul, sudat de platou, ca sticlele hâțânate de clovni, nu conține sânge de porumbel, ci acid nitric. Și servitorul stropește din plin vizoarele valetului, care trage un urlet mai țapân decât doamna Dalida în ziua în care Samson a lucrat-o. Pentru că nu știu dacă ai degustat vreodată o baladă de acid în plină mutriță, (nici eu), pot să te avertizez că te satisface pe deplin.

Restul apare într-o manieră sumbră. Un al doilea individ, înțolit și el în servitor al hotelului, se năpustește în apartament, înarmat cu un pistol mitralieră de producție cehă sau poloneză (ca toate pușcoacele din afacerile teroriste, am remarcat eu). Se încordează pentru a ținti, ținându-și suflătoarea cu ambele mânuțe, și mutra îi este cea a unui kamikaze (pe melodia „Încă un amic din șase, prin vămi veroase"). Privirea dementă, rictus, ten livid. Își oferă ceva timp pentru a-l îndopa pe Kohnar Constipatu'. Prea mult. Eu, frumosul Antonie, totdeauna vioi: forță și sănătate, prestigiu și eleganță, promptitudine și eficacitate, eu, ziceam, apuc narghileaua Sirellei de gât și zbang! Ținta mea nu are egal decât în cea a portăresei tale, strada Calvarului Fetelor. Recipientul îl pocnește pe trăgător în plină frunte. Biciul de dezechilibru, se dă pe spate, dar presând totuși detenta vaporizatorului său.

Un roi de viespi se răspândește în încăpere. Neascultând decât de inițiativa mea, agăț recipientul conținând jarul destinat fierberii narghilelei și mă năpustesc spre trăgător să-i pun un plasture călduț pe bot. Al doilea tip, cel cu vitriolul, scoate la iveală un pumnal cu lama curbată. Cu un șut în bursa de valori, îl stimulez să-și schimbe părerile. O a doua lovitură de talpă în bărbie îi face maxilarul inutilizabil pentru mai multe zile, felul în care l-am auzit trosnind e mulțumitor. Situația e în mâinile mele. Nu-mi mai rămâne decât să-mi

completez opera cu o a doua rafală de suturi judicios răspândite. Apoi adun armele.

Valetul continuă să se zvârcolească pe sol, gemând, orbirea sa fiind clară.

Atunci de-abia mă interesez de amicii mei. Și ce descopăr? Kohnar Constipatu' e îngenuncheat și se roagă cu o fervoare de neoprit, cât despre Sirella, frumoasa mea… Rahat! A adunat câteva gloanțe în stomac și respiră greoi, crispându-și mâinile experte pe balta de sânge etalată în mijlocul rochiei proprii.

Servitorii, parcați în alte camere, puricele cu căști, valeții de etaj, toți apar care mai de care.

Pe scurt, lansez ordine:

— Preveniți poliția. Chemați cel mai bun spital și cereți să ne trimită de urgență o ambulanță. Toate astea ținându-i la respect pe cei doi agresori.

Cum nimeni nu se mișcă, paralizați cum sunt de stupoare, urlu:

— Mișcați-vă cururile, cretinilor!

Apoi, adresându-mă șoarecelui de radar:

— În loc să te joci cu microfoanele tale, tâmpitule, ai face bine să utilizezi un simplu telefon, sunt doi răniți grav aici, așa că mișcă-te!

Mutrița cu mustață lipsă bâlbâie:

— Majestatea Sa n-are nimic! Allah e mare!

Într-adevăr, n-are nimic, nici măcar tipi valabili care să-l apere! Bun, se creează ceva mișcare. Încep să se răspândească piuind. Un tip cheamă în fine poliția, iar micul paznic al găurilor merge în cușca sa să cheme spitalul, promite.

Dl. Bonot, directorul Mâ-Kâch-ului, apare. Pierdut în confuzie, de construcție, de constrângere. Se târăște la picioarele emirului amorțit. Îi cere scuze că s-a petrecut în stabilimentul său mizeria asta. N-o să se mai repete.

Kohnar îl îndepărtează cu o mână disprețuitoare. Apoi vine spre mine. Îmi culege mâna liberă și o poartă la buzele sale.

— Mi-ai salvat viața, om al poliției, zice cu frumoasa sa voce înfundată, tutuindu-mă pentru a-și marca recunoștința. Fie ca Allah să te protejeze, pe tine și pe ai tăi, până la a paisprezecea generație, existența mea îți aparține de acum înainte și-mi poți cere ce dorești.

— Pentru moment, aș vrea o ambulanță și cel mai bun chirurg din Marachesh, îi spun.

Căci nu prea pare că-i merge bine Sirellei. Tenul ei, palid ca un furgon la vamă, nu-mi spune nimic bun. Are un nas minuscul, dintr-o dată, și buzele i se crispează într-un mod îngrijorător.

— Va muri, îmi declară placid emirul, pentru care moartea are mai puțin importanță decât o bășină de iepure venită din larg.

Mă bate pe umăr:

— Nu fi dezolat, om al curajului, dacă moare îți voi cumpăra alta.

Promițând asta, îmi ia pistolul mitralieră, din mâini și, cu mult calm, face să sară în aer creierul celor doi teroriști doborâți, căci este un prinț cu care nu se poate trata, care nu admite să i se facă figura cu un cal amar (în arabă „kalamar”).

• O AGENTĂ AGITĂ O AGENDĂ

Pentru moment nu moare.

Profesorul Mâd-Hoare, care a operat-o, îmi explică cum că Sirella are puține șanse să scape, având în vedere perforațiile ce i-au transformat abdomenul în armonică. Mai ales că un glonte i-a atins ficatul; și nu e deloc recomandabil să ai prea multe găuri în ficat, chiar dacă bei numai apă minerală Vichy Saint Yorre. Altfel spune „pa" metabolismului, glucidelor, lipidelor și proteinelor tale. Că, într-un astfel de moment (iartă ăst curs medical rapid), dacă nu-și mai bate capul să facă bilă pentru tine, poți să dai liniștit colțul, m-ai înțeles?

Îmi părăsesc mult-iubita pentru a o lăsa să se reanimeze, cu drene, țevi, aparate de supraviețuit de bine de rău. Resimt o îngrijorare misterioasă: recunoștința de mai jos de burtă se exprimă și așa. Dacă nu e împlinirea unei pasiuni, o afacere încurcată nu-ți mobilizează pitpalacul mai mult decât ar face-o un picnic cu un militar pensionar pe un pachebot de croazieră. Sirella, din puncte de vedere performante, e o afacere bună de cucerit după o luptă îndelungată, dar oricum aluneca în prea multe uneltiri pentru ca un bărbat atât de versat ca mine să-i cadă pradă șarmului său. Asta nu mă împiedică să-i datorez ceva momente, ale dracului de pasionante. Nu de alta, dar ea se exprima cu fundul mai bine decât Armstrong cu trompeta.

Așadar, ies din clinică. Chouia Barka, cea mai tare din Marrakech. Dezorientat. Rătăcesc, indecis. O poveste ca asta mă deprimă. Un dresor de șerpi face să tremure o cobră, la umbra unui arbore care, garantat, ștampilat, exportat, e secular.

Un cuplu de cretini plimbăcioși admiră peisajul. O damă veche ca o gaură lăsată de molii folosește stângaci un Instamatic, chinuindu-se să-i flascheze pentru a o epata pe doamna Măgăroiu, portăreasa ei. Masculul de după ea: sandalele de piele, cămașă cu mâneci scurte, caschetă albă. Privește șarpele cu un aer visător, ca și cum tare i-ar mai place ca dresorul să-i cânte o melodie la șliț, ca să-i apară și lui reptiluța de alcov, cea care n-a mai scos ochii la soare de cine știe când, biata de ea.

Un puști drăguț, bronzat, se apropie de el ca să-i cerșească câțiva bănuți. Zgârcitul îl trimite la naiba, ca un afurisit ce e. Mai că nu-i dă și un șut în fund. Din fericire, sora mai mică a refuzatului scutură buzunarul avarului în doi timpi și trei mișcări, cu o mânuță obstreticală.

Totul e bine când se termină cu bine: cei doi puști se îndepărtează, luând în același timp cu portmoneul bătrânului gunoi fotografia fiului său mai mare, în ținută militară, cartea de identitate prefectorală ce

atestă că e chiar un tâmpit, un articol despre „aruncarea ușoară”, decupat din „Vânătorul Francez” și permisul de conducere a vehiculelor cu benzină.

Dama, înduioșată de micuți, a fotografiat fetița lângă zăpăucul ei, în timp ce-l făcea să nască bani, fără dureri. Și apoi a venit să-i sugereze fosilei sale să se stoarcă de un bănuț pentru sculătorul de șerpi. Zgârie-brânză refuză bombănind, dar asta nu schimbă cu nimic situația pentru dresor. Din moment ce clientul oricum nu mai are niciun un dirham în buzunar… Ceea ce dovedește că egoismul se plătește, și iată un individ a cărui inimă, de uscată ce e, îi va întârzia cu câteva minute criza cardiacă.

Mă scutur de un ban pentru dresor.

Și apoi, ce să mai fac? Să mă-ntorc în Panama? Nemaiavând nimic de sperat, nici de la emir, nici de la Sirella, prezența mea în această sublimă conjunctură e, de aici înainte, fără obiect.

Dar ceva mă sfătuiește să nu fac nimic. Cu atât mai mult cu cât… Auzi, îl vezi pe tipul ăla brunet, aproape de negustorul de bibelouri? Da, exact, ăla care are un pantalon albastru și o cămașă albă. Ei bine, am sentimentul că se interesează de mine.

Se găsea în fața spitalului când am ieșit, și acum e aici, și-și freacă ciolanele cu flerul ăla fals inocent, pe care-l au toți cei ce vor să treacă neobservați. Încât nu te uiți decât la ei.

Ajung în centrul Marrakech-ului și mă îndes în biroul de poștă. Un mic plonjon în anuarul telefonic, și apoi mă instalez imediat într-o cabină pentru a cere ambasada britanică din Rabat. Îl cer pe ambasador însuși. Foarte evident că sunt refuzat, și am dreptul doar la o secretară, pe nume Miss Benson.

— Vorbiți germana? o întreb în germană.

Îmi răspunde că un picuț de tot.

— Preveniți-o pe Excelența Sa că în Marrakesh a avut loc un atentat împotriva ex-emirului din Kalbahr. Prințul n-a fost rănit. Din contră. O tânără britanică ce se afla în compania sa a fost doborâtă. Se fac încercări disperate pentru salvarea ei. Precizați că e vorba de Mrs. Delameer. Mai adăugați că oficial soțul ei este mort, dar că se cunoaște perfect că e în viață. Ați înțeles tot? Dacă da, rezumați ce v-am spus.

Miss Benson rezumă perfect, cu o voce calmă.

— Cine sunteți? întreabă totuși.

— Un turist german, răspund.

Și închid.

De ce acest telef?

Mă cunoști? Acționez mai întâi, reflectez mai apoi. Să ai întotdeauna încredere în impulsuri. Un scriitor scrie spontan, pe urmă găsește grămezi de artificii pentru a explica ce-a vrut să zică. În viață

există cei ce creează și cei ce analizează. Și oricum, nu e deloc de dorit să te apuci să autopisezi prunci noi născuți.

Deci, mestecându-mi gestul, mă întorc la hotelul Mâ-Kach. În căutarea vântului, pentru a-l doborî.

Mică nu mi-e mirarea, ajungând la palat, să-l văd pe Achille în hol, frumos ca o ștangă proaspătă, într-un costum cu carouri albe și albastre, cu o cămașă deschisă la gât, cu cipici de piele împletită, imaculați.

Mă pândea, căci, văzându-mă, se precipită spre mine ca Robinson Crusoe spre o târfă din Soho, debarcând în Anglia după sejurul prelungit în Clubul Mediteraneean.

— Ah! Iată-te. Am o mie de lucruri să-ți spun.

Îmi arunc cel mai frumos deget în fața celor mai frumoase buze personale, pentru a-l face să tacă. Îl agăț de un braț și-l duc afară.

Mă urmează surprins, dar tăcut.

— Să mergem să dejunăm, într-un restaurant, să încercați cele mai bune specialități marocane, îi spun.

— Nu sunt singur aici, mă contrazice Chelul. Am adus-o cu mine pe domnișoara Suzette Lasemande, noua mea colaboratoare. O persoană pe care trebuie s-o adaptez obiceiurilor mele.

Mă aplec spre urechea Babacului:

— În acest caz, mergeți s-o căutați, dar nu spuneți nimic esențial în incinta acestui hotel, riscați să fiți înregistrat.

— Nu știu dacă Suzette e gata, își desface bagajele…

— Atunci, să vină să ne întâlnească în restaurantul El Seudha, orice taximetrist știe adresa.

Se eclipsează un moment. În timp ce e absent, îmi caut presupusul urmăritor. Și-l observ într-adevăr la marginea parkingului. Îi adresez un semn vesel din mână. Nu-i vine să creadă că lui îi este adresat, și pare mirat. Și mă îndrept spre el cu pași mari.

— Nu-ți sparge căpșorul să înțelegi amice, îi zic, mă duc să halesc în restaurantul El Seudha, du-te tu mai întâi și reține-mi o masă lângă fereastră.

Pare la fel de uimit ca un tip care a băut prea mult vin roșu, și a încercat să tragă o bășină pe furiș.

— Și pentru ce clan lucrezi, ai? îl chestionez surâzător în continuare.

— Dar nu te cunosc, bâlbâie excelentul băiețaș.

— Ia te uită, de fapt, nici eu, îi zic, ducând mâna spre un buzunar al său.

În momentul în care-i pescuiesc portofelul, are o încercare de a mă împiedica. Numai că eu, fără a forța, îi trag o lovitură scurtă de genunchi în punguța cu doi bani, doar așa, plici, ca să mă exprim. Nu ca un lup, rău, ci doar așa, ca un avertisment. Scuipă o exclamație. Îi

desfac por-hârțoagele (din piele roșie, puțintel cam vechi, cu motive aurii șterse). Vrea din nou să mi-l smulgă din lăboanțe, dar portofelul e deja în spatele meu, iar osul occiput mi-l plantez în dentiția lui: „zbang”, stil „fii cuminte înainte de-a mă apuca să-ți fac pe bune ochii violeți”.

Își duce mâna spre gura fisurată, ca unul ce are spasme scârboase.

Cotrobăi conținutul terfeloagei cumpărate din souk. Gagiul se numește Rhade Gratys, supus sirian, născut în Damasc, în vârstă de treizeci și patru de rotații. Profesie: importator de ulei de nuci.

— Faci parte din echipa care a vrut să-l doboare pe emirul Khonar, presupun?

— Nu știu ce vreți să spuneți, se plânge, folosindu-și cu greu buzele strivite de pielea mea păroasă.

Fără niciun alt cuvânt, îi înapoiez bunurile. Apoi, aplecându-mă presto, îmi las să curgă mâinile de-a lungul picioarelor lui. La glezna dreaptă se află o umflătură caracteristică! Îi ridic nădragii, și scot la lumină un pistolet cu un silențios de 25 de centimetri. Îl vâr în buzunarul meu.

Apoi, confidențial:

— Ascultă, fărâmă de om, voi fi generos și te voi lăsa să dispari. Dar să fie un adio definitiv. Dacă nu, îți vărs conținutul seringii tale în dulăpiorul pentru cuș-cuș. Nu crezi că gentileța mea depășește deja limitele obișnuite? Și încă ceva: precizează amicilor tăi că nu sunt de aceeași parte cu emirul. Mă găsesc la el doar pentru a-i cere o informație, în legătură cu o veche afacere. Clar? Hai, ciao!

Ne despărțim fără a mai adăuga cuvinte de prisos unei scene care este, de fapt, o capodoperă de concizie.

•

D-șoara Suzette Lasemande este o persoană care seamănă cu o secretară așa cum prințul Charles seamănă cu un gunoier sau un cărător de piane. E frumoasă, rece, cu nasul pe sus, cu o privire ce te survolează fără a se opri, și e atât de elegantă încât e clar că un salariu nu-i ajunge nici să-și plătească târlicii.

Bătrânul reapare, ținând-o de umăr cu acea mândrie generală a boșorogilor ieșind cu o tipă bine făcută.

Prezentări. Tipa se abține să-mi întindă mâna, ceea ce mă scutește de a i-o strânge. Ne cățărăm într-un landou tras de o gloabă împănglicată, și mână birjar! *Nach* restaurant El Seudhà!

Pe drum vorbim puțin. Don’șoara privește orașul defilând, Bătrânul privește defilarea țâțelor don’șoarei, iar eu privesc lucrurile din față, cea ce mă face să mă uit puțin cruciș.

Restul e la etaj. Desigur, maur, după dorință. Personal înțolit folcloric. Miroase bine și sunt pe cale să-mi refac moralul.

— Ați venit pentru mine? îl întreb pe Achille.

— Într-adevăr, dragule. Cei de sus au decis să joace tare.

— Adică?

— Iau lucrurile în mână.

— Adică?

— Îmi asum total ancheta.

Sunt prea obișnuit cu hachițele Blegului, așa că nu-mi ies deloc din seninătatea mea.

— Sunt deci demis din această misiune?

— De loc, ești doar trecut sub ordinele mele, asta-i tot. Ca pe vremurile bune. Vezi, San Antonio, la noi ăștia, comuniștii, a fi eficace înseamnă a tăia pe viu.

— Și ce veți tăia, în prezenta situație, Patroane?

— Situația.

Oricât de scurt, răspunsul e destul de explicit. Încuviințez, tot adulmecând parfumul drăguței Suzette. Bărzoaica folosește o chestie extra, care-ți, supra-activează găurile nasului. La prețul care trebuie că-l are parfumul ăsta, tu, jinduitorule, ți-ai putea cumpăra maioneză la tub până la sfârșitul ficatului tău!

Risc o ocheadă apăsată spre mutrița ei, dar e atât de categorică, încât ai obține mai multe reacții de la o statuie de marmură, chiar de albastru. E una din tâmpitele care cred că e necesar să facă figuri, pentru a-și menține un standing ridicat.

Achille îi mângâie un genunchi, ca un proprietar ce se simte. Nu știu dacă don'șoara îl duce la plimbare prin grădina ei cu delicii, dar oricum Boșorogul ține să-și apere teritoriul.

Dăm comanda și mă pregătesc să încep cu Părosul o discuție profesională, îmbogățitoare. Deodată, o umbră imensă se proiectează pe a noastră masă.

— Crez că to'ma aterizai la punct fix! se anunță o voce familiară.

Cea a lui Bérurier.

Dl. Director e plantat în fața mesei cu pricina, frumos de bese, într-un costum alb, maculat sobru de o singură urmă de vin roșu, rar, care merge de la reverul hainei până la șlițul pantalonilor.

Temperatura exterioară i-a forțat tenul de vânătă coaptă. Fruntea îi șiroiește de sudoare și se tamponează cu o cârpă de călcat. Ochii îi scânteiază de mânie.

— Comisare Santonio, dacă d'pă ce văz, mi-ai face nește copii la dosar? murmură.

Ezită un pic, apoi degajă cel de-al patrulea scaun al mesei, cel din fața Suzettei, își scoate haina, o instalează pe spătar, își suflecă mânecile și se depune pe sediu.

Bătrânul e palid. Ochii săi de culoarea banchizei submarine seamănă acum cu două găuri în acoperișul unei case grecești.

— Clar, ricanez, deveniți inseparabili.

— Sunteți bun să nu folosiți pluralul, fumegă Chelul, nu am nicio legătură cu această pubelă.

Béru se dotează cu paharul stimabilei, la care chelnerul tocmai a terminat operațiunea de umplere (a umplut paharul, nu dama) și-l golește rapid.

Suzette e puțin sufocată de astfel de maniere mai mult decât dezinvolte. Dintr-o dată, masca ei de nepătruns se pătrunde, o lucire de interes apare în privire, și un rictus ce anunță probabil râsul îi dezvelește deja dinții.

— Auzi, Achille, suspină Bérurier, o să-ți zic ce-am să-ți spun cum îți vorbesc, sperând c-o să vrei a mănțelege. Să-ți faci tu parte la tot, azi aici, mâine kolo-kolo, mie-mi ajunge. Că vrei să te joculești de-a soldățoiu de plumb, șefoi în noile tale funcționări de ruperi de cur, e treburile tale. Tam taram, mandenizațiile, mi le cam vâr eu direct în rect. Santonio lucră supt ordinele mele exclusive, clar! Și dacă te crezi c-ai șmenuri a-i comunica, tre' să treci mai întâi de prima dată prin canalizarea mea, te desfigurez să găsești pe oricine care să pretindă inversul.

Cam aici ne aflăm, când ni se aduce o tavă cu animăluțe-aperitiv. Béru o înșfacă din labele chelnerului și varsă jumate în farfuria Suzettei, apoi o trage pe numita (tavă, nu Suzetta), spre el și începe marea plescăială.

— Vino, inimioara mea! decretează brusc Țepoiu' sculându-se. Nu mai avem ce face aici, mă voi adresa celor în drept.

— Asta e, adresează-ți-o și pupă-i din partea mea pe ăia ai tăi. Care au dreptul la mucii mei, lansează Mastodontul.

Suzette are o înclinare spre al meu prezent direct.

— Oh, nu! îi spune lui Achille, te rog, e prea caraghios!

Dar Fleșcăitu' e ca un fluviu revărsat. Beat de mânie, literalmente fuge, doborând scaune în trecere, fără a se mai ocupa măcar de secretara sa foarte particulară.

Puștoaica a avut o oarecare dorință de a-l urma. Apoi, răzgândindu-se, rămâne pe loc.

Béru îi face cu ochiul.

— Ai dreptate, fătuca mea, îi spune el, tu, cel puțin, știi a-ți alege tribul. Cu noi n-o să ai rosături la picere, ci rosături de la ștangă, și haleală de n-o să mai știi unde să ți-o vâri! Care ți-e blazonul, păpușicaro?

— Suzette, spune puștoaica cu o izbucnire de râs.

— Ei bine Suzetta mea, acu' c-ai scăpat de crustaceu' ăla, o să ne putem expleca. Pentru începerea dintâi, nu-ți mai face gura cur de găină. Dacă nu, n-o să-mi poți niciodată degusta extraterestrul, având în viziune că eu unul mi-s model Napolo III ș-am văz't prostitârfe profesionale sufocându-și oralul cu mandrina mea. Dar înainte de-a ne

gândiroza la inelul ce se atelează de sculă, tre' să port o conversă cu Santonio: treburii înainte de tot, fata mea. Că pentru problemele spadei nebunatece om avea toată noptățica.

Redevine grav, căci ni se aduce un cuș-cuș somptuos.

— Ce vă aduce aici, domnule director? îl întreb în timp ce se servește în prioritate directorală.

— Vestea atentatului ăla contra fakirului, bravul meu drag.

— Vreți să spuneți contra emirului?

— Fakir, emir, tot dracul ăla e, ce fundul meu. Dovadă e că rămează, demonstrează doctorul personaj.

Servește. Șușu, nu-ți fie teamă de frică, dacă nu-i destul o să mai cerem, face, galant. Dar n-o stropi prea tare se îneacă…

Z'ceam că după ce-am aflat de tentatu' ăla mi-am zis: Antonioul, dacă-i acolo, e în plin caramel, tre' să văz la fațada localului despre ce-i vorbele.

Poftim, Bravul! – Totdeauna tandru, sub falsa strălucire de șef nepotrivit.

Îi trasez povestea, cu detalii, cum un bun subordonat trebuie s-o facă în fața superiorului propriu. Mă ascultă cam stacojiu, căci halește ceva prea cald și prea condimentat, dar asta ține deja de natura lui și ce-i poți face?

— De altfel, spun, am o veste tare, apropo de moartea lui Delameer: uciderea lui a fost falsă. I.S.-ul a profitat de prezența mea pentru a acredita moartea agentului propriu. Căci acești domni de treabă aveau probabil nevoie de un om-zero.

— Adică ce – cum? întreabă Dolofanul.

— Păi, domnule director, doar nu vă ocupați înaltele funcții fără a ști ce este un om-zero?

— Sigur că nu, rectifică Sublimul cu aplomb, dar don'șoara Susus, aci prezentată, nu prea are de unde să știe cum, și te rog a espleca: politețurile oblijează.

Nu-mi rămâne decât să mă supun.

— De câțiva ani, în universul foarte particular al serviciilor secrete s-au inventat oamenii-zero. Adică indivizi care nu mai au veritabila lor identitate. Pentru a face asta se declară mort un tip. Decesul său este omologat cu acte în regulă, inclusiv ștergerea din registrele de stare civilă. Astfel devine apt de a fi supus unui antrenament psihologic care-i va permite a-și crea o nouă personalitate, în întregime nouă, și-l va face să devină altcineva.

D'șoara Susu, cum îi zice Béru, mă descoperă în cele din urmă, interesată cum pare de explicația mea.

Obiectează:

— Dar, după câte înțeleg, omul acesta era însurat?

— Trebuie să credem că această unire nu era foarte solidă din

moment ce soția a consimțit la o separare definitivă.

Bérurier înghite o lopată de tocătură, golește viril sticla, râgâie pe îndelete și, după ce a dispersat norul greu cu mâna, admite să întrebe:

— Comisare, cum de ai afiliat chestiunea, te rogulesc?

— Confidențe la pat, îi răspund.

Majestatea Sa Beotiană își clatină superba țeastă, care n-are nevoie să-i aparțină lui Danton pentru a merita fie arătată poporului suveran.

— Și tu zici c-o gagicuță care are nervoșii să-ncaseze o văduvie așa de falsă o să pice pe spate în fața primului mascul care o reglează convenabil? Asta-ți pare ție explauzimil? Dacă da, atunci j'decata ta o ia razna, dragul meu. De-ar fi suficient să săgetezi impecabil (loial, se întoarce către Suzette pentru a declara:) căci Santonio trage de nu s'poate, m'scuze pentru a obține secreturi confidențioase, de-ar fi destul să călărești până la epuizare o pițipoancă pentru a afla tot ce vrea mușchiu' tău, atunci cânt ți s-ar scula ai putea juca tot Inteligentu ăla Servici pe dește.

Agasat de siguranța afirmației, strig:

— Și atunci de ce naiba mi-ar fi dezvăluit Sirella Delameer chestiunea? Ca s-ajungem la ce, toată comedia asta?

Luat astfel directorul își curățâ cariile cu ajutorul furculiței, căreia i-a îndoit dinții exteriori.

Suzette Lasemande este literalmente subjugată de personaj. Exilată în turnul ei de fildeș, ignoră c-ar putea exista astfel de specimene. E primul ei plonjon în plin Jerome Bosch, biata Pipiță. Pe Van Acken nu-l știa. La bătrânii ei Fragonard trona pe toți pereții, alături de Watteau (Antoine), cu a sa „Îmbarcare pentru Cythère". Frecventarea pensionului a făcut-o gâsculiță și distantă. Tampax de mare lux, ce mai! Chestiune de climat. Încât în cele din urmă nu mai apuci să râzi decât la imperfectul subjonctivului, e ceva fatal. Acum, enormitatea o fascinează. E atât de frumoasă exagerarea încât e totală, fără rețineri, francă și masivă. Chiar grandioasă. Fabuloasă ca un stejar. Pune alături un stejar și-un floc și spune-mi, ce impresionează mai tare? Hai, spune-o pe șleau?

Găsind ceea ce căuta, înghesuit între un premolar și un molar, Bérurier trimite numita chestie să se plimbe, dintr-un bobârnac viguros, în farfuria unui turist german de la o masă apropiată.

— Păi ce-ar eșua, comedia asta? reia. Da' ce tocma' ziseși șmechere, dă în comedie, exactamente. Ești dus dă nas, amice bătrân, englezoii ăștia te duce cu barca, că tot' stau ei în Royal Nevi. Că, până-n coadă, cam ce aflași despre subjectu' care te preocupă? Vrei să-ț zic io? Ai aflat o lae, drag pretin. Un popou, așa cum te văz și mi-l vezi, dom'le comisar. Diamantosul, chiar de s-ar fi dezincarnat, n-ar fi dus-o mai rău. De partea Delameer: zero. De partea Arăbosului: zero cu moț, și dac-adun, zero plus zero egal un știoi, te fesezi bine că mă-nțelegi?

— Permiteți, domnule director. Totul ne conduce spre concluzia că piatra e în tabăra britanică.

— Pen' că ți-a zis-o amărâtul de kalif?

— Chiar a făcut ceva mai mult decât atât emirul, a lăsat să se înțeleagă că afacerea Regentului ar fi fost o invenție a guvernamentalilor noștri de pe vremuri.

Big-ul, tare foarte big boss, se răcește.

— Pretinde asta pentru a ascundea rahatul pisicii, comisare. Nu te lăsa căpcănit de astă înșelătoare. Ce propaginează el e o insultană pentru țara noastră. Dacă ți-o mai repetă, nu ezita să-i muți din loc mestecătoarea, fakir au ba, nu mai tolerez ca un tip să se jucărească cu onoarea noastră națională, ca cu zdroabele mele.

Și acum, între noi doi, micuțo, concluzionează, întorcându-se spre divina noastră companioană.

— Nu așa, repede, boss, intervin. Nu mi-ați spus cum de m-ați găsit, cum ați știut că sunt în acest restaurant?

— Când visezi să-ți treacă neobservată, nu ți-o arăta într-o decapotabilă descoperită, din care te poate vedea tot Marrakesh-ul, ricanează Admirabilul.

Avansează frumoasa sa mână cu unghii negre spre cea a Suzettei.

— Nu simțești cum ardeiul ăsta ros și climatu' duc spre reverie, puicuțo? Dacă aș avea un sfat să-ți dau, ar fi ăla să-ți faci o țârâ de siestă după desert. Am un hogeac care-i răcoros ca fundul unui campion la box, te tentează?

• SATAN MINTE CU MINTE DAR NU E CUMINTE

Béru, ducându-și noua cucerire până în propria colibă, spre a o face să beneficieze de primele jigniri adevărate, mă lasă singur, ca pe un prost, ca mai devreme, în străzile populate ale acestui minunat oraș alb și auriu, pe care Alah mi se pare că l-a migălit special și pe care-l iubește, cred eu, Majestatea Sa Hassan II, monarh modern și isteț.

O umbră se proiectează pe actualul tablou. Mă întorc spre ea și-l descopăr pe urmăritorul meu de dimineață, sirianul Rade Gratys, devenit, după acel dejun copios, urmăritorul meu de după amiază.

Mă postez pe propriile picioare, stil comandantul de pe Bounty controlând revolta de la bord.

— Credeam că ți-am zis ceva, amice! îi tun mai ceva ca la Brest, oraș special marcat de această manifestare a electricității celeste.

Tipul e rușinat ca un copil certat. Dacă se expune astfel la furia mea, e clar că e împins de un motiv țeapăn.

Înclină capul, ca un herou deloc mândru de el. Tocmai el, un arab! Dar un Arab halește moluște, la urma urmei, nu? Și se poate să aibă și ceva verișori la fel de deștepți ca și el.

— Îți cer iertare, face, cu o umilință care te atinge, puțin indicată în aceste locuri de-abia eliberate de colonialism. Ai fi amabil să-mi înapoiezi pistoletul?

Sunt meduzat.

— Așa deci, nu te-ai umflat cu gaz Laqc! De ce ți-aș înapoia pistolul?

— M-a costat foarte scump, înțelegi? E al naibii de tehnic. L-am plătit cinci sute dolari, în dolari! Dacă nu-l mai am, nu mai pot lucra…

Disperarea, nu-i este trucată. Tipul îmi pare a avea un picior în disperare și altul într-un rahat de câine.

— Nu aparții, deci nici unei bande organizate?

— Nu, patroane, sunt detectiv particular.

Mă pocnește o frumoasă surpriză, ca un concert de Händel.

— Stai, nu te mișca. Pretinzi că nu ești mână în mână cu tipii care au vrut să-l doboare pe emirul Kohnar?

— Oh! Nu! clămpăne gus-manul, terorizat de afirmația mea. Nu i-am văzut niciodată.

Și cred în sinceritatea lui. Frica repulsivă, refuzul lui blenoragic, zbierător delapidator cu acceste alb-albastre. Surpriza îi schimbă forma fricii. Acum se teme că l-am putut crede amestecat în asaltul acelui comando și nu înțelege de ce nu l-am pus deja în brațe sticleților. Trebuie să spun că și are de ce să-și facă un caz de

conștiință. În fapt, dacă m-am comportat astfel, am făcut-o pentru că atentatul rămâne marginal în raport cu preocupările mele. Și pentru că nu țineam să mă bag în ciorba altora.

— Bun, ești detectiv particular. În cazul ăsta, te-a angajat cineva să mă urmărești?

— Da.

— Tu-mi spui cine, și eu îți înapoiez pocnitoarea, corect?

Îi trage o grimasă de o sută de franci pentru cine-mi aduce perechea.

— Nu-ți pot spune, nu știu cine e.

— Nu-ți cunoști clienții?

— Ba da, întotdeauna, dar de data asta nu. Ea nu și-a spus numele.

— Deci, era o damă.

— Da, frumoasă, foarte frumoasă.

— Franțuzoaică?

— Poate că nu, vorbea cam așa… (imita vag accentul englez). Dar tu, tu o cunoști, declară. Ieșea cu tine.

Reacționez sec.

Sirella! Așteaptă și tu puțin, să încep măcar să înțeleg. E adevărat că la sosirea noastră în Marrakesh a pretins că se duce la coaforul hotelului. I-o descriu deci pe nefericita mea tovarășă de hățâneli, și încuviințează.

— Da, da. Ea e.

— A venit ea să te vadă?

— Nu, mi-a cerut să vin eu la Mâ-Kâch. Mi-a dat ceva bani și mi-a spus că trebuie să te urmăresc, să nu te pierd niciodată din ochi și să fiu gata să te protejez și că îmi va mai da alți bani, mai mulți, când tu pleci, fără să ți se fi întâmplat nimic. A adăugat că ea va fi deseori cu tine, și că nu trebuie să mă mire asta. Dar să deschid bine ochii, să fiu înarmat totdeauna cu ochii deschiși. Întotdeauna. Cred și eu că am căscat ochii.

— Cum ai descoperit-o la hotel, dacă nu ți-a spus care-i numele ei?

— Mi-a spus că mă va aștepta la coaforul de damă de la hotel, și că n-aveam decât să mă prezint, înțelegi?

— Da, da, înțeleg. Asta-i tot?

— Ți-am spus, e tot. Și acum ce-o să fac?

Îi întind discret superba lui pocnitoare de cinci sute de dolari.

— Acum, îți îndeplinești contractul, omulețule. Mă urmezi și caști ochii, OK?

Trebuie să știi cum să triezi sămânța bună de neghină, în toată valiza asta de scamator! Cine, ce vrea? Dacă mi-ai cere să-ți fac rezumatul, mai bine m-aș duce dracului, pe cuvânt! Începând cu Adam care știa că urmează să mă introduc în universul lui și care și-a prevenit soțioara, înscenându-și moartea din ordinul superiorilor. Apoi

maica Sirella, acum în agonie. Ea, sosind aici, cu toate afacerile urgente pe care le avea, s-a grăbit să-mi caute o gardă de corp. Să mă protejeze. Mai departe, serviciile secrete de ascultare ale emirului. Atentatul ratat grație mie. Și duelul fără milă Béru-Achille. Ai deci toate motivele să te duci în vreun restaurant de coastă, să pescuiești somon gata afumat. În Scoția, de preferință. Ce de încurcături! Și, în plus Măndelu, balotat ca un balot cu doi șefi în cârcă, ca doi păduchi pe pubis. Meserie! Circul sifiliticilor!

Să luăm ce-i mai mare: Sirella. Acolo e misterul. Care e de fapt adevărata ei poziție? Târâtură sau aliată? Mă iubea cu adevărat sau mă ducea cu barca fără rame? A jucat jocul meu sau cel al I.S.-ului?

Pentru că mi-a făcut această dezvăluire apropo de soțul ei, devenit om-zero, înseamnă că joacă de partea mea, nu? Mai puțin în cazul în care nu e adevărată chestiunea. Notă: ar fi interesant de aflat, și ar trebui mers să deschizi coșciugul lui Delameer, pentru a verifica dacă el conține Enciclopedia Larousse în douăzeci de volume sau carcasa soțului. Numai că, într-o book precedentă, înfrigurat intitulată „Așteaptă-mă la morgă”, am exhumat deja un cadavru, nu merge să fac aceeași fază și în cărțulia asta, că se reped toți pe mine că Antonioul e repetabil, că urcă pe bucle, că scrie bolerouri ca Ravel, nu știi cum sunt ăștia? Dăunători cum nu se poate mai mult, cu flegma deja bine modulată sub limbă, gata să ți-o scuipe în plină față a reputațiunii. O ocazie să te mânjească n-o pot scăpa. Ai văzut tu vreodată o muscă albastră ignorând un căcat? Ai văzut? Și ei ăștia, miere sau excrement, totul e bun pentru ei. Sunt plini de radare bârfitoare, adulmecă. Plini de ordinatoare scârboase, de ecrane de control, de ochiometri chiorâși, de o extremă proastă rea-voință, față de care nici tu nu poți fi cu adevărat nici măcar un om de nimic. Pe mine m-au tâlhărit destul, nemernicii ăia fără suflet, m-au constrâns destul, m-au redus, m-au înlăcrimat destul, acești împroșcători cu vitriol salivar, negri, fără vlagă și băloși, demenți, buboși, mlăștinoși. Nu-i ierta, Doamne, nu merită efortul! Sau să nu mântuie doar dacă întâmplarea va face să Te întâlnească pe scara de la Frossard!

Și cum zicea, prins prostește în țesătura unei terfeloage precedente, m-am uitat deja printr-un cavou. Acum nu mai pot să mă holbez în groapa lui Adam, să văd dacă Delameer nu e pe-acolo. Mă voi lipsi de-această verificare, ca un autor curajos care nu ocolește, ci din contră, provoacă dificultățile.

Ceea ce mă incită la a crede în sinceritatea Sirellei este graba cu care poliția a înghițit falsa ucidere a grăsanului ei. Ia zi, tu ai auzit vreodată vorbindu-se de Curcănimea engleză? Una dintre cele mai bune In the World, cum se zice în Franța.

Atunci, să admitem că drăguța mea amantă a fost francă în ce mă privește. Să mai admitem și faptul că se temea de o mare primejdie ce

mă amenința, atât de tare încât a făcut apel la acest unic detectiv particular achiziționat la kil, care trebuie că-și câștigă cuș-cuș-ul filând de obicei europene cu coapse ușuratece.

Oare de ce se temea pentru sănătatea mea? Și cum sirianul ăsta, care de abia își târâia labele, cum va ști să intervină în caz de forță majoră? Nu prea-mi vine a-l crede în stare să-și utilizeze panoplia de luptător de care a atât de mândru.

Mă întorc la clinică cu un pas lent, forțându-mă să descopăr dacă, în afara lui Rhade Gratys, mă mai urmărește cineva. Dar într-o aglomerație atât de densă, ar trebui un periscop electronic pentru a delimita un alt înger păzitor. Mai puțin în cazul în care-și face treburile ca un amator, ca și sirianul.

O încântătoare infirmieră maroconă, blondă, care ar necesita un control la slip pentru a fi sigur că blondul e original, reglează pic-picul perfuziei rănitei, atunci când apar.

La întrebarea mea exprimată printr-o clătinare de cap, îmi răspunde printr-o mișcare aproape identică. Nu e o stare nemaipomenită cea prin care trece Sirella.

Biata de ea e jalnică, respiră scurt, fața îi e din ce în ce mai ridată: un elan de milă infinită mă face s-o iau de mână. Îi captez deci lăbuța și o încălzesc între mâinile mele mari, ca și cum ar fi o păsărică ce a căzut din cuib. Imaginea asta, nu-mi aparține. Ci lui Françoise Mauriac, și nu vreau să-i fur meritele. Aș da douăzeci de ani din viața reginei Victoria (pen'că nu mai are nevoie de ei) pentru ca Sirella să-și revină. Ah! De ce nu-i pot insufla propria-mi energie? Să-i transmit undele mele active, tonusul meu, substanța mea profundă.

— S-a prezentat cineva s-o vadă? o întreb pe drăguța infirmieră, care contemplă scena, vizibil emoționată de aceste trei mâini îmbârligate.

— Nu, nimeni.

— Ascultă, micuțo, cred că un vizitator va apărea după-amiază. În acest caz, fii drăguță, nu lăsa bolnava cu persoana în cauză și fă astfel încât să mă previi printr-o colegă de-a ta. Voi fi în salonul de așteptare.

— Credeți că vor mai încerca să-i facă rău? întreabă simpatica falsă blondă.

În loc să-i răspund, evit întrebarea.

— Care e prenumele tău?

— Aicha.

— Încântător.

Odată aceste nerozioare debitate în trande ultrafine, pentru a fi degustate doar cu vârful limbii, mă îndrept spre salon, cu fața la intrare. O sală vastă, cu geamuri, decorată cu excelente poze ale Marrakesh-ului și mobilat cu fotolii tubulare, la fel de confortabile ca

o șa de bicicletă fără piele.

Mă dotez cu o revistă bătrână de optșpe luni de pe măsuța joasă. Și aflu cum că regina de nu știu unde are mari probleme cu consortul (care n-are șort, drept pentru care se află în jenanta situație de a fi în fundul gol), și mă agăț curajos de această lectură abruptă. În comparație, scrierile domnului Attali (a cărui viață este o himeră), sunt la fel de ușoare de citit ca un afiș de mobilizare generală.

Curge timpul. Mă aflu în compania unui bătrânel tare bătrân, gălbui, strâns în niște țoale și mai ofilite decât el. Somnolează, presând între picioare un baston cu măciulie de cauciuc, pe capătul căruia și-a agățat pălăria cu borduri întoarse, panglică neagră și căptușeală groasă, nu tocmai potrivită în aceste ținuturi călduroase. Pielea gâtului îi face pliuri pe deasupra unui guler de un alb îndoielnic. Cravata e fixabilă printr-un sistem de elastic cu cârlig, fără să mai ai probleme cu făcutul și desfăcutul nodului. Bătrânul bonz are pleoapele grele ale unei broaște buboase, și atâtea puncte negre pe bârnă, încât nasul îi seamănă cu o smochină din Barbaria.

Profit de faptul că-și ridică pleoapa dreaptă, pentru a-i surâde, dar el rămâne atât de indiferent, încât mă întreb dacă n-are felinarul cu pricina de sticlă.

Mă întorc deci la lectura mea aridă. Sunt deja la momentul în care consortul își face plimbarea pe malul lacului Cutare, la brațul Reginei Zăpezii, demne de compătimit, Dama, Regină, dar Soție, te rog să remarci. Și când își asumă destinul, apoi să te ții bine, bătrâne. Asta este. Regii, Reginele, Prinții, vor să rămână demni întotdeauna. N-ai ce le face. Fac ei front în fața dușmăniei întregii lumi. Orice s-ar întâmpla cu ei, vor să se descurce. Că au de-a face cu o blenoragie sau cu un guvern socialist, ei, monarhii, nu se despart nicicând. Întotdeauna mândri! Un nebun intră în camera lor, puradelul li se joacă de-a arcașii, soțul are de obicei bibilica deranjată, dar n-are nicio importanță: sângele e albastru, coroana e verde, ce-am iubit și ce se vede.

Zău că încep să mă tâmpitizez de-a lungul acestui reportaj admirabil, ștergându-mi lacrimile cu podul palmei. Din când în când mă opresc pentru a-mi lăsa gândurile să se deznoade. Cât e de lung! Și de câtă răbdare dau dovadă! Eu, eternul grăbit, când e vorba de o acțiune. Eu, care sunt capabil să lâncezesc vreme de luștri sub ore sau vreme de ore sub lustre. Nimic nu mă obosește.

În fotoliu, moșneguțul le soilește pe bune. Sforăitul lui e la fel cu un roi de bondari eliberați într-un Turn Babel. Începe să fluiere printre dinți, pentru a încerca să-i tai circuitul de gaz, dar el se află în priză directă și nu pot face nimic.

Dar ce naiba aștept? O manifestare a britanicoșilor? Bun, și apoi? Ar fi logică. O persoană aflată sub protecția lor a fost plumbuită într-un

atentat, autoritățile respectivei țări apar în goană, ce-i mai normal decât asta? Și dacă un funcționar al consulatului (ce conul sculatului?) se prezintă pentru a obține vești, pentru a-și asuma cheltuielile de reșapaj, astea sunt de la sine înțelese, nu? A întâlni un astfel de domn, a-i vorbi, nu m-ar duce la niciun rezultat. N-aș putea merge pe firul apei nici până-n chiuvetă, ar adăuga Grasul, pentru care tehnica unui cuvânt bine ales se descompune în maniera următoare: „Presupunem că te numești Eni Fund și te cheamă spitalul. Se va spune atunci despre tine că ești Spitalul Fund Eni". Și totuși, speranța veghează-n mine, în străfundul meu, ca o lumânare sub gâtul unei sticle pe care o sigilezi. Nu concluziona din această metaforă puternică cum că aș face operă literară. De altfel, în ultimii zece ani au tot încercat ăștia și ăia să mă pisălogească, cu toții, căutând să afle dacă aparțin sau nu literaturii. Încât îi rog în doi genunchi și cu testicolele rabatate să mă lase în pace. Un San A e un San A, nimic mai mult, dar nici nimic mai puțin. Îl cumperi, îl citești, îl împrumuți, sau, și mai bine, îl revinzi. Sau chiar îl pui în budă. Mie oricum mi se rupe. Dar chiar mi se super-rupe. Și ar trebui să stopați pompatul aerului la care „am dreptul" să mă lăsați sub ambalajul meu original de spaghetti, nederanjat. Refuz să fiu inclus! Nu, nu este literatură, și nu va fi niciodată, din fericire! Nu-mi mai produceți defecația, că altfel încep să scriu cu adevărat prost, ca să vă arăt, dacă mai trebuie, și asta, grămadă de îngrămădiți! Para-sub-pseudo literatură! Nu, dar chiar că vă zboară păsările prin tărtăcuțe, tipilor! Terminați odată cu frecatul și veniți să vă dau câte o țigară din foi de piele la fiecare, ca să profităm toți! Primul care mai zice că sunt para-literar, îi dau să-mi fumeze țeava de eșapament a Meseriașului meu! Să mă mai descopăr printre clasații infra-literaturii, și vă promit că vă vor semăna fundurile cu un panou de sens interzis, mai puțin că dunga va fi verticală și neagră, în loc de orizontală și albă.

Și apoi, bun, la capătul unui timp imemorial (de la Sfânta Elena început), iată o îngrijitoare de salon ce apare: o negresă destul de comestibilă, ca-n toate clinicile din lumea occidentală, în care medicul șef seamănă mai adesea a iaurt decât a ciocolată.

Îmi face un „pâssst!" care ar face să colizioneze douăzeci de mașini în cazul în care s-ar produce în Piața Charles de Gaulle (care a fost steaua războiului cu microfonul).

Cu un deget-croșeu, mă înhamă (contragere de la a înhăța și a chema).

Mă alătur ei (fără lături).

— Aicha a spus că trebuie mergeți vede, îmi declară.

O bat ușurel pe obrazul proaspăt.

— Mă văd să merg, îi răspund caritabil.

Și chiar mă duc, efectiv.

Frumoasa blondă cu păsărică neagră iese din camera Sirellei.

— Se află acolo consulul Marii Britanii cu profesorul Mâd-Hoare, îmi spune.

Îi fac cu ochiul.

— Ești sigură că e chiar consulul?

Mă ia de braț și mă duce până la ferestrele ce dau spre parkingul clinicii. Un Rover negru, afișând un număr consular, e staționat. Un șofer în sacou bleu și cămașă albă e sprijinit pe aripa din față-stânga, dacă asta nu te deranjează prea tare. În caz contrar, poți să-l muți pe aripa din față-dreapta, n-o să-ți fac un proces din asta.

— Ce-i spune profesorului?

— Că vrea să aducă un avion pentru a o repatria pe Miss Delameer la Londra.

— Profesorul e de acord?

— A răspuns că acest lucru e imposibil în starea în care se află rănita.

— Așa credeam și eu.

Pe aceste chestiuni, ușa se deschide deja, și un personaj, atât de englez după aspect, dacă ar fi să fim drepți, iese, flancat de medicul șef. Față alungită elegantă, puțintel desuetă, privire care taie din scurt.

Se desparte rapid de doftor și părăsește spitalul. Mâd-Hoare se evacuează și el, în direcția opusă, fără a mă remarca. M-am grăbit și eu de altfel să-mi reînnod imaginarul șiret al unui mocasin super-real.

— Mă întorc să aștept, îi spun Aichei.

— Aveți răbdare, notează drăguța cu un surâs.

— Având în vedere că și tu ai, n-am putea oare petrece seara împreună? Am cina la hotelul meu, apoi mă duci să vizitez Marrakesh by night, iar eu îți voi arăta briceagul meu elvețian cu șaptezeci și două de lame.

Râde.

— Până la cât vreți să așteptați aici?

— Până va sosi persoana care sper să apară.

— Și dacă nu vine?

— La ce oră se închid ușile clinicii?

— Ora nouă.

— Și apoi?

— Urgențele sună.

— În acest caz, voi aștepta până la nouă.

Aicha mă privește cu un aer grav.

— Mi-ar face plăcere să știu ce plănuiți.

— Și mie. Deci e OK pentru diseară? Ora nouă și jumătate, la Mâ-Kâch?

— Știți, nu am toalete prea elegante.

Mă abțin să-i răspund că nu mă interesează să fie îmbrăcată, ba

chiar din contră.

— Când ești frumoasă ca tine, un sac de ținut cartofi cu trei găuri te transformă în Prințesa din „1001 de nopți”, Aicha, îi licitez fără rușine.

Și mă întorc în salonul unde bătrânelul își continuă sforăiala.

După ce, în fine, am terminat, cu viața fabuloasă a consortului acoperit de promoroaca anilor, și l-am lăsat în seama electroșocurilor și a castanelor glasate trimis de regina-soție, renunț la alte lecturi și mă arunc în reflecții. Dar am pornit cu stângul. Și-mi dau seama de asta repede-repejor. Afacerile sunt de două feluri: ori fug în linie dreaptă, ca o rachetă americană, ori sunt fixate pe o buclă, precum o rachetă franceză. Iar eu mă regăsesc foarte repede în pătrățelul de la început, bălăcindu-mă în mocirla misterului, până reușesc să mă năclăiesc complet.

O siluetă familiară mă scoate din letargia mea. Para-infra-sub-pseudo luciditatea mea, ar spune exagerații, lasă loc stării de alertă.

Chelul?

Da, Achille, mai chel ca niciodată (și soarele de aici nu-l ajută cu nimic în sensul ăsta). Tocmai a trecut prin fața salonului. Preocupat, cu un aer teribil de rău.

Număr temeinic până la opt și jumătate, pentru a-i face o plăcere lui Fellini, și femeiușca de sală, negruța. Reface scena cu „psst”. Merg spre ea.

— Spune-i Aichei că noul vizitator e un prieten, îi șoptesc.

Îmi votează un surâs mare ca o tranșă de pepene verde cu sâmburi cu tot. Dispare. De ce Achille?

A ținut s-o viziteze pe maica Sirella, să se asigure de starea ei? Aștept să treacă înapoi pentru a-l aborda. Furia trebuie că-i produce spume. Cam ca Etna, dacă i s-ar arunca în crater tone de spumă de ras (în niciun caz de râs).

San Antonio își abandonează scaunul moale, ca al unei macarale, pentru a ajunge în hol.

Am împins ușa și-am ieșit, contrar acelei legi faimoase deja în literatură, care zice că „împinse ușa și intră”.

Fac vreo zece pași, suprafața nepermițându-mi să fac o sută (și-mi pare rău că n-am putut să fac mai mulți, căci îmi place mersul pe jos, acesta fiind de altfel un sport care îl atrage iremediabil pe om de la vârsta de un an).

Un arab în alb, frumos ca un rege mag din Epinal, se prezintă la recepția spitalului, îngreunat de un coș de flori, în spatele căruia a-i putea s-o regulezi liniștit pe bonă, fără ca nevasta să te vadă.

Întreabă de camera damei rănite în atentatul de la Mâ-Kâch. Recepționera, o frumusețe și rotundă și mustăcioasă, cu o etichetă gravată cu azuriu (de la care afli cum că se numește Murdharăitoată),

recepționera, reiau, îi spune că trebuie să-și care grădina botanică la serviciul „Chirurgie”. Acolo îl va înmâna infirmierei șefe, care va stabili dacă destinatarul e apt să adulmece aceste flori alese.

Și bun, tipul se duce, urmărit de Măndelu’, băiatul îndrăgit al Féliciei.

În fine, livratorul o contactează pe don’șoara Aicha, care îl face să-și depună coșul pe o masă rulantă, apoi se retrage.

Imediat, îl interceptez:

— O clipă, amice: cine te-a trimis cu aceste flori?

— Patronul meu.

— Adică?

Și-acum ascultă bine ce urmează, hal de maimuțoi!

— Domnul Mohamed Ben Isaac, floristul hotelului Mâ-Kâch.

— Cine a comandat coșul?

— Nu știu, dom’le, dar e o carte de vizită.

— OK, mulțam.

Se îndepărtează.

— Permiteți? o întreb pe Aicha. De la serviciul de greutăți și măsurători de urgență!

Și, cu riscul de a produce pagube ansamblului floral, iată-l pe Super Antonio în postura de scotocitor de coșuri. Nu de alta, ci pentru a fi sigur că nu conține nimic în plus, care ar putea la o adică să devină dăunător. Totul pare în regulă. Nu-mi mai rămâne decât să examinez etichetoiul, înăbușit de altfel într-un plic de celofan mal armat{3}. Mă rog, o hârtie frumoasă, pe care sunt gravate caractere arabe (foarte elegante, în general, pe o cutie de dero). Există și subtitrarea engleză: „Fantastic Majestty Joliman Kohnar”.

„Drace, îmi spun în particular, Alteța Sa e la curent cu starea proastă a bietei Sirella”.

În timp ce aranjez la loc florile, Bătrânul iese din salonul rănitei. Ai zice că e un magistrat care a venit să trezască un condamnat la moarte, la ora cinci fix. A îmbătrânit de la dejunul acela ratat. Nu mai pare deloc tinerel, Babacu’, dar i-ai da cu cel puțin șase luni mai mult.

Văzându-mă, se oprește brusc.

— Accept, bâlbâie, uitându-se la flori. Vocea îi e pierdută, ca a unui individ care a luat grava hotărâre de a-și depune bilanțul financiar corect.

— Ce, patroane?

Face, doi pași, își strivește o lacrimă născută înainte de termen, își apasă frumoasa-i mână de velur pe umărul meu robust.

— Ați spus „patron”? Am auzit eu bine, scumpul meu băiat?

— Păi da, patroane, am spus „patron” pentru că veți rămâne întotdeauna pentru mine „patronul”. Am trăit atâtea lucruri fără sens împreună…

Suspină.

— San Antonio, dragul meu, pot să te sărut?

Și fără să-mi mai aștepte aprobarea, îmi aplică un pupic mare pe obraz.

— Astfel de cuvinte înseamnă viață, cu adevărat viață pe care o dai celui ce e în agonie, adică mie.

— Le doresc tuturor agonizanților tonusul dumneavoastră, patroane.

— Viața mea, odinioară atât de sclipitoare, aș spune chiar glorioasă, atât de nobil umplută, de ce să basculeze ea în abisul căcăniu al prezentului, micul meu lup? Aveam de toate: avere, putere, onoruri, șarm, conversații, un sex în stare de funcționare. Decorațiile și femeile se înghesuiau pe pieptul meu. Haleam caviarul cu polonicul și femeile cu lopata. Intimidam. Mi se întâmpla chiar să produc frică, da, da. Încununarea absolută a reușitei. Speriam fără să mă forțez, rămânând eu însumi. Și deodată, la orizont, apare furtuna. Antoine, am trăit scene din Wagner și Parsifal. Am fost înlăturat pentru a fi înlocuit de cel mai grotesc dintre subordonații mei, Umilirea supremă. Mi-au demonstrat că funcțiile mele pot fi de un tâmpit bășinoman.

„Și nu numai că această bășică plină de vin prost se așază în fotoliul meu! NU! În plus, mă și batjocorește, mă insultă și mai știi ce, dragule? Mă încornorează! Căci mi-a întors-o pe scumpa Suzette ca pe o clătită. Știi oare că sunt încuiați în camera lui, acest Hopa Mitică și delicata creatură, și că de trei ore, pe ceas, ea urlă de plăcere încât a excitat un hotel întreg, de la cel mai tânăr groom până la cea mai bătrână lenjereasă? Știi? Nu-i ăsta un motiv ca să se schimbe întreaga situație? Nu este un motiv să mori de tristețe? „Orhideea și Godacul”. De basm! Basm al cărui batjocorit rămân eu.”

„Știi ce-mi mai rămâne, dragul meu iepuraș? Doar să rezolv această afacere. Eu! Eu singur! Voi reuși sau voi pieri?”

Termină exclamațiile de mai sus, pentru a coborî iar pe pământ și a-mi cuprinde mâinile:

Le strânge.

— San Antonio, unicul meu. Fidelul meu, preferatul meu, discipolul meu, bambinul meu, micul meu iepuraș de câmp, vrei să mă ajuți să rezolv singur singurel această poveste?

•

Am bolborosit că da.

Motiv pentru o nouă îmbrățișare.

— Ia zi, s-a dus deci naibii dama asta! declară, arătând spre camera Sirellei.

— Mă tem.

— Păcat, era o bucată bună. Trebuie că te-ai desfătat cu ea?

— Cum aș îndrăzni să neg?

Bătrânul fumegă:

— Și eu, când mă gândesc la scrofița pe cale de a-și deteriora fundamentul cu măgarul ăla în rut!

— Ăsta-i visul tuturor femeilor oneste, patroane. Cu cât aparțin mai mult de înalta Societate, cu atât se bucură mai tare de neciopliți.

Înalță din umeri.

— În acest caz, nouă ne rămân fetele slujnicuțe prin hanuri, bietul meu amic. Ne vom orienta spre amazoanele fără sutien, spre damele care poartă doar chiloți din bumbac. Vom viola strângătoarele de chiștoace. Vom seduce negustoresele de mărunțișuri, taxatoarele de la RATP, vivandierele, mamele Denisa, pensionarele cu vederi de extremă stânga. Mă crezi că pe Doamna Huguette Bouchardeau o visez mereu, iar doamna Ghandi îmi produce erecția? Nu ți-ar place și ție să facă dragoste cu ea, cu doamna Ghandi, pe covoare de mătase, într-un miros de hârtie din Armenia consumată?

„La naiba cu eleganța și distincția frivolă, San Antonio! La naiba! La naiba! La naiba! Să se ducă toate elegantele să fie sodomizate de muncitorii de la terasamente, de gunoieri, de cerșetori. Noi nu ne vom băga coada de aici înainte decât în apă menajeră. Și dacă maica precupeață face mofturi să ne împrumute fesele ei, vom lua la rând caprele!”

Și pleacă:

Se oprește la ușă, clătinându-se:

— Achtung! Trebuie să rezolv această poveste în mai puțin de 48 de ore! Îmi veți aduce răspunsul în cel mai scurt timp! Mă găsiți la hotel sau în cartea de telefon.

Și dispare.

Sonat! A cochetat dintotdeauna cu extravaganța, Achille, dar de data asta și-a băgat până-n gât piciorul înăuntru.

— Ce să fac cu florile astea? întreabă frumoasa Aicha.

— Oferă-le bunicuței tale, inimioară.

— O să le pun în biroul infirmierelor, până atunci.

— Cum vrei, dar nu uita de întâlnirea noastră de diseară.

De-abia mi-am terminat ocheada giratorie cu dublu focar de intenție, mod de a-mi afirma cucerirea, așteptând să-mi plantez drapelul pe Luna ei, că un nou personaj apare, vrând s-o viziteze pe Mrs. Delameer.

Un tip grăsuț, cu părul grizonat, tăiat perie, cu o mustață zdravănă, puțin mai închisă la culoare decât moațele, un nas cu aripile dilatate, tenul galben de hepatic. Poartă ochelari enormi cu montură de baga. E îmbrăcat trist și târâie după el o mapă pleoștită ca un ficat de vacă. De altfel și are aceeași culoare. Chiar, tocmai voiam să-ți spun că mi-e rușine de rasa omenească atunci când ne văd cum halim toate ororile de genul ăsta animalic. Mi-e rușine de apetitul nostru fără limite și visez să devin vegetarian. Am pierdut trenul, trebuia să aparțin

regnului vegetal și nu celui animal, atât de dezgustător, plin de tâmpenii, rahați și menstruații, mucoase peste tot, grețoase și purulente, pestilențiale de nu se poate. Totul pute la om, toate găurile. În fine, înțeleg tentația unora de a se incinera după ce se trage pentru ei perdeaua finală. De a lichida astfel tot, pentru a nu lăsa după ei decât un strop anonim de zgură. Dar eu, catolic roman (de la Decadență), în niciun caz n-o să fac așa, surioară! La noi, omul se descompune cu o bunătate prefăcută, supunându-ne canoanelor de la un capăt până la final, fără a ne îndepărta cu atâtica de la drumul deja bătut de alții. Pentru că există o supunere completă pe care El o vrea de la noi. Indicațiile Sale sunt sacre. Poți să regreți că nu ești prost ca un agent de circulație, dar trebuie să te supui religiei. Și așa, putrezirea noastră e deja hotărâtă. Așa să fie, dacă ea e expresia voinței Sale. Amin.

Deci, nou venit în orizontul nefericitei Sirella.

O cheamă și el pe infirmiera șefoasă Aicha. Ea răspunde „prezent”.

Arată un document al consulatului britanic.

— Sunt doctorul MYES Homn și trebuie să vizitez rănita, declară ciudatul personaj.

Aicha spune că-l va anunța pe profesorul ȘT. Hoy (nu mai știu ce nume tâmp i-am pus și mi-e lene să-l caut).

Frumoasa mea nouă viitoare cucerire blondă cu peri negri dispare până-n biroul ei. Telefonește. În timpul ăsta, doctorul inglez and me ne holbăm unul la altul, discret. El, gentlemen, deci infinit mai pudic, inclusiv cu privirea. Eu, sticlete, deci în același timp prudent și scrutător. Știți stilul? Tipul ăsta, simt că-mi provoacă o plăcere destul de mare doar prin admirarea lui. Mă duce cu gândul la un comediant francez ce se joacă de-a grasul. Are și o părticică buburoasă de britanic acest monchu{4}. Se plantează în fața geamurilor, așteptând întoarcerea Aichăi, care se operează destul de rapid.

— Puteți intra, doctore, totul e în regulă. Profesorul a fost prevenit de vizita dumneavoastră de către consul.

Vizitatorul încuviințează și penetrează camera. Fac semn infirmierei să-l acompanieze.

Apoi părăsesc spitalul. O mare pace interioară mă luminează pe dinăuntrul meu sănătos, cum soarele asfințind luminează recolta din Beauce, așa cum a scris Vărul lui Charles Péguy, ăla mai mare, care mai avea și o rețetă contra căderii părului sau slăbitului, nu-mi amintesc prea bine. Mă ascund în spatele unei tufe de cuș-cușieri pitici. Dulce ascunzătoare. În fine, ceea ce așteptam fără a îndrăzni să sper prea tare, s-a produs. Vrei să-ți spun? Dau pe dinafară de încântare. Și totuși, poți să-mi recitești toată proza, mi se întâmplă mai degrabă rar una ca asta. Nu sunt un dat pe dinafară de încântare din naștere. Datul pe dinafară, te rog să mă crezi, nu e o exprimare

frecventă.

Cuș-cușierii pitici sunt în floare și miros bine. Continui să înțepenesc, dar cu nerăbdare de această dată, căci mă apropii de țel, eu, cel care-mi vâr peste tot nasul. Deci, am flerat just! Deci, strămoșul meu maimuța a avut dreptate să se salte vertical pentru a-mi prepara un creier de cel puțin patru livre. Ai văzut cum își stimulează Antonio, drăguțul, meningele, puicuțo? Ai remarcat modul impecabil în care-și conduce barca acest gondolier al misterului, cum m-a botezat iubitul Jean Francois Revel într-o odă dedicată mie?

De data asta, așteptarea mi-e scurtă, căci doctorul Myes Homn apare aproape imediat. Pare atins de reumatisme articulare ipsosate, după maniera în care se târ-Târ-târâie în deplasare gagiul ăsta, punând un picior ca pe o bârnă aflată la 20 de metri de sol, stabilindu-și apoi echilibrul și mult mai târziu plasând celălalt lăboi în față.

A urmări un bătrânicios pare floare la ureche. Ei bine, o să-ți mărturisesc o chestie: nu-i deloc așa, pentru că nu știi tu însuți cum să mergi, înțelegi? Tu ești acolo, clătinându-te, balotat, stângaci cu oasele tale cu tot, încercând să-ți încurci țurloaiele cu propria umbră. S-ar zice că urmez funeraliile unui demnitar sovietic. Pași alunecați. Marș funebru. Pam-pam-pam. Pam-pam-pam. Pam-pam-pam…

O ia la dreapta, pe Bulevardul (—+%!, una dintre cele mai nobile artere ale orașului.

Aștept să ia un pic de avans. Merge, bietul omuleț pe bulevard, balansându-și servieta cu capul în jos și cu coada probabil în aceeași poziție, pot pune pariu.

Îmi ofer luxul de a privi taraba în aer liber a unui meșter cuprar, pe cale de a face brizbrizuri pe niște platouri cum avea regretata mea tanti Martha (bărbată-su fusese ofițer la nord-africani pe vremea în care francezii trăgeau șuturi în fund arabilor pentru că ăștia nu aveau nici petrol, nici puști).

Și atunci, în timp ce priveam arabescând mâna magică a artizanului se aud două detonații. Pooc! Plici!

Două împușcături cu sonorități diferite.

Un glonț tocmai s-a înfipt într-un ceainic de cupru cu gât de lebădă Saint-Saens, aflată la 23 de centimetri de mine.

Neascultând decât de prezența mea de spirit și grijuliu să-mi conserv existența în Univers, mă arunc la pământ.

• FORTUL INTERIOR AL MEU ORTUL, ÎNTRE DOLAR ȘI LEU{5}

La sfârșitul foarte agreabilului capitol precedent era vorba de un ceainic de cupru. Genul de recipient de care frații noștri musulmani se servesc pentru a-și spăla instrumentele după folosire. În toate aeroporturile Orientului Mijlociu (și la urma urmei de ce Orient „Mijlociu", când e Orient Pur?) mi s-a întâmplat, și v-am mai spus-o, să văd domni ajungând pe tărâmul de îmbarcare cu această ustensilă în mână. Așa cum alții trambalează genți diplomat. Efectul este unul dintre cele mai grațioase.

Ceainicul a devenit inutilizabil din cauza micului glonte ce l-a perforat în mijloc. Mai bine ceainicul, decât pe mine.

Aștept și alte detonații. Liniște. Ridic atunci capul. La mică distanță de mine observ o grămăjoară întunecată pe sol, și mai ce, poți să ghicești? „Garda de corp" personală, sirianul Rhade Gratys, aplecat peste numita moviliță.

Puțintel rușinat de mișcarea mea de autoconservare, operez (cu bisturiul) o grațioasă restaurare, și mă apropii de sumbrul morman. Mirarea îmi capătă proporții exagerate recunoscându-l pe bătrânelul somnorici din sala de așteptare.

Lângă el, Rhade Gratys se simte într-un rahat total.

„La naiba! La naiba cu mă-sa, psalmodiază în franceză, în arabă și-n timp ce-și clănțăne dantura. A naibii de treabă, ce-am făcut! Voiam doar să-l sperii! Și al naibii de amortizor nu amortizează nimic! La naiba!"

Privirea mea de vultur polițist restabilește geneza dramei. Bătrânelul și-a desfăcut bastonul. Cu câteva mici modificări, devine o respectabilă carabină. Apoi a vrut să mă împuște pe șest, profitând de faptul că m-am oprit. Scumpetea de sirian (un fel de san-cyr-ian pentru mine), care tocmai observa zona, a intervenit. O fi prima dată când își folosește arma? Sau poate că a sughițat apăsând trăgaciul, because așa-zisa somație de speriat a traversat trupul paiației trăgătoare. Stimabilul își clănțăne acum, plin de energie, dințișorii, în fața victimei sale.

„La naiba! continuă, la naiba cu mă-sa! La naiba cu tot ce iubesc!" adaugă, pentru că l-a învățat pe Péguy în școala francă.

Trecătorii încep să ne înconjoare, dar la distanță.

— Șterge-o, amice, înainte de a apare trupa de sticleți, îi împărtășesc.

Mă privește, dârdâind tot.

Dar întinde-ți-o odată, înainte de a bolborosi cu adevărat în rahat!

De data asta l-am convins. Își pune scumpa sa scuipătoare în teacă și dispare.

Reține că poartă ochelari mari de soare, și asta va face identificarea greoaie. Cu atât mai mult cu cât am de gând să dau despre el semnalmente greșite. Probabil că amărâtul mi-a salvat viața, și atunci e drept să-i păstrez și eu nasul curat. Să nu-l bag la apă, ce mai. Așteptând să ponteze în zonă confrații mei marocani, pipăi mortul. Degeaba. Buzunarele sale sunt tot ce poate fi mai gol. Nici cea mai mică hârtie. Câteva bancnote. Punct și de la capăt.

Bătrânelul ăsta dezarticulat avea așadar ceva cu persoana mea? Curios ucigaș cu simbrie. Într-o treabă atât de delicată n-am mai văzut un pușcaș venerabil, ca ăsta. Oare pentru cine opera?

Adulmec în direcția doctorului Myes Homn. Dispărut. S-a volatilizat. Serios, n-am baftă!

Nu de alta, dar grasul machiat, așa bonom cum părea, târându-și labele, nu era altul decât Mr. Adam Delameer. Venit, în ciuda tuturor riscurilor, să-și vadă soția agonizantă.

•

Petrec restul zilei în compania omologilor mei locali. Îi îmbrobodesc bine de tot. Și nici ei nu mă șicanează, doar sunt aureolat de prestigiu de când cu atentatul de la Mâ-Kach, contra Alteței Sale Splendidissime ex-emirul Kohnar. Bun: e probabil o răzbunare a tipilor care puseseră la cale lovitura: Le-am lăsat pe cap și grija de a străpunge identitatea moșuleților. Dar cine l-a doborât pe acesta din urmă? Declar că am întrezărit un individ burtos cu părul grizonat. Și, după părerea mea e vorba de un agent secret intercalat în afacere. Poate chiar era în legătură cu bătrânul. Și l-a ucis pe micul demodat ca urmare a unei manevre greșite. Restul e rutină… Mai pălăvrăgim de una, de alta: „Și ce mai face al tău Președinte de Republică? Mulțumesc binișor, trandafiriu în orice clipă, uneori chiar mai zâmbitor. Și tu, regele tău, cum o mai duce? Din ce în ce mai frumos bărbat, vârsta i se potrivește”. Pe scurt, facem schimb de informații de ultimă oră, în timp ce golim cești de ceai cu mentă, acompaniate de prăjiturele migdalate, pudrate cu glazură de zahăr.

Când ne despărțim, exact sună orele opt în clopotnița „Notre Fathma de Marrakesh”, principala lor moschee. În ce mă privește, pe când discutam cu ai mei confrățiori, mi s-a depus în țeastă o idee mai mult decât luminoasă. Atât de strălucitoare, încât aș vrea s-o ofer cadou localității Ouessant, pentru cazurile când li se defectează farul.

Moșul lâncezea în spital în ideea de a mă trece direct în neființă. Aștepta, clar, să ies, pentru a mă combina cu plumb. În plină stradă, trebuia deci să acționeze foarte repede. Bun, și after? Rhade Gratys a fost grăuntele care i-a împiedicat planul. Dar ia să vedem ce-ar fi

urmat? Venerabilul îmi stinge felinarul. Apoi, profită de stupoarea generală pentru a se cărăbăni repede-repejor, nu? Pentru asta trebuie că avea la dispoziție în apropiere un vehicul. Dintre cele două chestii ale mele vom alege una singură: ori vehiculul în chestiune era pilotat de un complice care-l aștepta, ori nu. Și în acest al doilea caz se mai găsește încă la locul în care moșulică l-a parcat. Bătrânul crab a petrecut mai multe ore în spital, cu bastonul lui surpriză cu tot. Poți crede că un partener l-a așteptat atâta la volanul unei târlii? Vânzătorii ambulanți ar fi sărit pe el din cinci în cinci minute, iar polițaii ar fi aflat imediat cum arată.

Concluzie: o mașină aparținând misterului Șchiopârlea își mai așteaptă și acum driverul în apropierea locului atentatului. Punem pariu?

Deci, înapoi spre izvor.

Puștiule, cred că începem să ieșim din ceață.

Deja știu că Sirella nu m-a mințit: Bătrânul ei mai trăiește. Tot ea știa și că mi se vrea răul. Și m-a protejat angajând un sticlete particular, cumpărat la kil, care s-a dovedit în final demn de cei mai tari supermani.

Și acum nu te grăbi tu cu concluziile, că nici eu nu cred că mai știu cum să ies din sforile avântului recapitulativ.

Totul pare că nu începe cu surle și nici cu trâmbițe, ci doar cu emirul Kohnar. E în Elveția, depus pe tronul său ca un pachet abandonat în gară. O jună jurnalistă îl ia la întrebări. El declară că s-a săturat până-n gât de ce i s-a pus în spate în legătură cu afacerea Fernal. Că marele vizir n-a ordonat niciodată să fie ucis mesagerul. Că vice-consulul britiș din acele vremuri, Onorabilul Adam Delameer este vârât până buric în chestiune. Regentul, diamantul nostru național, dispare în problemă. Sunt însărcinat să anchetez în intimitatea lui Delameer, pentru a afla mai multe despre englezoii ăștia băgăcioși.

Apar în Eggs-To-The-Cook, gata de o manevră casanovească rapidă, pentru a forța ușa familiei cu pricina. Drumul meu trece prin drăguții chiloți roz ai doamnei. Exact când mă aflu pe punctul de a opera, se știe totul despre mine și despre intențiile mele. Sirella primește consemn să intre în joc. Chestia funcționează, îmi devine amantă (o bunătate de amantă!), și atunci serviciile secrete de vecini se folosesc de Mandea pentru a simula uciderea lui Delameer. El devine un om-zero, bravo lui. Eu o iau pe deloc trista lui Mimișor și, ca s-o fac să-și uite falsa văduvie, o aduc în Marrakesh. În intenția de a discuta serios și fără perdea cu emirul.

Pot să mai continui sau te-ai plictisit și te-ai apucat de regulat propria-ți păpușică? Zici că mai aștepți? Bine.

De-abia debarcați în Mâ-Kach, un cretin, cunoscut de-al meu, îmi face o bucată de primă mână, dezvăluind identitatea mea Sirellei. Asta

e de fapt un detonator: ea spune tot ce știa. „Bizar, bizar”, îmi comentez pentru uz propriu. Dar nu-i nimic, om trăi și om vedea, nu?

Vorbim de moș Kohnar la masă. Mai utilat decât FBI-ul, tipul captează conversa noastră. Suntem invitați în apartamentul regal. Un comando intervine chiar atunci pentru a-l pune la un punct final pe emir. Destinul, care m-a plasat în aceeași încăpere, îmi permite să deviez puțin lucrurile. Biata Sirella degustă și ea ce poate.

E condusă la clinică, operată. Mă rog pentru ea și previn autoritățile britișe. Consulul se deplasează. La finele zilei, soțul mort (care va supraviețui probabil dulcineii sale), apare. Fardat, ca pentru a-l interpreta pe Ibsen într-o trupă de teatru amatori.

Îi filez. Sirella, deși credeam că-mi spusese tot, n-a crezut de cuviință să-mi vorbească și de detectorul privat pe care l-a angajat să mă protejeze. Acesta mă scoate basma curată, doborând un căpos bătrânel, taman când încerca să mă plombeze.

Am omis ceva important? Dacă da, adună chestia la tine în batistă, ca să nu-ți lași amprentele pe, și pune-o în sertarul de sus al slipului meu (cel de jos e deja plin).

Deci (știu că mă repet, dar zău că e necesar cu unul ca tine, care nu e multiplicabil decât cu zero tăiat în patru), deci, Sirella știa că oarecine are ceva cu existența mea. Iar-deci, soțiorul ei n-a terminat-o cu ea, din moment ce s-a precipitat astfel la căpătâiul ei. Asta ar însemna că era un om zero doar provizoriu, nu? Și toate astea se petrec în unul dintre cele mai primitoare orașe din lume. Plin de plăceri, de soare, palmieri, culori, cer albastru taman bun pentru cărți poștale. Oraș cu șerpi sculători, cu muște nebune, cu sifilitici (Béru-Achille), care-și dispută aprig cârma anchetei. Atât de aprig încât riscă să scufunde nava, de n-aș fi și eu de față.

Merg, împingându-mi umbra întunecată de-a lungul unui zid ocru. Las câmp liber uimirii mele. (Știi și tu lesele alea extensibile cu rulou. Apeși pe un căcărez nichelat, și potaia ta se poate duce să adulmece răhăței la douăj de metri de tine. Apeși altul, și lesa se strânge, obligând animalul să se întoarcă.) Ce mă surprinde, raționând, e următoarea chestie: „De ce afacerea Alan Fernal reapare după atâția ani? Dacă faimosul nostru pietroi a dispărut într-adevăr în aventură, există vreo speranță că s-ar putea recupera?”

Ce cazan cu smoală!

Am chef să-mi cumpăr o pădure și să mă spânzur.

Iată-mă din nou în fața clinicii. Inima mi se strânge la gândul că Sirella zace aici, sărmană sirenă dezarticulată, a cărei viață nu mai ține decât de injecții cu produse chimice.

Ce voiam eu? Ah! Da: să cercetez dacă moșul trăgător era înmașinat și, în caz că da, să-i găsesc târlia.

Merg de-a lungul clinicii, până în intersecție și, cu pași leneși, refac

drumul, examinând mașinile staționate. La această oră de început al serii sunt destul de puține. De fapt de la răscruce și până la următoarea răspântie nu sunt decât patru, stopate de-a lungul clinicii. Le privesc cu atenție numerele de înmatriculare, dar toate sunt marocane. Una dintre ele fiind dotată cu un strat de jeg specific timpului, mă străduiesc să-i dau o față comercială.

— De-a dreptul uimitor! declară o voce băgăreață și spartă.

Mă stânga-împrejmuiesc. Pentru a mă trezi plantat în fața unui cuplu. El, gras, roșu, tâmp, cu un calabalâc întreg foto, pe coaste, cu o cămașă galbenă. De fapt, gălbejitul ăsta și mecla lui îți reconstituie drapelul spaniol. E flancat de o zuză gen mătură deshidratată și, cum voi spune mai încolo, chircită, veștedă, concepută pentru a naște necazul sau a-l aduce altora.

— O duci mai bine cu supărările? insistă boul. L-am recunoscut pe Eloi Dutalion, gafeur-ul. Cel care a declanșat totul, de fapt.

Amic de treabă, pare că nu ține supărare pe faptul că l-am dat afară din camera mea.

Îi presez mâna de vechi campion la tir. Îi tremură. Firma Parkinson, la atac! Acum n-ar mai fi în stare să trimită nici săgeți cu ventuze în șuncile lui Béru, săracul meu ex-monitor.

— Îți cer scuze pentru ieșirea mea, îi spun, dar eram într-o misiune ultra-delicată și mi-ai fript toată acoperirea, dezvăluind cui nu trebuie că sunt sticlete.

— Nu mă miră din partea lui, scârțâie a lui giruetă ruginită. N-a ratat niciodată ocazia!

Perfectă înțelegere! Frumos atelaj, băieți! Căruța fiind viața, iar boul – bietul Dutalion. Missi Doamna manevrează cu cinste țepușa.

Pălăvrăgim un pic. El îmi explică cum a câștigat acest voiaj printr-un joc radiofonic al lui Pierre Bellemare. Opt zile ca baștanii, hotel de lux, cheltuieli plătite. Li s-a pus chiar un „cinci cai” la dispoziție. Atunci s-au pus pe vagabondat: Taroudan, Vezi-I-G-Aura{6}, crescătoriile de palmieri, toată trambalarea. Un pur voiaj de nuntă!

În timp ce Eloi îi dă din gură, mi-l imaginez cățărându-se pe gângania lui, sfărâmând-o pe această călugăriță (Manta religioasă) sub masa lui de grăsime tremurătoare. Voiaj de nuntă! Simți nevoia să-l deshami un pic, să plece și el în hoinăreală, înainte de a crăpa: să zică ziua bună târfelor, să sugă ceva alcooluri, să nu facă dracului nimic acolo unde stă. Dar ea, cotoroanța, îl va îngropa, ține minte. E deja înscris în calende. Deja văduvă, s-ar zice. N-o să mai fie decât o simplă formalitate.

Iar el continuă să povestească, ignorându-și destinul.

Concluzionez că, din tot ce-l încântă cel mai tare din voiaj nu-i Marocul, ci mașina care i-au dat-o pe deasupra. În Franța circula cu un 2CV. Cu atât mai mult, 5CV-ul, „le car”, îl dă pe spate de încântare.

Face ce face și aduce mereu vorba spre mașină. Performanțe, habitabilitate, reprize de viteză fulgerătoare, și toate micile tâmpenii ale tabloului de bord, care se aprind pe rând, de ai crede că pilotezi un Boeing.

— Jos pălăria pentru Compania Treflei, adăugă, trebuie să vezi ce bine e întreținută târlia. Ia uite la rabla aia pe dreapta, și ea e închiriată de la Compania Treflei, vezi vreo zgârietură? Un parașoc îndoit? Și totuși, e o…{7}, care în general ruginește pe cataloage. E chiar mediocră, târlia asta! Privește-o de aproape, Antonio, e banală, îmi poți răspunde cinstit?

Nu-l mai ascult. Adulmec automobilul arătat. Pe aripa din față-dreapta a fost pictat un trifoi cu patru foi, de un verde pal, îmbogățit cu alb: emblema companiei.

Mă apropii de Dutalion și-l sărut.

Iar el amuțește, consternat.

— Dar, ce… deci? clipocește trăgătorul, tremurător.

— Tocmai ți-ai reparat tâmpenia din ziua trecută, Eloi, îi certific aiuritului.

— Dar, cum?

— Datorită acestei trefle prin fața căreia exact treceam, fără să o culeg.

Apoi întorcându-mă spre a sa văduvă de nobilă viță, i-l arăt pe individ:

— Ah, Doamnă! ce soț aveți! Aveți grijă de el, în orice caz. Dacă tușește, dați-i sirop pectoral, faceți-i cataplasme din făină de inișor cu mult muștar, după caz. Atenție la curent. Și să știți că un pic de lapte de pasăre, în sezonul rece, este salutar pentru a înfrunta intemperiile. Dar n-aș ști cum să vă rețin mai mult. Vă mulțumesc pentru devotamentul vostru, nu voi uita niciodată ce-ați făcut pentru mine.

Acestea fiind spuse, deschid portiera mașinii și mă instalez la volan, fără a mă mai ocupa de consternarea lor. Scurtă inspecție a cutiei de bord, care nu conține decât hârțoagele rablei. Explorare mai adâncă în torpedo. Praful de pe tobă. Nimic nici pe bancheta din spate.

Acum e rândul portbagajului. Încuiat. Cedez locul micului meu sesam! Cric. Cric, croc și crac! Mulțam, dom'le!

Portbagajul e goluț.

Bun, atunci?

Fir-aș prost!

Mă întorc la volan, redeschid cutia cu critici și mă agăț de hârțoage. Contractul de închiriere a fost stabilit pe numele de Flavius Tedetechitu, supus englez de origine română, născut în București, 1903, domiciliat 120 Grattefor Street, London, și care a tras la hotel El Rangha din Marrakech…

Poc! Notat.

O șterg din tu-tu. Jumătatea orelor opt sună pe cadranul Piaget-ului meu. Apropo de jumătăți, aș avea o nevoie teribilă să beau ceva.

Hai puștiule, la drum spre hotel!

Împachetat ca nou, în tonuri pastel, cu dungulițe albăstrii și albe, cămașă galbenă, fular artistic, târlici de piele bleu, ce mai, Brumell!, mă înfățișez în salonul mare al Mâ-Kâch-ului. Pentru a o aștepta pe splendida, atât de blonda brunetă Aicha.

Unele spirite sâcâitoare mi-ar putea reproșa, cred, că am o memorie scurtă în privința sexului (tocmai a lui, care nu-i deloc scurt). Și că am uitat-o pe frumoasa Sirella în beneficiul acestei infirmiere. O să obiectez că și existența e zilnică, impunând necesități cotidiene, unele dezagreabile, altele delicioase. Să ne înțelegem atunci ca tu să faci față, să dai din fese, fără prea multe mofturi, căci orele sunt zgârcit numărate. Iar masculul care tratează chestiunea cu dosul va descoperi că și-a întrebuințat prost timpul. Eu unul aparțin categoriei cu Făuritori, Dumnezeu fie lăudat pentru toată durata reprezentațiilor! Acționez, ochesc, fac, deci gândesc! Și gândesc că am dreptate în cele din urmă.

Orele nouă sosesc cu pași mărunței. Apoi nouă și un sfert, urmate de alte minute neiertătoare. Pauză de Aicha. Poftim, miroase a țeapă. Fie! Știu și eu să mă resemnez. Poți oricând să încerci și tu, cu condiția să fii în stare să ierți ploaia, timpul care trece, Tampax-ul, întâlnirile pierdute, greva măturătorilor și sărutul fățarnicului.

Îmi permit o porție de răbdare până la zece fără un sfert. O femeie, mai ales când este tânără, frumoasă și infirmieră șefă pe deasupra, poate avea o mie de motive să întârzie. Visez languros, tolănit pe niște perne. Care ar fi prielnice unor coituri întâmplătoare, desfășurate pe vreme de furtună, în fața focului aprins în șemineu, în timp ce combina te Fifi sughiță muzică molatecă.

Văd sosind un echipaj dubios. Imaginează-ți-l pe Bătrânul, Béru și puștoaica Suzette. În cea mai bună formă a fiecăruia și per total. Șoricica s-a plasat între cei doi motani, fiecare ținând-o de ce poate. Alexandre-Benoît își poartă mâna stângă pe buca tipei, iar Achille dreapta la baza sânului ei drept.

Cum, când și unde s-a operat acest armistițiu? Mister. În orice caz, concordia domină (doar bietul Concorde nu mai domină). Par veseli în echipă, chiar afumați un pic, și râd „în gaura mare”, cum zice Grasul.

Las să treacă extratereștrii (OZN să fie cel ce judecă strâmb), fără a le atrage atenția. O pace în trei, atât de rară, trebuie respectată.

Se îndreaptă spre sala de mese, râzând într-una.

— Păreți cam singur, prietene fidel! Îmi spune atunci o voce mai suavă decât adierea crepusculului pe pubisul unei fetișcane, în cursul unei masturbări molatece.

Îl descopăr pe emirul Kohnar, aproape de mine, cu mâinile cast

încrucișate la înălțimea augustului său penis. Mă scol, pentru o reverență stil Secolul de Catifea.

— Respectele mele, Majestatea Voastră Inimaginabilă.

— Poftiți să rupem pâinea și sarea împreună, cum se spune în țara dumneavoastră?

Ezit. Dar cum să refuzi o asemenea invitație?

— Va fi o onoare, Majestatea Voastră Strălucitoare.

— În acest caz să mergem să gustăm noul caviar, cel pe care mi l-a trimis bunul Khomeiny, cu care am avut întotdeauna relații cordiale.

Urmați de secretarul său particular, ajungem într-un mic salon adiacent sălii de haleală, în care vesela de argint aurit e cățărată pe o față de masă brodată cu aur.

Emirul îmi indică scaunul de vizavi de al său. Și jaful începe. Puțin cam prea pretențios. Emirul mănâncă din caviar cu degetele, dar cu o asemenea măreție că abia îmi vine să folosesc tacâmurile, într-atât îmi par de derizorii aste scule.

— Ancheta dumneavoastră progresează, prieten fidel? mă întreabă Gloriosul, după ce a redus la zero descendența unei nisetre-mamă.

— Foarte puțin, ca să nu spun deloc, Majestatea Voastră Denegândit. Doar un posedat care a încercat să mă doboare, dar Dumnezeu și un băiat de treabă erau de veghe, așa încât răuvoitorul a trecut din viață în neființă.

Bătrânul monarh (a cărui coardă o fac să vibreze), ridică spre persoana mea încă prezentă o privire surprinsă:

— Cine se leagă de viața dumneavoastră?

— Niște personaje. Care cred că sunt informat în chestiuni ce ar fi fost de preferat să le ignor, Majestatea Voastră Miarobolantă. Din timpurile cele mai vechi astfel de acțiuni au fost îndreptate asupra celor ce știau prea multe, cum se spune la noi în Franța.

Emirul îmi trage o râgâială de forța patru pe scara Roquefort. Amintindu-mi că politețea cere să i-o înapoiez, găsesc metoda să-i prezint un muget asemănător produs, ca în „Getuța, fata junglei”.

Majestatea sa Spectaculară își clatină augustul cap.

— Dacă acei indivizi gândesc astfel despre dumneavoastră, presupunerile lor se întemeiază pe elemente valabile, meditează bătrânul rahat lacom.

— Aceasta este și părerea mea, Majestatea Voastră Preaputernică. Ceea ce mă conduce la raționamentul următor: „Tu nu știi nimic, dar se crede că știi. Ce-i poate face să creadă că știi?”

— Și? insistă supremissimul meu vecin de masă.

— Ei bine, am concluzionat că MRS. Delameer trebuie că deține un secret de care ei se tem să nu mi-l fi divulgat, ceea ce nu e cazul.

Un servitor al emirului apare, ținând un walkie-talkie pe un platou de aur. Povestește o chestie în arabă. Moșul ia atunci aparatul, care e

dotat cu un difuzor minuscul, pe care ți-l introduci în ureche. Ceea ce îți permite să intri în contact cu interlocutorul fără ca persoanele prezente să audă cât de puțin. Bâțâie un comutator. Ascultă, ca și cum mesajul i-ar produce o căcare urgentă. Apoi aruncă un cuvânt, unul singur, pe care nu-l înțeleg. Oprește comunicarea și-i înapoiază mașinăria servitorului.

— Bursa din New York nu-i deloc favorabilă azi, suspină potențatul, dezamăgit.

— Ne îndreptăm spre alte timpuri, Majestatea Voastră Impenetrabilă, îl asigur, în cunoștință de cauză. Omul a comis nebunia de a prolifera, într-atât încât vechiul echilibru s-a rupt. Va trebui ori să repunem contorul la zero, ori să găsim soluții adecvate. Timpul săracilor s-a revoluționat, deci și al bogaților. Folclorul se pierde, morala se câștigă. Cât despre libertate, ea va înceta în curând de tot, și sub toate formele. A trăi va depinde de o ascultare absolută a unor dispoziții riguroase, pe care nu va mai fi posibil să le fentezi. Pasagerul unui avion nu este liber, pasagerii vieții viitoare vor fi și mai puțin liberi decât el. Își vor petrece viața legați de scaunele lor, consumând rații studiate și cântărite la fix. Am supraviețuit ca specie datorită ejaculărilor noastre, din cauza lor vom pieri. Mai puțin în cazul în care luăm măsurile care se impun. Mergem spre castrarea obligatorie, Scumpa și Frumoasa Voastră Majestate. Privilegiații viitorului vor fi purtătorii de testicule. Adevărata bogăție își va avea lăcașul în slip, punguța cu doi bani va înlocui Bursa.

— Fără îndoială, admite emiriapodul.

Și adăugă, cu un aer dur, cu vocea șoptită:

— Dar toate astea sunt pentru mâine, ori noi trăim azi, prietenul meu foarte drag.

•

În această clipă chiar, ușa cabinetului nostru particular se deschide, în spatele meu. O voce familiară mugește:

— M'scuz, credeam că's budele!

Mă întorc: Béru!

Se miră:

— Tu 'ici! Cu fakirul! Bârfind ca guguștiucele!

Spunând acestea, dom'noul direct se apropie, cu laba întinsă, cu excesiv tupeu.

— Bu'ziua, dom'le fakir, Bérurier Alexandre Benoît, d'rector al poliției franceze, 'cântat dă cunoștință. Văz că s'teți pă cale de-a vă pune burțile la calea ferată, voi doi, cu gamelele pline dă caviar, în timp ce hindușei mici să scaldă-n mizerii. Păi bină, mă, nu v-ar fi rușine! Plus că caviarul, eu unul nu mă-nnebunesc după el. Prefer 'areng în ulei. Permiteți?

Fără rușine, dar cu forță, plantează un jilț la masa noastră și se

instalează.

— O știi p'aiai nouă, Tonio? Am fumat calumetu' păcii, io și Boșorogul. Gagica Suzetă a arânjit ploile. Apropo de ploi, cum mai curge petrolul, dom'le fakir? Tre' să ne faceți nouă, Franței, o favoare la prețuri. Să nu faceți ca algerienii, care ne vând nouă mai scump supt pretexte că noi le-am enstalat sugătoarele. Ce-ț z'ceam, Tonio? Suzeta, o reală afacere, amice. Vrei să ți-o zic în trei cuvinte? Tur-batătă! Cât e de mare, devorantă. Păi cu don'șoara, d-abi te-ai ridicat de la masa de lucru, tre' să te așezi din nou, la fel de țeapăn! După întâiași mea primă benevolă am fost a-l căuta pe Ahille ca să îngropăcim secureaua răzmerițe'. La-nceput, a fost o țâră nedomilit, știi doar ce gură proastă are! Dar tipesa naibii i-a arătat doar jartelele și el a venit în limbă după ea. Și el e un mascul ca noi aștialalți,-i nebun după cauciucuri. Am dat-o pă șampă, p'ormă am trecut la flirturi. Dup'aia, puștoaica ne-a momit și totul s-a termenat c-o partidă monstră de jamboane. Ei bine, că's fiu dreptaci, Bătrânù', în privința sculii, își are loc rezervat. Nu-i rău utilat la stropitoare, monseniorul. Și are niște compuneri de nu se mai termină! Ș-o viteză de crazieră de nu-ți vine să crezi, la vârsta lui. Păi e un animal ce ține la călătorii de distanță. Pă scurtuț, norii noștri s-au disciplinat, iar calitatea vieții s-a regăsit la frumos fisc.

A ridicat paharul meu de vodcă și, tot vorbind întruna l-a golit elegant și integral, iar acum își clămpăne mestecătoarea.

— Ș'pă partea trebii, se mișcă, puș'tule? interoghează. Îl puneai pă fakir să-și scuipe ideile, bătrânu' nost sultan?

Complet beat, misionarul.

— Domnule director, îi spun. Poate că am putea reveni mai târziu la acest gen de discuție, Majestatea Sa Autentică nu e interesată de conversațiile noastre de vagabonzi.

Privirea-mi, neagră, plus cuvintele, îl readuc pe valurile austere ale conștiinței profesionale.

— Bun, desigur e sigur căă… se… sub în țel Egee, dragul meu comis Ion ar, bâlbâie Infamul.

Aici se intercalează o puternică râgâială, la care emirul răspunde prompt și în forță, cu aceeași monedă.

Bérurier se ridică, clătinându-se. Re-mark șlițul de la nădragii lui, deschis ca ieșirea din sala Olimpya, după un recital cu Aznavour. Tușesc pentru a-i mobiliza atenția, dar e prea criță ca să mai răspundă unei atari solicitări.

— Bun, nu mai știu d'ce venisem ca să văd, behăie.

— Cred că am înțeles că erați în căutarea toaletei, domnule director.

Infamul își duce mâna la decolteul sud.

— A, da, e exactic.

Îndreaptă situația.

— Crez că nu mai e nevoie să o găsesc. Dac' ați vre' a mă iertà, dom'le fakir, tre'c-am urinat supt masă, pă timp ce discutam. Dar nu vă faceți griji, așa covoare e mai bune chiar decât tampoanele Pampers cu cute protectoare.

Și domnul director se evacuează.

Pe când mă pregăteam să vărs trei tone de scuze la picioarele gazdei mele, un valet al Mâ-Kâch-ului vine să mă informeze că sunt chemat de urgență la recepție.

Cu un gest, Majestatea Sa Consternată mă invită să onorez acest apel.

Ce se va mai întâmpla de aici, ai putea să-ți sapi țeasta cu furculița de melci, timp de doișpe ani, n-ai reuși să ghicești.

Dar cum nu sunt vacă, te informez eu. Urmează-mă!

• LINIȘTEA MENAJULUI MANEJUL NELINIȘTII

Minunătează-te, căci, la recepție, pe cine găsesc? Nu-ți ofer o mie de soluții, ci doar una.

Femeia de serviciu de la spital, știi doar, mica grăsună. Și-a contrabanditat bluza profesională pentru o rochie imprimată în tonuri viguroase. Reprezintă flori exotice, amestecate cu liane acvatice și, pentru, a încununa dorința de frumos, unici pești presărați ici și colo și un papagal mare și galben-verziu, în avanscenă.

Drăguța față balonată (pentru că e balonată), pare a fi într-o oarecare stare de supra excitare. Îi depeșez prin curier special cel mai bun surâs al meu.

— Ei bine, șarmanta mea, îi spun tandru, pari emoționată?

Spunând aceasta, îmi bate în diblă alarma. „Doamne îmi spun, o fi decedat Sirella, și poate că asta a venit să mă anunțe tânăra fecioară cioară de la Olida-Dakar.

— D'șoara Aicha, spune.

— Ce, d'șoara Aicha? strig ca într-o piesă de amatori, ca să dau mai multă greutate replicii care va urma.

— M-a strigat pe fereastră, pen'că locuim în aceeași casă.

— Și? urmez cu forță, ca dl. Salvator când îl interpretează pe Zorro.

— M-a strigat să vin s-o văd. Am fost…

— Șiiiiii?

— Mama ei era tare bolnavă, și ea la fel, dar mai puțin.

— Șiiiii?

— Am cerut ajutor. Au dus mama la spital și Aicha a rămas în camera ei. Mi-a cerut să vă anunț și să vă zic că ar vrea să vă vadă.

— Întoarce-te la ea, bot mic de ceară. Și liniștește-o, că vin. Care e adresa?

— E un imobil mare, nou, în spatele palmierosilor, la capătul Bulevardului Santz Derizée, etajul patru, mamzelle Aicha Varzacrà.

Mesajul fiind în fine eliberat, puștoaica se retrage presto.

Mă reîntorc la ilustra masă, pentru a-mi depune modestul cur pe scaunul care-mi fusese propus. Prea Frecăreața Sa Majestate continuă să halească din vârful degetelor, buzelor, gingiilor.

Mă scufund în scuze rasate.

— Un mesaj important, Prea Odorantă Majestate. Și care mă determină să părăsesc această a dracului de fabuloasă masă. Cu aurita voastră augustissimă permissiune pe margine, bun înțeles, salut!

Monarhul, debusolat, îmi adresează un gest care, dacă ar fi fost arhiepiscop în loc de emir, ar fi putut să-l iei drept o binecuvântare fără restricții de categorie. Îi țuc lăboiul din piele de șopârlă, mă

prosternez de șaișpe ori în direcția Meccăi, de douășpe ori în direcția Meclei și o tai scurt.

•

Într-o sală de mese alăturată, veselul trio dezlănțuit, a ajuns la „Saltelarii”. Bérurier vociferează cupletele, în timp ce Achille și amazoana lor comună reiau cu tărie la refren, frumoasă ambianță, pe care n-aș ști s-o tulbur. Așa că mă lipsesc delicat.

Femeia de serviciu, negresa, e deja acolo. Ea-mi deschide ușa. Lacrimi grase, frumoase, strălucitoare, curg pe fața ei închisă.

— Nu merge? mă neliniștesc.

— Și-a pierdut cunoștința. Voi telefona la spital să vină s-o ia și pe ea.

Fata își pune scumpa mână dreaptă pe admirabilul meu antebraț, zis brațul de onoare.

— Și pe mine m-a cuprins de când am sosit.

— Ce ți se întâmplă, gazela mea albastră?

— În capul meu face „bing, bingo”, ca și cum mi-ar înfunda cineva o furculiță în creier.

Mă gândesc, in petto, (căci ea nu înțelege italiana, mulțumesc fain lui Dumnezeu), că ar trebui ca dinții numitei furculițe să fie ai naibii de fini și ascuțiți pentru a reuși să se planteze într-o chestie atât de măruntă precum creierul ei.

Dar timpul mistocărelilor nu a venit încă. Trăim o dramă, e mai bine să ne ocupăm de ea.

— Unde-i Aicha?

— În camera ei.

— Și unde-i camera ei?

— În living.

— Du-te să respiri aer curat, copilă.

De ce am decis astfel?

Pentru că instinctul meu nu mă înșală niciodată. Sau rareori, și în caz de eroare am dreptul să fac apel la toți. San-Antonio, ca un armăsar sălbatic, se precipită în locuință. Strâmtuță dar cochetă, ea se compune dintr-o încăpere vastă, prevăzută cu două nișe, servind de camere, o baie, o intrare, o chicinetă. Esențialul.

Puștoaica Aicha zace pe o canapea joasă. Suflul îi este încărcat de horcăituri. Are ochii ieșiți din orbite.

„Doamne, îmi spun, căci mă interpelez cu plăcere în cazurile de urgență. Există ceva în acest apartament care te trimite dracului. Am zece secunde pentru a descoperi!”

Piruetez pe un singur călcâi, admirabil pivot în jurul căruia persoana mea îndeplinește trei sute șaizeci de grade fără escală și fără probleme.

Clar! E acolo, e frumos, e enorm.

Mă precipit spre copilă, o iau în brațele mele caracatițești, ies pe palier. La capătul culoarului; ascensorul: O cobor pe frumoasa Aicha în holul unde câteva plante, magnific de grase, par ireale. O banchetă din ramuri de palmieri. O depun. Pulsul i-a luat-o razna de tot. Tipi apar, se înghesuie, cu femeiușca de serviciu în frunte. Care spune că ea se simte deja mai bine, ca probă: nasul îi funcționează. A alertat spitalul, și va apărea în curând o ambulanță.

Măndelu', fiul unic mai în vârstă și preferat al Féliciei, face spumițe. Reurc în apartament, având mare grijă, când ajung, să stabilesc un curent de aer. Și-mi păstrez batista în fața căilor respiratorii. În două atentate – trei mișcări de mulțime, am găsit ce căutam. Bravo, San Antonio!

Ies în nemaipomenita noapte marocană, presărată de atât de multe stele, cum se scria în book-urile din secolul nouăspe. Aerul călduț miroase a iasomie și a picioare nespălate, a flori de portocal.

Cu ce continui?

Mental, recapitulez multiplele peripeții ale zilei. Singura problemă e să alegi, amice. Poftim, dacă mi-aș oferi o plimbare prin El Rangha, așa, de-o chestie?

•

Hotelul El Rangha, îți amintești? Apărea pe hârțoagele de închiriere a mașinii venerabilului meu ucigaș. Numele lui? Cel puțin, numele lui operațional, ți-l amintești? Era român. Flavius Tedetechitu. Născut în București (strada Culmea Bolții). Domiciliat în London, 120 Grattefor Street. Are tot ce trebuie în tărtăcuță, San Antonio ăsta. Mușchi și memorie de elefant, acestea sunt atuurile lui majore pentru a înfrunta Asia Minoră.

Mă trezesc în fața unui stabiliment ultramodern, care se inspiră vag din stilul marocan. Dar interpretat din sticlă și beton. Portarul, în spatele biutifolei sale tejghele (în formă de trandafir al nisipurilor, desigur stilizat), pare a interpreta, de unul singur, o feerie pentru dimineața de Crăciun. Din cauza uniformei bleu, punctată cu aur cu o gușă galben-pal, cu păr gri spumos și o tărtăcuță de vechi boxer arab, convertit în hotelărie.

I-l cer pe Tedetechitu.

Aruncă un ochi pe tabloul de marș.

— Camera 41, dar nu s-a întors, mă avertizează (sau nefertizează, dacă se întâmplă să fie egiptean).

După asta lasă să-i cadă nasul în formă de tubercul stilizat între hârțoage.

Mă fac că aștept un pic, apoi dispar, pentru a ajunge în fine pe culoarul cu camere, căci acest hotel este pus pe burtă, nu în picioare, și descrie un dublu „v", într-o crescătorie de palmieri, bogată în trandafiri și iasomie.

41-unul pare că nu așteaptă nimic altceva decât sesamul meu. Am tulit-o drăguț (nu sunt ce credeți voi pentru a o tuli drăguț), căci în noile hoteluri de lux, ușile se deschid cu ajutorul cărților magnetice. Iar orice borfaș își poate băga piciorul până la gât, că tot nu le deschide.

O cameră veselă, de un lux limitat la funcțional, sclipicios. Ceva mobilier, desigur, frigider, televizor, radio încorporat, postere sublime reprezentând sudul marocan.

Mă îndrept spre dressinge, un fel de sas între cameră și baie. Și înțepenesc, aiurit.

Întotdeauna se produce un efect de zile mari când te trezești nas în nas cu tine însuți.

Căci mă văd aici, mărime naturală, piunezat pe perete. Fotografia, în picioare, a fost luată în fața hotelului Mâ-Kâch. Recunosc ecusonul palatului pe fundalul flou. De fapt, sunt două imagini ale mele: cea care mă reprezintă „portret trei sferturi", și o alta arătându-mi doar capul, dar considerabil mărit. Grație acestui procedeu, nimic nu s-a pierdut din armonia feței mele, nici din inteligența care se întrevede (sau se întresimte, la alegere). Lucru curios, fixam din plin obiectivul, dacă pot spune așa. Dar nu l-am văzut, ceea ce înseamnă că fotograful clandestin folosea scamatorii calificate.

— Ah, dumneata erai! exclamă o voce pe cât de feminină, pe atât de britanică.

Volt-fatez.

Pentru a descoperi o creatură minionă de un metru și cincizeci, blondă, cu o privire neagră, îmbrăcată cu o rochie roșie despicată pe o parte ca o castană la cuptor. E mai puțin tânără decât o lasă să se presupună mica și grațioasa ei talie.

Prezența mea nu o derutează peste măsură. Îmi surâde cu un aer șmecheros, vezi? Doar cu un colț de gură. Am o idee că acest spiriduș, când începe a-ți escalada catargul, îți piere tot cheful de a face călătorii solitare. E maimuțica dragostei, astă doamnă. Ticăloasă minionă. Macheta unei devoratoare. O cațări pe ștanga ta și obții o giruetă. Și se mai învârte și perfect, după capriciile tale: Est-Vest, cu numai o mânuță pe bucișoare, vzoummmm! Valsul țâțelor! Ți-o scutură cotcodăcind. Și când auzi soneria, asta înseamnă c-a ajuns la capăt.

— Cine ești? o întreb.

— Vera Tedetechitu. Tatăl meu e în baie?

— Mmm, nu, nu cred. Mă cunoașteți, deci?

Pufnește și-mi arată cele două portrete imense.

— Ar fi culmea.

— De ce stau aici fotografiile astea?

— Daddy face așa întotdeauna înainte de a intra în contact cu

persoana pe care trebuie s-o intervieveze.

Hei! Hei! Ia ziceți, prieteni, am impresia că suspansele parașutei înțelegerii mele s-au agățat de ramurile unei căpșuni. Cântăresc micul bibelou cu ochi negri și mari, de mironosiță.

— Ce lucrează deci tatăl tău?

— Muncește pentru „Corner", o revistă literară britanică. Scrie interviuri lungi despre cele mai diverse personaje. Să nu-mi spuneți că nu știați!

— Pe onoarea mea, mărturisesc.

— Trebuia să vă întâlniți azi?

— Hmmm… ei bine, da. Am avut o încurcătură…

— Dar atunci, el unde e?

— Nu știu, mint.

— Și dumneata de ce ai venit aici?

— Pentru că am găsit un mesaj la hotelul meu, care mă ruga, din partea lui, să trec pe aici.

— Și ușa camerei era deschisă…

— Da, și de asta mi-am permis să intru.

— În acest caz, dacă va sosi, e sigur pe aici pe undeva.

Bun, sacul de noduri păstrate în gât nu se agravează pentru moment. Am timp să răsuflu.

— Spuneați că tatăl dumneavoastră are obiceiul de a contempla pozele… clienților săi, înainte de a-i contacta?

— Asta-i metoda lui. Așa le captează personalitatea, și apoi întrevederea devine ușoară, pretinde tata.

— Îl însoțiți întotdeauna în deplasările lui?

— În străinătate, da. Îmbătrânește… M-a avut târziu și mă adoră. Formăm un fel de cuplu, înțelegeți?

— Foarte bine, mărturisesc sincer, aruncând un gând tandru spre Félicia mea, pe deasupra Mediteranei.

Cazul e uluitor, nu? Bătrânul ucigaș, septuagenar de-a binelea, care-și îndeplinește contractele metodic, în compania fetiței sale, apărută în crepusculul unei vieți. Ea-l așteaptă la hotel, îl îngrijește, îl răsfață. El, mergând să-și înfăptuiască interviurile, ca un bătrân domn, puțin prea sobru și prea prețios. Bastonul trucat: poc! Apoi dispare. Martorii povestesc că au văzut un tip „deghizat" în bătrân. Mișto! Superb! Îți place și ție? Ți-o ofer!

— Nu sunteți căsătorită, dacă înțeleg bine.

— Nu, poate într-o zi, când tata mă va fi părăsit. Părerea mea e că va putea să se recăsătorească, tare curând.

— Și… hm, singurătatea nu vă apasă, miss Tedetechitu?

Surâsul ei șmecher îi reapare pe buze. Ochii i se luminează ca o sabie fluorescentă.

— Am avut o grămadă de întâlniri interesante, dar fără viitor.

Pentru moment, sunt mulțumită.

— Ce numiți „întâlnire interesantă”?

Își plantează privirea îndrăzneață în ochii mei, ce încep a se umbri.

— Vreți să vă spun? Un bărbat frumos trece pe aici, ca dumneata acum. Îmi place, îl fac să înțeleagă asta. Dacă și eu îi plac, îmi dă de înțeles. Totul merge repede, cu cât mai repede cu atât mai bine. Urăsc fandoselile! Cea mai mare parte dintre indivizi se cred obligați să joace o întreagă comedie înainte de a ajunge la același rezultat. E dezonorant, nu găsiți? Ipocrizia batjocorește actul amorului, care este nobil și franc.

— Exact, îi spun, prinzând-o de umeri.

Încântătoarele ei mânuțe de pianistă pe matarângi îmi aleargă direct spre sediul amorului… propriu. Sesamul meu, sunt încuietorile. Cătușele ei, șlițurile. Ce tehnică! Rapiditate, precizie, fără timpi morți, acroșaje, mișcări greșite (pentru moment). Clar și ireproșabil.

Mi-l trece vama pe Popaul, în porto-franco, cam în tot atât timp cât îi trebuie bunicuței tale diabetice să-și îndulcească picul de cafea. Strigă de încântare în fața unui așa bebe dolofan, bine făcut, care se ține drept ca un bâtlan dotat cu un ditai gâtul, pe o namilă de pungă cu marafeți. Deja în plină creștere și excreștere, viguros, bătând ritmul turmei, bâțâind ca mecla unei țestoase articulate. Oh! Ce bibelou drăguț pentru această femeie-copil. Cum o să se mai joace ea de-a mama cu încântătoarea păpușă de celuli-dur. Îi dă pupici umezi pe obrăjorii bucălați. Îi susură chestii drăguțe, promisiuni și aproape jurăminte.

— Lasă-mă, lasă-mă, mă roagă drăguța.

Ținându-mi tovarășul Sfredel de gât, mă duce până la cel mai apropiat scaun. Îngenunchează, ca și cum ar vrea să-și înalțe sufletul. Dar nu, e vorba doar de delicatul ei poponeț rotunjor, căci trebuie un început la toate. Câți n-au început prin a se ocupa de ale lui forme, pentru ca apoi să-și poată satisface sufletul cu chiloțeii scoși? Existența în sine o ia pe cele mai rele căi, care, vrei nu vrei, duc la Roma (Saône-et-Loire).

Aici, deci, mica mea păsărică clipocindă, se cațără în echilibru instabil, dar ea e atât de suplă și de ușoară…

Cu crăcișorii parantezați, își plonjează mânuța sub arcul de triumf, și mă culege pentru a mă planta în ochiul migdalat, să mă atragă irezistibil în grădina ei proprie, mai ceva decât Edenul. Urmați ghidul! Nu trebuie decât să te fofilezi. O mișcare plutitoare, ca să zic așa, de recunoaștere a locurilor. Impecabile. Părerea mea e că sejurului pe aici nu-i va lipsi șarmul. Știe să ți-o prindă, extraterestra, stil „spărgătorul de nuci”, viguroasa! O bucată stil sabot de Denvers (calvados). Își asigură priza închizându-și ermetic sas-ul. Bun, sunt din ce în ce mai de acord, vin și mă duc. Un spiriduș al amorului de felul

ăsta, zău că poți spera orice de la el. Poți face totul cu el. E fericirea în stilul bananei, cum le spun amicilor mei din Bourgoin-Jallieu (Isère). Fericirea-banană e atunci când tot potențialul tău de energie, toate perspectivele momentului, toată devenirea ta nealterată rezidă în acel mușchi delicat pe care Domnul ni l-a acordat, nouă ăstora, masculi de specie divină, pentru a-l vârî când în dreapta, când în stânga, și în special în centru.

Pișpirica bătrânului jurnalist ucigaș știe ce vrea, cere și obține. Despre mine, mă cunoști cum stau cu problema? Ei bine, niciodată încă nu fusesem partenerul unui număr de asemenea înalt voltaj, mă crezi? Jură-mi că mă crezi, dacă nu, nu-ți mai spun nimic, pen' că nu vreau să mă apuc de scenarii pentru scepticii irecuperabili, care întotdeauna fac mișto de întreg ca și de rest, care-și flutură incredulitatea ca și cum ar fi o flamură glorioasă, plutind deasupra tâmpeniei lor pentru a o muta într-o inteligență de crâșmă.

Bun, dacă zici că-mi dai cuvântul tău, (nu cuvântul de onoare, că nu știi ce-i ăla), dacă ești în stare să consideri ca autentice faptele ce urmează, ți le voi împărtăși. Sperând că vă veți înțelege, ele și cu tine, și că veți avea numeroși copchii…

Când sunt tocmai bine instalat în antreul don'șoarei, Miez de Varză… chiar vrei să știi tot? Își înnoadă gambele de talia mea, apoi, temerară peste poate, împinge naibii scaunul.

Ai citit bine, Gică? Nu mai are alt punct de sprijin în afară de mine. Atlas sunt! Atlas în fața Atlasului! Demn de-o frescă!

— Învârte-te! Învârte-te, strigă.

Circ, ce-ți spuneam? Barnum!

Docil, îndeplinesc un arc de cerc.

— Mai repede, mai repede!

Accelerez! Forța centrisculă își ia și ea partea. Urmează un fenomen împingo-contracto-coito-bășinard, care o face pe puștoaică să tremure ca sunetul unui boa în fundul corpului lui Albert (nu Capriciosul, celălalt, Marele Vânător).

Îngrijindu-mă de perfecțiune și vrând s-o mai și ajut, o iau de mâini. Arcuit, încep o mișcare de giruetă: Marele Tremurici! Nebunia Tronului! Vzoouuummmm! Vzoouuummmm! Circul emoțiilor mele e curba moaștelor tale, cum zicea drăguțul de Constantin. Valsează, maimuțoiule! Un, doi, trei, un, doi, trei! Încă! Invers, acum!

— Yes! Oh! Yes, again! scandează piticania. Bun, dacă o amuză, de ce nu?

Și mai zice:

— Atenție, o să dau drumul la picioare!

Și asta e. Uite-o că-și deznodă fluierele din jurul meu. Le aduce în poziția foetusului (e femeia foetală, fatală). Din ce în ce mai copchilandră, puștoaica.

— Atenție, mă voi învârti eu, mă re-anunță.

Degetele i se desprind din ale mele. Nu, visez! Mergem spre imposibil, amicilor! Din fericire, prezența mea de spirit mă însoțește. Imprim cu mâinile mele o rotație, exercitând pe drăguțele ei fese o împingere de la stânga la dreapta, egală eu greutatea lichidului deplasat. Și intrăm atunci din plin, cu curul înainte, în sistemul solar, bunul meu prieten. Mimi, știi ce? Exclamația lui Galileu. Întemnițat pentru că a știut cel dintâi (nu-i nimic mai de condamnat, aici, jos, pe pământ), îmi urcă în creier: „Și totuși, se-nvârte!"

Da, această delicată ființă, această mititică sprințară, care la dimensiuni ceva mai mici era pitică, acest obiect de artă viu, ticăloasă de mare nivel, mi se învârtea în jurul catargului cu ampenaj scabros (de unde atâta penaj, ce ampenaj, care masaj, unde alt mesaj?). Nebunie, nu? Da, meserie!

Ți-am spus că-ți trebuie o încredere, oarbă și convingere profundă în Sana al tău pentru a crede o astfel de tâmpenie.

Dar atunci, dar acolo, Mirciulică de Măciulică, de fier sau de carton, dar atunci, ei bine, atunci!… ajungem la sublim, la hipersuper, la Mitterandism absolut, la Giscardism total, la Chiraquism de vârf. Bun, în toată istoria umanității, ce-am făcut mai de soi? Roata, focul, fierul penicilina, Coca-Cola și, vrei să-ți mai scuip și Marele Cuvânt? și ASTA. Da, asta, ți-o scriu cu toate literele, întristat că bietul cuvânt n-are mai multe pentru a-l afirma mai copios. Asta, acest vârtej, această realizare, această năuceală sexuală, o debordare intensivă. Asta: ea, eu, curul ei, știoiul meu, noi patru, ei doi, și legile fizice pe care Arhimede, să mă slobod pe popoul lui, imediat după ce-mi voi recupera materialul de periculoasă micțiune, provizoriu adaptat pentru ceva mai nobil. Mai in-fer-nal, iată cele trei cuvinte pe care le căutam. Satan conduce balul, boiul, holul. Îl simt rânjind, îl aud!

Nu, e soneria telefonului.

Ce contează? Să țârâie, să clănțăne, să vibreze. Refuz telefonul, îl sodomizez pe Graham Bell.

Mai trece ceva timp. Apoi e liniște. Puștoaica mai face pe elicea un pic. Dar imensul strigăt pe care-l eliberează îmi dă de gândit că amețeala ce va urma nu va fi decât o migrenă. Atunci degajez aerofrânele.

Hopa! Ușor! Încetișor! Frumos! Hai, hai… Drăguț. Hop! Terminat!

Galant, de la un capăt la celălalt, o depun pe Miss pe canapea, pentru a-și reveni. Nu brutal, totul în stil suav. Mă gândesc la Regina Angliei. Mă întreb cum aș proceda, de ar fi vorba de Ea, cea glorioasă? Atunci, e normal, lucrăm finuț. Mulțumesc de aprecieri. Merge. Satisfăcută? Un pic de scotch pentru a vă reveni la un puls normal? Două degete? În ce sens? Ca de obicei? Și a fost convenabil, draga mea? Exact cum îți place? La limita prodigiosului, cu un plus de

țepuială? Bravo!

Și, aproape imediat după această memorabilă demonstrație patronată de Moulinex, bigofonul o reia cu țârâiala.

— Răspunde, please! cere căprița dărâmată.

Ridic.

— Alo? îmi zice o voce, apoi portarul. O puteți informa pe Miss Tedetechitu că doi polițiști se află în hol, dorind să-i vorbească?

— Miss Tedetechitu e pe cale de a-și răcori dodoloțul, nea portare, îi răspund. Mai întârzie-i câteva minute, fi amabil și condu-i la bar, că va apărea, după o ultimă tură de prosop în regiunile sus-menționate.

Și închid, îngrijorat acum, de-a o face să vorbească pe micuța spiridușă.

E întinsă pe canapea, cu pisicuța încă la aer, delicată, apucătoare ca o mână umană sau o coadă de maimuță, mai puțin în cazul în care e invers…

— Ce era? suspină vaporoasa.

— Niște tipi care voiau să-ți vorbească.

— Poate din partea lui tata?

— Foarte posibil. Dar spune-mi, rafinata mea, nu te întâlnești niciodată cu tipii pe care bătrânul tău tată e însărcinat să-i intervieveze?

— Oh, nu. Habar n-am despre cine e vorba în general. Despre dumneata, de exemplu, daddy mi-a spus că aparții literaturii franceze și că ești unul dintre primii cinci scriitori ai secolului.

— Care ar fi ceilalți patru? nu pot să mă abțin să nu mormăi, deja în alertă.

Tu ne cunoști, pe noi ăștia, literatorii: totdeauna geloparzi pe laurii altuia, grijulii să nu ne lăsăm închiși în orice tabernacol. Gloria, de acord, dar fără a o împărți. Sau măcar ceri hârțoagele ălorlalți, să știi dacă-s de calitate.

— Daddy n-a precizat.

— A vrut să vorbească despre Proust, Céline, Dutourd și Cohen, am concluzionat, chiar dacă Proust ăsta, hm? Piața Madeleine, știi doar cum începe… Deci, în realitate, tu nu cunoști comportamentul profesional al tatălui tău?

— Nu-l știu decât la nivelul pregătirilor.

— Călătoriți mult?

— În lumea întreagă.

— Citești articolele lui din „Corner”?

— „Corner” e o revistă literară vândută doar prin abonament, iar tatăl meu, care e modestia întruchipată, refuză să o primească.

De loc curioasă, fetița. Nimfomană, dar lăsându-i pe ceilalți în voia lor. Femeia-jucărie, femeia-iubire. Titirezul sforăitor, OK, D-le Amant! Viața de hotel, banco! În rest, se bazează pe tăticu. Poftim, se va trezi

în pom acum când e orfelină.

Gentil cuplu, Moșu' și tânăra-i fiică. Sic, stil pur britanicos. Flanelă de calitate, întreținere, carabină trucată. Ceai la five o'clock. D'șoara se lasă umplută din timp în timp, când al ei father își îndeplinește contractele. Viața e nemaipomenită.

Și apoi, crac! Grăuntele de nisip! Un mucios de pseudo-detectiv privat, care nu știe să-și folosească scuipătoarea, și totul se duce dracului! Puștoaica Vera va plonja cu capul înainte în nefericire. Va regăsi într-o clipă penibila realitate.

— Bun, trebuie să cobori în salon, să-i întâlnești pe polițiștii ăia…

Face ochii mari.

— Polițiști?

— Se pare!

— Dumnezeule, s-o fi întâmplat ceva tatălui meu!

Privesc în altă parte. La ce bun s-o reconfortez, din moment ce necazul e deja la ușă? La numai câțiva metri de ea? Își pune un pic de ordine în ținută (și e exact cuvântul pe care l-aș fi folosit dacă nu mi s-ar fi impus singur), în timp ce eu mă grăbesc să-mi despionez portretul trup și față de pe pereți. Le rulez, pentru a le duce fără să atrag atenția.

Vera se aruncă afară din baie. Și din cameră. Aștept să ia ceva avans și mă cărăbănesc la rându-mi.

Dar cum mă pregăteam să trec pragul, telefonul țipă pentru a treia oară. Ezitarea e de scurtă durată. Din trei pași, sunt călare pe aparat și ridic receptorul.

— Ascult.

— Flavius? întreabă o voce joasă și engleză.

— Yes, mint scurt.

— Unde am ajuns?

Nu-mi pierd timpul să compun un text drăguț claudelian.

— It's alright! suspin.

— No problem?

— Never (pentru francezi, Nievre).

Și risc, coborând tonul:

— Ar fi necesar să ne vedem.

— Mai bine nu.

— E capital, nu pot vorbi la telefon.

— Bun, în cazul ăsta știi unde mă găsești.

Și tipul închide.

In the babe, cum zic patiseriile londoneze.

Dezgrop pălăvrăgitorul și formez numărul centralei. O voce drăguță foc, tânără, brună și cu o aluniță pe obrazul stâng și o alta pe coapsa dreaptă mă întreabă ce doresc.

— Aici apartamentul 41, tocmai am primit un telefon și aș vrea să-i

aflu proveniența.

Tânăra centralistă cu rochie verde piuie:

— Camerele sunt echipate cu linii directe, domnule. Nu e posibil să determinăm originea apelurilor.

— Mulțumesc, frumoasa mea.

Toate astea fiind zise, mă apuc de explorat șifonierul bătrânului, și apoi valizoiul. În buzunarul suflangiului descopăr o mașinărie de ras electrică, ce se poate transforma în pistolet, dacă ai chef. În rest, nimic special de semnalat.

Îmi masez ceafa, perplex.

Telefonul ăsta? Probabil un complice al bătrânului? Sau chiar comendatarul? Crede că contractul a fost îndeplinit. Crede că sunt terminat, iar moșulică proiectează încă să devină centenar. La dracu'! Dacă aș putea să aflu cel puțin unde se află nenorocitul. Închid felinarele și rebobinez banda, pentru a reasculta vocea, din memorie.

Să facem autopsia ei, ești de acord? Dacă nu ești de acord, du-te și cumpără-ți căpșuni, poate c-a mai rămas ceva zahăr pudră în dulap.

Primo: voce britanică, indiscutabil.

Deuxio: voce placidă, a cuiva care nu se emoționează în nicio situație.

Tertio: voce un pic graseiată. Proprietarul ei este ori un bărbat răcit, ori un bărbat puternic.

Bun, și asta unde ne duce? Ai vreo idee? Cu dibla ta, și totuși ai fost bun la școală, nu?

Ei bine, îngerașul meu, ei da: nu pot să mă împiedic să mă gândesc la Adam Delameer, acest fals mort gras, aproape văduv, devenit om zero sub identitatea provizorie a doctorului Myes Homn.

Atunci, natural, și perfect, în loc să mă car (sau să plec, în caz că nu-mi înțelegi bilubistrucizările), mă instalez în fotoliu, cu țârâitorul pe genunchi, cu anuarul Marrakesh-ului deschis pe masa joasă din sticlă afumată.

Rubrica Hoteluri. Peste tot, atac în aceeași manieră incisivă, canină și aproape morală:

— Doctorul Myes Homn, vă rog!

Cu un ton atât de abrupt, încât chiar dacă nu-i acolo, bietul doc, trebuie să-l am la capătul firului, altfel sparg totul.

Și totuși, peste tot e la feliuță:

— Cum spuneați? Myes Homn. Așteptați, să verific…

Un meschin moment, pentru mine plin de suspense, apoi vocea corespondentului:

— Nu avem niciun client cu acest nume, regret.

Și eu! Unde dracu' l-au vârât tipii din Marrakesh pe falsul doctor Myes Homn, poți să-mi spui?

Iau la rând hotelurile, în ordine alfabetică, și apoi stabilimentele)

înscrise la „Rezidență”, și celelalte, marcate „Club-House”. Și încă o groază de alte drăcovenii, ce lasă loc confuziilor: O LAE! Nu-mi merge deloc în seara asta, curajoșii mei. Să știi că grăsanul Lope de Adam își așteaptă defunctul unchiaș pușcangiu la câțiva pași, și tu să turbezi, ghicind unde ar putea fi! Rahat!

După ce am trecut totul în vedere, mă las să cad cu brațele în cruce, cu gâtul uscat ca tălpile unui tip ce tocmai a traversat Sahara în gheare. Sunt buimac. O strângere de inimă. Plus una morală. Toată astă mișculație, toți tipii ăștia cramponați de un mister, care ucid, trișează, se ceartă, se împacă, pentru a se certa imediat mai bine. Ucigași, vicebătrânituri, o lume neagră și umflată ca un enorm nor de furtună. Umplut cu rahat și cu electricitate, destul de feroce, gata să declanșeze cataclisme, să semene fulger și teroare. Totul pe timpul oribil al unei nopți profunde…

Nu cumva îți bagi și tu degetele în ochi, Tonio, crezând că Adam Delameer a tras la un hotel? Și, dacă a făcut-o, îți imaginezi că și-a păstrat numele sub care s-a anunțat la spital, pentru a-și vizita crâșmărița? Doctorul Myes Homn, supus irlandezoi, poate că ține la beretele verzi, dar calcă în strâchini. Și after, redevenind simplu cetățean, o să-și tot trambaleze astă falsă identitate. S-o spui lu’ mutu’! Amicul, amărâtule, e într-un hotelaș foarte particular, cu cine știe ce nume necunoscut. Poate că e adăpostit chiar de consulul Marii Britanii?

Mă gândesc la bătrânul criminal. Poate că moșulică își avea cazurile sale. Nu era ucigaș plătit, românașul. Era un specialist, un tehnician, ca acordorii de orgi. Trebuie că-și rezerva știința doar Casei IS, Londra. Nu făcea decât delicatese. Un maniac al detaliului. Faza cu fotografiile întregi demonstrează o natură meticuloasă, un maestru al trăgaciului.

Gândul meu fluturează, întorcându-se spre Aicha și a ei mother. Erau gata să dea colțul, și într-un mod mai puțin obișnuit, pe degeaba, pentru că d’șoara Aicha e o ființă îndrăgită. Ai vrea să știi, dar o să-ți povestesc mai încolo, dacă Dumnezeu mă mai ține în viață până atunci.

Fiecare trandafir în câmpul său, fiecare lucru la vremea lui, zicea bunul francez Mitterand pe timpul când era președinte al Republicii{8}.

Ușa, brutal izbită, pleacă să întâlnească peretele cu clanța de alamă.

Vera stă în cadrul ușii, tragică. Ai crede-o o mică lupoaică turbată. Nu mai are buze, doar colți ascuțiți, carnivoră și nimic mai mult. Pomeții îi sunt exact ca și cei de lup. Și privirea ar face-o să tremure pe Scufița Roșie, cât și pe bătrâna ei focă, fără a-l uita pe paznicul forestier. Foc! Două dâre de foc! Așa, mă aștept chiar la un urlet. Și apoi să se precipite spre mine, ca să mă devoreze, începând cu bucățile mai joase, cum o fac cea mai mare parte dintre fiare.

— Știați! murmură într-un suflu.

Există situații în care cel mai bun, cel mai deștept, nu e în stare să-și pună lacăt gurii.

— Da, spun, știam.

— Ticălos, ticălos murdar, și mi-ai pus-o în loc să-mi spui!

— Tu ai sărit pe mine, amintește-ți!

— Era acolo?

În această clipă, citesc pe mutrița ei că la naiba cu faimosul reporter și articolele lui literare. Interviuri luate celor două surori din slipul meu? Jurnalistica și curul meu! E perfect pusă la punct cu ce manevra al ei moș. Poate că el îi spunea povești, iar ea se făcea că-l crede, dar știa.

— Încercând să mă lichideze, a fost doborât. Mi-ar plăcea să-ți spun că regret, dar dacă s-ar fi întâmplat altfel, n-aș mai fi aici ca să-ți pot povesti. În ciuda durerii tale, te asigur că, spre deosebire de mine, el avea și vârsta unui mort obișnuit. Astea sunt riscurile meseriei sale dure.

Cinismul meu nu-i crește recea turbare. Un paroxism, deja atins. Numai poate fi înfuriată, pentru că e prin definiție „la limită".

— Cine l-a ucis?

— Un alt ucigaș.

— Altceva?

— Ai auzit de Machiavelli (1469–1527)? Pentru ăla, țelul prima în fața moralei.

Gândul ei întortocheat îmi suflă un răspuns bizar.

— Un tip gras, cu păr grizonat, cu ochelari circulari, ramă de baga, și o mustață mare. La volanul unei mașini, și-a tras spre dragul tău tătic. Eu mă aruncasem deja la pământ.

Și poftim salata, amice. Mi-am semănat semințele, recolta trebuie lăsată să germineze. Mai puțin în cazul în care n-a folosit semințe bune, și nu mai răsare nimic.

Ce-am declarat lupoaicei, cu cel mai spontan ton al meu, cu cel mai convingător glas, pare să intre în căpșorul ei, făcând un mare ocol. Marchează un break, clatină din cap, și murmură:

— Ba nu, nu, e imposibil.

— Ce e imposibil, micuțo? Tu chiar mai crezi în imposibil?

— Dar ar fi… ilogic.

— Și chiar mai crezi în logică? Găsești că oamenii și ale lor acte concordă, că-și aliniază viața după propriile cuvinte? Pe scurt, că sunt ce pretind a fi?

— Dar… dar de ce l-au făcut să vină aici? De ce?

Plasez, inocent, cizmulița mea secretă (și, ca și pisica, mă descurc în cizme!).

— Planurile IS au ceva comun cu Providența, faptul că sunt

impenetrabile, Vera. Într-un oarecare mediu, limitele nu mai există, și noi devenim cu toții daltoniști orbi, cum a scris marele nostru Shakespeare.

— Cum se face că l-ai văzut pe acel bărbat? chestionează Miss Elice ca obiecție supremă.

— Când un tip iese pe jumătate pe o portieră de mașină, cu un tun stil pistol pe brațul îndoit, și-l îndreaptă spre o țintă, ai tendința să-l privești, nu?

— Ai vorbit de IS. Îl cunoști deci pe acel bărbat?

Moralmente, îmi mușc buzele, și chiar dinții, ceea ce este de altfel mai delicat. Vorbești, vorbești, Antoine. Prea mult! Vorbele devin scumpe.

Prompto, mă întorc la joc.

— Zi, micuțo, de la crimă, n-am rămas cu ambele picioare în același sabot. Dacă serviciile britanice nu sunt ciunge, serviciile franceze nu-s nici ele funduri de străchini. Am aruncat câteva telefoane care valorează cât prețul comunicării.

Mica lupoaică scoate un fel de geamăt ciudat. Trece în a ei cameră, ia un sac de brâu și-l pune.

— Vino!

— Unde, inima mea?

Își desface sacul și-mi arată o flintă total bizară, plată și gri, cu un fel de celulă erotico-senzuală încastrată.

— Privește, canalie, îmi spune.

Îndreaptă chestia aia spre un abajur. Un miros neplăcut se răspândește, și abajurul devine gras ca două feliuțe de cartofi pai calcinați.

— Ai înțeles, dacă nu m-asculți, canalie?

— Draga mea micuță, bâlbâi, puțin palid pe laterale, admir tehnica de vârf, dar îmi dai voie să-ți amintesc că-n toată astă poveste eu nu sunt decât o victimă uluită? Îmi face rău felul în care mă tratezi drept canalie.

Privirea de jar pe care mi-o plasează în plin cadru e aproape la fel de fumegătoare ca și pușcociul ei cu unde puturoase.

— Înainte, canalie! Vei rămâne tot timpul cu doi pași înaintea mea. E inutil să încerci o fentă ca la cinema, ca de exemplu să-mi arunci un scaun sau altceva în față. Cred că știi cât de suplă sunt!

— Erai chiar feeric de suplă, îi spun.

• INTRARE ÎN DEMISOL ÎNTRE RE, MI ȘI SOL

Contra oricărei previziuni din viziunea vulpii (nu aia cu găinile, cealaltă, cu strugurii acri), nu mergem prea departe.

Vezi grădina hotelului, cu palmierii ei și cu tufele acrișoare cu mustăți? Pe stânga există un drum delicat, înconjurat de infarctus roșii cu flori persistente. O luăm pe aici. Romantică cărăruie. Duce la o serie scurtă de bungalouri, în stil maur. Cam o jumătate de duzină, în roi în jurul unei camere de apă gâlgâitoare. Mici spoturi judicios repartizate adaugă calitate decorului. Te-ai crede într-o super-producție de-a vechiului Hollywood.

— Patrul, mă anunță urmăritoarea.

Fiecare construcție prezintă un număr, pe o placă emailată, scrisă cu flori îmbrățișate.

— Sună!

Ascultăresc.

— Ei bine, s-ar zice că mult ți-a mai trebuit, mârâie o voce în timp ce una din mâinile aparținând deținătorului mai sus numit, cum ar scrie niște ridicoli ai penei pe care-i știu eu bine, se ocupă cu desfăcutul porții.

Falsul doctor Homn e aici, masiv în penumbră. Cu toate că e englez, agent secret și tot tam-taramul, imperturbabilitatea sa are relaș când mă vede pe pragul lui.

— Să intrăm! ordonă șmecherița.

Și-și punctează ordinul, împingându-mă în rinichi cu jucăria ei.

Dominat de situație, grasul se dă într-o parte pentru a ne lăsa să-l invadăm. Nu prinde deloc scena, îngerașul.

Vera închide ușa și se sprijină de ea.

— Așezați-vă pe fotoliile alea două. Ne ordonă (ordonat).

Căsuța se compune dintr-un mini-salon și o cameră cu grup sanitar. Două fotolii de piele încadrează o masă joasă, pe care un flacon de „Chivas Regal” și un pahar primul pe jumătate gol, (al doilea pe jumătate plin), povestesc dezamăgirile morală a aproape-văduvului.

Ce e bine cu Rosbifii, în orice caz cu englezii profesioniști ca Adam, e auto-turnul lor de control. El, îți închipui tu, va exclama despre asta, aia, să reclame explicații, să zică tralalalala și restul? Canci! Ascultă calm și demn, așteptând urmarea of the evenimente, fără a părea îngrijorat de ce mocnește.

Vera ne privește cu ochii ei nebuni de furioasă. Mai lupoaică decât oricând altcândva, puștoaica. Tăierea de la porție a tăticului a transformat-o într-o fiară rănită. Și, ca orice fiară suferindă, devine feroce.

Murmură spre Myes Homn, alias Adam Delameer:

— Pretinde că l-ai omorât pe tata.

Grasul e perfect de calm.

— Pot să vă întreb dacă-l credeți, Miss Tedetechitu?

În ce termeni eleganți a fost zisă chestia asta! Al naibii de iscusit, dolofanul!

Îl revăd, cavalcând în treningul ăla roșu, în landul lui, ca și când ar fi avut întâlnire cu lupul cel rău. Ai fi zis că e unul dintre caii ăia grași de odinioară, trăgând căruțele comisionarilor. Cai ce păreau mai degrabă că aleargă pentru a scăpa de muștele de la curul lor mare, decât pentru a forța alura. El, în trening roșu, ca o vacă. În timp ce cântăreața Sirella îmi tutuia ștanga.

Vera-helicoitala (și nu helicoidală, aveți grijă la imprimerie, nu uitați niciodată în ce hal e de stârnit Tonio al vostru!) răspunde, dur:

— Tatăl meu e mort, n-am ce altceva să cred.

— Ridicol, face nea Adam. L-am angajat deci să vină ca să-l doboare tocmai aici?

Înalță din umeri.

Bun, eu unul găsesc că începe să se facă târziu. Detest momentele în care o tipesă supra-voltată de ură conduce acțiunile, înarmată cu un neutralizator de soiul ăsta.

— L-ai ucis, pur și simplu, Mister Delameer, declar dur. Și pot s-o dovedesc.

— Mi-ar plăcea! spune el.

— Ușor. Renunți, Vera?

Aici își joacă marele atu dragul Antoine. Riscă marele șmen. Își plasează toți piaștrii pe zero: La ce bun să joci, dacă nu-i un număr plin? Restul… nu-s decât combinații scârboase, riscuri pe sub mână, fente de crai de mahala. Asta e, franc și masiv.

— Ridică-te, Adam!

— Regret, nu se poate pune problema să-ți ascult capriciile ridicole, ripostează omul-zero.

Mă întorc spre fată.

— Iei notă de refuzul lui, Vera?

Își crispează și mai tare maxilarul.

— Fă ce-ți cere! spune falsului doctor Homn.

— Ridică mâinile! îi zic.

O privește, vrea să obiecteze, dar în fața privirii demențiale cu care Miss s-a dotat, s-a prins că riscă să cheme finala fiesta. Moș-grasul se smulge din fotoliu bombănind.

Mă ridic la rândul meu, cel mai natural din world.

O nouă ezitare. Termină prin a consimți să-și salte labele de arhiepiscop.

Rândul tău, Antoine! Fii degajat și precis! Calmos! Calmos!

Nervișorii îs pericoioși. Presupune că ai fi în maieu de baie pe o plajă de aur, încredințându-ți pielea soarelui blond, pentru o repriză de giugiuleală. Total relaxat, nu? Imaginează-ți rumoarea liniștitoare a apei, mirosurile, strigătele de bucurie. Nimic nu te presează, ceea ce trebuie este deconcentrarea, istețule!

Scena se prezintă în maniera următoare: Vera stă la doi metri, cu ștergătorul ei de creștini, Adam e în fața fotoliului său. Merg spre el. În acest moment mă interpun între puștoaică și grăsun. Îmi ofer deliberat spinarea razei fatale. Îndepărtez piepții sacoului misterului Delameer. Dacă am ghicit prost, am luat-o pe coajă. Dacă nu, n-am câștigat încă. Cea ce vrea să spună că sunt cu un picior în rahat și cu celălalt într-un excrement, nu risc să-mi pierd contactul cu fecala{9}. Dreapta mea se îndreaptă spre locul ales de creier.

Primul punct pozitiv: am văzut corect. Adam Delameer nu e un agent secret care să se plimbe fără mica lui suzetă. Lângă coastele din stânga se află o tolbiță de piele, în care e vârât un extra-plat, un pic mai gros decât o pudrieră, și care trebuie să scuipă boabe tușind împrăștiat. Mă agăț imediat de obiect.

— Uite proba pe care o avansez, Vera!

Și mă întorc spre ea, ținând pistolul orizontal în mână, dar totuși, cu degetul pe trăgaci.

Neîncrezătoare, se dă înapoi cu un pas. Arma îi freamătă în pumnul micuț. E gata să tragă.

— Nu te mișca! urlă.

Dar e prea târziu pentru a mă amuți, căci, om al deciziilor prompte (instinctul mă înlocuiește în cazuri de urgență), deja am acționat taxatorul amicului Adam. Fără a viza propriu-zis, deci la noroc. Totuși, o norocesc bine, pentru că puștoaica oprește boaba cu antebrațul. Eu sunt deja pe jos, într-o serie de răsuciri care i-ar impresiona pe luptătorii consumați cu linguriță la Mondiale. Ceea ce urmează e mai puțin bine decât în Mozart, dar rămâne la fel de bine în sine (chiar în vopsea de sineală). Se percepe lesne o hăpăială, dar una sănătoasă, monstru, amice! Cât să răzui geamurile, pătrățelele emailate de la pișătoare, și să faci să se spargă de râs bătrânei rulați în miere și plonjați în furnicar. Delameer a scos sunetul, și scoate și un bis, ca un mare tenor de operă. Are în comun cu unul veritabil dacă nu organul, măcar conformația șuncilor.

Ce-ți povesteam: Miss Vera, rănită deci în brat din grija mea, dacă pot îndrăzni să mă exprim astfel, a acționat seringa perfidă pentru a mă tăia în două, urmând linia punctată. Dar cum, în același timp cu trasul spre ea, eu m-am aruncat la pământ, amărâtul, de Delameer a înhățat raza fatală. Și știi unde? Ce dai să afli, Madam? Limba? Hmmm, e bună! Da, dragostea mea: exact pe coasta din față, cea nepereche. Tot sub-stoma-cul i-a dispărut instantaneu. Adio, fericiri!

Plecate în fum și fără a lăsa adresa. Pixul? La pixărie! E un adevărat Berezina pentru amărâtul ăsta. Omul zero a devenit „dublu zero”. Ce zic eu, triplu-zero, stil Eunuc format mare! O gaură în locul problemei. Și știi, o gaură nu ține mult loc. El, care tocmai voia să slăbească, îngeraș roz, uite-l scăpat de o livră bună de măruntaie. Încetează cu clănțănitul suferinței și leșină.

Puștoaica, copleșită de opera ei nefastă, rămâne uimită. Sângele îi curge gârlă din braț.

Subsemnatul știi ce face? Da, băiete, ai câștigat! O șterg bine-mersi, cu picioarele legate de gât (cât mă țin), sărind în prealabil prin fereastra deschisă. Tăierea în stil mare. Poți să-ți zgârii coccisul cu răzătoare de brânză, ca să găsești acțiune ca asta în Jamesbondul ăla! Deliciosul Antonio se topește în ploi proaspete.

Se aud ciripind liliecii și brizele nocturne duc miresme de crini de pădure. Of! Ce bine e să trăiești!

Bietul Adam Delameer! Decoit pe totdeauna! O să i se grefeze o țeavă în loc de știoi, punem pariu? Au probabil dreptul la o pensiune de mare-invalid de war. În așa cazuri, ar cam trebui și la ei, în Rosbiferia, nu? Să-ți pierzi panoplia cu trei piese cu tot în serviciu comandat, asta aduce o sumedenie de puncte bonus în calcularea pensiei, sper. Tot ce știu clar e că, de acum înainte, va purta slipi feminini Marele Blond. Mă arcuiesc lent pe străzile suprapopulate. Copiii mă asaltează pentru a căpăta un bănuț. Le surâd, fără să mă scutur de nimic, căci dacă începi să le scuipi carburant, tot orașul plus mahalalele vin să-ți cerșească după aia.

— Hei! Tonio!

Mă întortochez.

Puși pe trotuar, iată-i pe inevitabilul Eloi Dutalion și zgârcioaba lui uscată. Nu mai e înțolit în drapel spaniol, ci a îmbrăcat pentru seară o cămașă ecosez și o vestă de lână albastră, căci s-a săturat de roșu. Cotoroanța de lângă el e în rochie gri și o jachetă neagră, cu o camee de la Leon pe post de închizător la guler. Vasta geantă din crocozaur sintetic o poartă agățată de-o aripă.

— Domnul comisar a ieșit la agățat? ricanează Dutalion.

— Ce zici tu, am școală!

— Lumea e mică, se crede dator să remarce fostul meu monitor.

— Mai repede centrul Marrakesh-ului e mai mic decât cel al New Yorkului, rectific.

Eloi încearcă să scoată o țigară dintr-un etui, dar cu Parkinsonul său, nu reușește nici măcar să-l deschidă.

— Nu, ai fumat suficient! gâlgâie bătrâna, ca un scrâșnet de patimă pe gheață.

— Ultima, ca să sărbătorim întâlnirea noastră! pledează Dutalion.

— Ne tot întâlnim la fiecare kilometru, ripostează vrăjitoarea,

ascunzând cuiele într-un străfund de gentoi.

Eloi surâde jenat.

— Ai văzut cum păpușica mea veghează la sănătatea bărbățelului ei? jubilează.

— O zână! îi spun, convins, gândindu-mă foarte sigur la numita Carabosse.

— Apropo de întâlniri, continuă vechiul meu prof, știi pe cine am întrezărit la tejgheaua unui bar, chiar pe strada asta, acolo pe stânga?

— Spune-mi.

— L-ai cunoscut pe Cotoi Mișto? Baștanul din Pigalle, căruia i se mai zicea și Mondenul. Și-a părăsit stabilimentul ca urmare a unei povești supărătoare cu una dintre lucrătoarele lui, pe care o pedepsise un pic prea tare. Adică tipa a mierlit-o. Lipsă de baftă, un șofer de taxi asistase la scenă și Cotoi Mișto a trebuit s-o întindă, lăsând baltă afacerile. Nimeni nu mai știe ce-a ajuns.

Gândesc.

— Da, trebuie c-am înțeles povestea, încuviințez, dar asta e deja o istorie veche, nu?

— Vreo cinșpe borne. Eu unul l-am cunoscut înainte de a deveni monitor de tir, în epoca în care lucram la Comisariatul din strada Entremaque. Șmecherul e aici, patron, e ceva, nu?

— Are prescripție pentru chestia aia, suspin. Fiecare cu bafta sa, Eloi. Fiecare își aranjează bătrânețea, care tot apare cu pași de calic.

— Vii, sau îți povestești viața? melodiază dama Dutalion.

Îi strâng lăboiul.

— Pe foarte curând, glumesc, suntem făcuți să ne tot întâlnim.

Cuplul își reia plimbarea dezarticulată prin populația indigenă. Eloi își suge până la os cele zece degete, cu noduri cu tot. Bubulina își strânge puternic valizoiul, lipindu-l de coastele ei costelive. Atelajul își reia marșul bleg în direcția gropii. Trebuie să lași timpul, el e singurul care se ocupă de noi. N-ai decât să-l urmărești cum curge, privind vitrinele. În fond, e practic, găsesc eu.

•

Ambianța e groasă ca mânușile cu un deget ale unui epilator de peri curoși groenlandez, lucrând în aer liber. Nu prea multă populație, dar toți clienții sunt triați la mare artă. Niciunul care să n-aibă un cazier judiciar mai scurt decât un rulou de hârtie igienică, ca micul cretin de la teve care-și caută femela la celălalt capăt al apartamentului pentru a-și șterge popoul. Nu-s toți franciizotopi, desigur, există Nordanezi, Ritali, Espanguini, Grecotei și alte sărături venite și mai de departe. Dar toți fac parte din Marea Șmechereală Mediteraneeană.

Ce fantezie m-a făcut să vin aici, să trag o dușcă în acest local semnalat de Sfântul Eloi Tremurătorul? De ce această nevoie bruscă, de a căuta un sfert de ceas de liniște în raza unui pește pigalez

expatriat? Mi-a aruncat în brațe pisica, Dutalion, cu povestea lui cu Cotoi Mișto. Sunt fizice, astfel de chestii. Ajunge un pic de muzică, să ai chef de revedere a locului unde te-ai născut unui astfel de tip ca Mondenul. Vânătoarea de senzații, ce aventură! Mirosul unei clipe! Calitatea unui zgomot! O oarecare lumină tremurată, de-abia întrezărită. Contactul neașteptat cu un obiect! Și iată-ne, cu spiritul în escaladă, cu sufletul emoționat! Poezia curge pe toate găurile aducerii aminte, și nostalgia își pune jos gâtul odată pentru totdeauna.

Mă simt deodată bine, în acest bar interlop, în largul meu printre șmecherii ce frecventează locul. Regăsesc ambianța secretă, puțin forțată, a unor filme din anii treizeci în care actorii încercau să reconstituie, forțând, viața gangsterilor. Dar o făceau prost, jucând fals, forțând nota, crezând că sunt naturali. Aici însă e adevărată reprezentație. Domnii masculi din Marrakesh fac mutre fără încetare. Își compun mecle supărate, expresii rele, atitudini hiperdegajate, ale naibii de greu de ținut. Și toate astea plac. Pute a decor de studio din epoca regizorului Berthomieu. Parcă nici aerul nu e real. Aștepți să țipe careva „Tăiați” și apoi să urmeze Marea Destindere, descrâncenarea imediată, iar mașiniștii, electroniștii și ceilalți tehnicieni să invadeze platoul spre a pregăti planul următor.

Cotoi Mișto e în raza portului. Șaizeci de carate, părul gri-albăstrui, frizat. Capul alungit, ochi grei de toate subînțelesurile. Și-a păstrat linia, Mondenul, și continuă să se înțolească precum un Mylord. Costum negru antracit, cu dunguțe argintii, cămașă roz pal, cravată bordo. Buzunare ciufulite, de aceeași culoare. Aș paria pentru târlici, că sunt de crocozaur pur aligator, și șosete de mătase.

Asistat de un valet marocan, se instalează în spatele tejghelei, servindu-și clienții preferați, schimbând glume cu unul și cu altul, schimbând palme pe spinări pentru a-și consolida suveranitatea.

Mă lipsesc de colțul tejghelei, acolo unde există un No man’s land{10} cum se zice în Franța.

— O cupă de râgâicioasă! lansez barmanului.

— Alb sau roze?

— Dacă rozeul e bun, sunt amator.

Mondenului nu-i trebuie mult să mă găbjească. Privirea lui scotocitoare se lovește de mecla mea ca o muscă mare și verde de un găinaț proaspăt. Încearcă să mă localizeze. Mutră necunoscută, se ferește deci Cotoiul. Oi aparține ticăloșilor sau sticleților? Mai puțin cazul în care nu sunt un turist trăsnit, dar e clar că nu e de astă părere.

Gâtuiesc cupa de șampă. Bine frapată, puțintel trezită, dar se scurge pe gât fără mari pagube.

Cum or fi aranjat urmarea poveștii, cei doi englezoi răniți? Crezi tu că Adam va scăpa cu viață după această pierdere ireparabilă? Puțin

probabil. Și nu am niciun chef să se apuce de făcut scandal prin Marrakesh. Fără îndoială, vor alerta consulatul. Iar domnii rosbifi vor da avizul pentru încheierea glumei.

— Încă una! cer barmanului.

Conversațiile se fac mai puțin călduroase în jurul meu. Prezența lui Mândelu' rupe șarmul inițial. Când barmanul umple paharul îi murmur:

— Pot să-i zic două vorbe șefului?

Nu răspunde, dar îl văd șușotind la urechea Mondenului. Cotoi Mișto nu se grăbește, ca să-mi ofere o dovadă că e singurul stăpân la bord, și că se pișă pe oricine. Își mai permite două-trei bancuri cu un traficant ciupit de vărsat, care seamănă cu fața cunoscută a lumii, gen „Marea Fericirii"… În fine, după ce și-a turnat un scotch-grenadier cu lămâie, se lasă să eșueze în fundul golfului, lângă mine, cu paharul în labă. Pune un cot în palma deschisă și întreabă:

— Ne cunoaștem?

Arătând prin astă întrebare că e convins de contrariu și că, de la început, consideră că ar cam trebui să mă duc pachet la greci.

— Eu unul îți cunosc reputația, îi spun cu un surâs gentil, atât de loial că ar putea fi angajat repede la Barnum pentru a servi de partener unui clown alb.

Adaug:

— Eram proaspăt comisar, tânăr, când ai dat lovitura cu gala de adio la Rita-Frumușica, ceea ce te-a constrâns să-ți iei zborul.

Îmi trage o ocheadă veninoasă, cu câteva picături de angustura.

— Te-a trimis „Ici-Paris"?

— Acum un sfert de oră nici nu bănuiam că te-ai stabilit aici.

Subjonctivul meu stilat cu polizorul nu are asupra lui mai mult efect decât mămica primei sale salariate.

— Și?

— Lucrez în contul guvernului francez, cu tipi suspuși și aș avea nevoie de o mână de ajutor oculată. N-am zis un picior în cur. Pentru a-mi face acest serviciu, sunt necesare două condiții: să fii francez și să nu fii prea călare pe… convenience. Dacă n-ar fi de îndeplinit, decât prima condiție, m-aș putea adresa consulatului nostru. Numai că există și cea de-a doua, asta-i problema de o mie de puncte, și nu se înghesuie nimeni să răspundă „prezent". Pe scurt, îmi trebuie bărbați adevărați. Putem vorbi, sau îmi plătesc consumația și plec?

Luat așa, Mondenul miroase lovitura.

— Îți pot vedea hârțoagele? întreabă.

— Desigur, dar nu crezi că dacă aș scoate la iveală portretul meu cu cuvântul acela deasupra meclei, clienții tăi cu ochi alunecoși ar putea produce dizenteria secolului?

Cotoi Mișto admite tacit argumentul.

— Mergi și așteaptă-mă în fața budei, eu trec prin imobilul vecin și-ți deschid ușa „privată”.

•

Un rău cu cravata galben-pai părăsește pișătoarea, repunându-și-o pe Cocuța în scrinul personal. Civilizat, merge să-și spele labele în lavabo, și dă cu un pieptene prin frumoasa-i coamă, la care a atentat cu ulei de măsline. Ușa marcată „privat” se deschide. Cotoi Mișto mă invită. Penetrez într-un vestibul înfășat în bleu regal. Răul cu cravata galbenă intră autoritar după mine. După privirea pe care o schimbă cu Mondenul înțeleg că totul e prevăzut. Corect. Cotoi Mișto e un tip plin de precauții, ceea ce i-a permis să treacă de 60 de ani fără prea multe probleme. Și să spere că va dubla capul a optzeci de carate, care sunt în geografia umană ceea ce este Capul Bunei Speranțe pentru Magellan.

Pisicanul ne conduce până într-un salon pretențios, realizat de un decorator pentru așa zise ansambluri de standing înalt. Prostul gust nu atinge calitatea kitchaului din lipsa profunzimii. E rahitic de sobru, dar trebuie că-i impresionează pe o grămadă de borfași.

— Actele! cere Cotoi Mișto cu autoritatea seacă a unui vameș.

Îi întind portofelul meu. Se așază, pentru a-l putea explora conștiincios. Carte profesională, permis de conducere, hârțoagă de identitate, legitimație de Secu, totul e în regulă.

— Bun, pot să-mi cânt aria, sau mai așteptăm auditoriu? întreb.

— Dă-i drumul, dar începi cu mine.

— Adică?

— De ce-ai venit taman la mine?

— Ocazia, hazardul, o să te prinzi imediat.

Și le povestesc pe scurt conținutul capitolelor precedente, fără a omite intervențiile lui Eloi Dutalion. Ăst nume smulge un vag surâs lui Cotoi Mișto.

— L-am cunoscut, se juca de-a Zorro în Pigalle, înainte de a-și primi plicul.

Nu subliniez această gravă atentare la onorabilitatea lui Eloi-Palavragiul, știind în ce hal oamenii sunt slabi și distruși în fața tentațiilor.

O mișcare ușoară se operează în fundul salonului, în sânul unui fotoliu adânc, îmbrăcat în mătase de moar, în tonuri bleu-pastel veștejite. O clipă cred în prezența unui câine, dar, privind mai atent, descopăr o bătrânică, cel puțin nonegenară, ascunsă între perne ca o curmală uscată, pe fundul unui pachet. Are aproape și culoarea menționatei, părul rar, alb, alcătuind mucegaiul ce nu putea să lipsească. Își numără mătăniile cu boabe mari, lăsându-și privirile spălăcite să rătăcească într-un infinit cețos.

— Doamna mama dumitale? îl întreb pe Cotoi Mișto.

— Mama-mare, rectifică.

Deci, persoana asta se învecinează cu secolul.

— Complimente, îi spun, sincer emoționat.

E frumos, nu, acest bătrân pește fezandat, cu bunică-sa? Umanitatea își păstrează întotdeauna drepturile. Cea mai mare canalie își păstrează o insulă unde rămâne el însuși.

Revin la oile mele.

— Având în vedere circumstanțele, ai accepta să-mi dai o mână de ajutor? Franța ți-o cere!

— În ce ar consta mâna asta de ajutor?

— Doi sau trei tipi zdraveni, pentru a lua pe sus pe un individ, și un loc liniștit pentru a-l adăposti pe numitul. Cât să putem discuta cu el în liniște.

Mondenul înalță din umeri.

— Multe mai vrei! Marocul e o națiune independentă, și chiar o națiune de vârf în Maghreb, cu un rege modern în frunte.

— De acord, spun, asta dă bine într-o notiță a pliantului turistic, dar pentru șmenurile mele, la ce mă ajută?

— Nu ne aflăm în Lyâutey, comisare. Iar străinii, printre care mă număr și eu, au interesul să stea liniștiți.

— Adică să-i îngrijești ca o mămică pe ticăloșii cei buni în a ta crâșmă? mă enervez. Puțină închiriere de femei, ceva jocuri clandestine, plus micuțele pachețele vândute cu discernământ? Tată de familie, ce mai! Clar, îți lipsește măsura, Cotoi Mișto! Aici te-a luat valul „Club Mediteraneean”. Chiar dacă nu te-am cunoscut pe vremuri, te preferam pe timpul când o corijai pe Rita-Frumușica.

Mă privește, foarte palid, cu felinarele precum ale unui pește mort de mult timp.

— Bun, cre’ că s-a spus tot ce era de spus, comisare, articulează rece.

— OK, ne-am spus totul, și eu ți-am spus chiar prea multe.

Îi zvârl un surâs melancoist.

— Vezi, poți să fii sticlete, și-n același timp să-ți faci vise poetice, amice. Să crezi în duri cu inima mare, gata să alerge în ajutorul patriei, toate astea…

Și mă îndrept spre ușa pe care cravata galbenă mi-o ține deschisă.

În acel moment, o voce ascuțită iese din fotoliu:

— Finfin!

— Da, mamă-mare?

— Finfin, mi-e rușine de tine! Nu mai ești decât un sac de nuci în apă. Dac-ar fi fost aici bunică-tu, ți-ar fi tras una în botul tău gras, tâmpit mic!

— Dar, mamă mare!

— Gura! stridentează venerabila maică. Ah! cum am ajuns,

descendenții lui Ludovic cel Mare! Un bărbat care cade cu arma în mână, în fața unei Agenții a Creditului Lyonez, și care-și aprinde o țigară pe trotuar în așteptarea ambulanței! Cretinule, dacă te-ar vedea, de acolo de sus, bărbată-miu, trebuie că regretă că s-a reprodus, ce rahat! Pentru ca tu să ajungi un fătălău! Și totuși, eu nu te-am crescut așa, ia spune, Finfin! Erai un puști, încă n-aveai opt ani și eu te învățam deja să tragi în rafale. La cinșpe, știai să speli cecuri, să spargi un seif, să amețești orice târfă, să plasezi trei gloanțe într-un as de treflă la cinșpe metri!

Nu pleca, tinere! Dacă impotentul ăsta nu te ajută, voi apela eu la un vechi prieten al familiei, Ambroise Sergentu'. A trecut de șaptezeci de ani și-i lipsește o mână, dar o va pune pe cealaltă în serviciul tău dacă i-o cer eu. Secolul ăsta se termină rău, e clar! E timpul oamenilor de paie, al marionetelor. Pe patrie se pun cu curul, și curajul lor înseamnă să riște un miar pe o gloabă, duminica, la curse. Noroc c-o să crăp și n-o să mai văd mizeria asta!

Și se smulge dintre perne. Nu măsoară niciun metru jumate, regina mamă. Un capăt de femeie, dar plină de energie. Oarbă, îmi dau acum seama, când stă în fața mea.

Cotoi Mișto e total șifonat. Îmi evită privirea.

— Trebuie să exagereze ea întotdeauna, mamaie, mormăie. Are păsărelele ei. Nu vreau să facă o criză. Bun, luați loc. Calmează-te mamă-mare, o să-l ajutăm pe sticletele tău. Cine ar fi crezut că într-o zi îmi vei cere să sar în ajutorul curcanilor! Tocmai tu, care m-ai învățat să dispar de sub nasul lor! Și poftim, vrei să mă-nsor c-un sticlete!

Bătrâna îl punctează sec:

— Nu un sticlete îți cer să ajuți, ci un francez cu nasul în rahat, micuțule. Fratele meu s-a lăsat ucis în fața Verdunului, cu toate că îl apucau năbădăile doar când întrezărea o uniformă. Patriotismul nu se discută, fie că ești gunoier, fie baron. M-ai înțeles?

— Da, mamă-mare.

• PRIMARUL GALEZILOR
PRIMUL RUG AL IEZILOR

Are toate atuurile, Achille. Nădragi de flanelă albă, bleizer bleu, cămășoi cu gulerul deschis, fular Hermes, târlici din antilopă extra-suplă, ca pielea de boașe. Trebuie să-l vezi ieșit la paradă în holul Mâ-Kâch-ului, cu dreapta vârâtă în buzunarul exterior, cu degetul mare în afară, cum se stătea în filmele mondene de dinainte de război. Cântă pe nas, apostolește, o foarte frumoasă melodie: Tan tari la la lalala, căți face piele de găină în timpane, într-atât e de suav, într-atât te langurează pe suflet.

— Păreți fericit, domnule ministru, îi zic cu slugărnicia după care se înnebunește, stil De Funès, josnic, flatator.

Prins în flagrant delict de bucurie internă, mă privește gânditor și murmură:

— Glandele, băiatul meu. Doar pacea glandulară aduce oamenilor momente de perfectă fericire. Când funcționează bine și se simte pe deplin disponibil, individul se grăbește spre fericire.

Revenind la preocupările profesionale, întreabă neglijent:

— Munca?

— Mergem spre deznodământ, patroane.

Babacul reacționează.

— Ei, nu se poate! Serios?

— Cred.

— Povestește-mi tot. În amănunt. Am timp. Suzette mai doarme încă, și îi trebuie două ore pentru a se pregăti.

— Prefer să vă livrez totul în bloc, ripostez.

Venerabilul mă agață de braț.

— Bineînțeles, niciun cuvânt lui Bérurier, nu-i așa? Ar fi orz stricat pe gâște. Ține minte că trebuie să-l cunoști. Acest om are și părți pozitive. Puține, dar are: Chiar dacă singurele ar fi sexul lui extravagant și maniera hotărâtă în care-l utilizează. Există, de asemenea, la acest bărbat, un simț al vieții care se exprimă cu forță. Dar aceste calități admise nu mă vor împiedica niciodată să mă întristeze postul pe care-l ocupă. Are un simț al mercenariatului în el. Subordonat prin vocație profundă, nu va ști niciodată să se arate șef. Înțelegeți? Spre deosebire de mine, care nu știu decât să comand, și pentru care supunerea e o noțiune abstractă.

Teoreticul își reînnoadă fularul, ceea ce nu era chiar necesar.

— Deci, îl vei lăsa în afara anchetei, scumpul meu copil, promiți? Juri? O să-i dezvălui doar eu însumi ceea ce va fi absolut necesar să știe.

Achille își îndepărtează mâna dreaptă de la ochi, ca și cum ar vrea

să-și facă unghiile să strălucească în soare.

— Sincer, nu vreți să-mi spuneți încă nimic?

— Nu, dar vă solicit participarea, domnule director.

— Ia te uită! Deci, ai nevoie de fratele mai mare, dragul meu obrăznicel? Iată un lucru care nu mă surprinde. Și în ce mod ai dori să se exercite participarea mea?

— Mi-ar plăcea să uzați de gigantica dumneavoastră influență pentru ca reprezentanții oficiali ai Franței să-l invite pe emirul Kohnar la dineu, în această seară. Ar putea s-o facă printr-un mesager special, pe carton gravat, anunțând prealabil chestiunea prin telefon, la secretariatul prințului.

Chelu' gândește.

— Și-n mintea ta, ce ar trebui să iasă din cina asta?

— Un răspuns la multe întrebări, domnule…

Tac. Achille mă sărută:

— Era s-o zică! țipă. Era să-mi spună „domnule director" băiatul ăsta mare! Poftim, îi mai dau un pupic pentru grija lui!

Și am dreptul la un secund smack.

— Ceea ce solicit de la dumneavoastră, acest gest de înaltă și inaccesibilă bunăvoință… e posibil? insist.

— Dar bineînțeles, de înțeles! Fug la Consulat, în timp ce Suzette se împopoțonează.

Apoi, confidențial:

— Știți, surpriza… ai aflat? JARTELE! Adevărate, roz! Poartă jartele! Ah! Senzație de neînlocuit! Cauciucul să fie binecuvântat până la consumarea secolelor și a mileniilor. Bun, am șters-o.

— Încă un lucru, domnule…

Achille se întoarce spre mine pentru a-mi flata obrazul proaspăt roz:

— Dar spune-o, spune-mi când suntem singuri, pramatie mică! Între patru ochi e permis! Rămân al tău „domnule director"!

— Ei bine, domnule director, iertați-mi îndrăzneala, dar pentru reușita proiectului meu, e indispensabil să fiu și eu invitat.

Țepușul mă ciupește de ureche.

— Ticălosul! Vrea să frecventeze lumea bună! Ei bine, fie! Veți fi invitat! Fiți drăguț și spuneți-mi „mulțumesc, domnule director"!

•

Curvo! Dacă m-ai vedea în smokingul meu bleu-noapte – și-ceață, eșarfă bleu-pal, nod papionic, bordo (viile Chateau Lafite, recolta 1947), degajând o goodă apă de colonie Cedrat de la amicii mei Guerlain (pic! pic!), ai cădea pe spate (în patu-mi), fetiță scumpă! Imediatmente, (pentru ca să nu zic țac-pac!) ai vrea să suprim majoritatea becurilor, pentru a nu păstra decât haloul unui abajur oranj, propice șușotelilor, mângâierilor măsurate, uguiturilor adecvate, înaintea călăririi finale. Vagabondez în promiscuitatea

apropiatoare a ascensoarelor, cu un scop bine stabilit. Și nu scap ocazia. Una dintre cele trei cabine conchide prin a-l arunca în hol pe emir, pe secretarul său și o gardă de corp, clădită ca un robot.

Mă precipit în fața suveranului, dezamăgit și des amăgit, chipurile să-mi prezint respectele de seară.

Observându-mă, fața i se luminează cu un surâs palid de mumie scoasă la soare.

— Complimente pentru eleganța dumneavoastră, prieten comisar, îmi spune, presându-mi pe furiș, livra și jumătate de carne pe care unii o numesc mână. Ieșiți în oraș?

— Sunt invitat la Consulatul Franței, Majestatea Voastră prea Salubră.

— Și eu, mă anunță emiraculosul, voi avea deci o dublă petrecere.

Mă înclin atât de profund, că tu, în locul meu, ți-ai rupe dracului a cincea vertebră lombară (de Beethoven).

— Iar pentru mine va fi atunci o dublă onoare, adaug repede-repejor, cu un pic de frișcă pe deasupra, cu garnitură.

— Așteptați pe cineva? se informează Majestatea Sa Cotermală.

— Un taxi, Eterna Voastră Majestate. În seara asta e o serie neagră, și acești bravi conducători sunt într-o proastă coordonare. Portarul, căruia i-am promis credite speciale, se ocupă de afacere.

— Trimite-l dracului și vino cu mine, prieten comisar.

— Adevărat, Simulanta Voastră Majestate?

— Rolls-ul meu e destul de vast pentru a ne duce pe amândoi la consulat, replică Mada{11}.

Îi urmez deci papucii, primind în trecere partea mea de spinări arcuite.

Emiradorul se cațără în Camargue-ul său negru, cu mânere și bară de protecție din aur, al cărui ilustru bușon de radiator a fost tăiat dintr-un smarald. Un geam separă, desigur, partea din față de habitaclul pasagerilor.

Nu-ți mai descriu acaju-ul, pernele de mătase, covoarele persane și tot bordelul interior.

Instalat în coasta Contagioasei Sale Majestăți, mă dau drept Marele Vizir. Aștept, sperând că și cel mai mic gest pe care l-am făcut înainte de a urca își va arăta roadele. Îndoiala-mi vine de la faptul că geamul de lângă șofer este coborât, în ciuda aerului condiționat din târlie.

— Iertat să fiu, Majestatea Voastră Intuitivă, spun, geamurile minunatului Rolls sunt garantate antiglonț, din câte înțeleg?

— Bineînțeles, la fel cum caroseria este blindată, pneurile de nespart, și o mitralieră automată a fost montată pe țevile de eșapament…

— Foarte bine. Pârâitoarea Voastră Majestate. Cum se face atunci că șoferul merge cu geamul coborât, expunându-se astfel oricărui agresor

care ar vrea să profite de o scădere a vitezei? Amintiți-vă Linia Maginot, franceză, în ’39! Era inexpugnabilă, dar incompletă! Era un zid de incintă căruia îi lipseau câțiva kilometri…

— Pe Allah! Ai dreptate! tună monarhul demonarhat.

Ia aparatul acustic și începe a vocifera. Tot în arabă, țin să-ți precizez.

Driverul se grăbește să-și ridice geamul. Dar prințul continuă să vocifereze împotriva nefericitului.

— Poftim, face, întrerupând contactul. Știe ce-l așteaptă acum pentru că a comis această imprudență.

— Nu doream moartea păcătosului, spun, era o simplă observație, Generoasa Voastră Majestate. Deci m-ar întrista să fiu la baza unor consecințe supărătoare pentru acest flăcău.

— Liniștiți-vă, mă domolește Emirul, nu degeaba, printre alte porecle care mi-au fost atribuite de poporul meu, figura și Mărinimosul: Abdouli Abdouliu, șoferul meu, nu va fi pedepsit decât de treizeci de lovituri de bici, de oprirea pe un an a câștigurilor și de introducerea unui vătrai înroșit în fundament. Dacă ar fi avut de-a face cu tatăl meu, ar fi dat colțul cum se spune pe la voi!

Camargue-ul se deplasează silențios prin aglomerație. O ia pe Bulevardul M’Homeala Lătrăthorului, și accelerează un pic alura. Rezidența consulului se găsește în inima părții elective a minunatului oraș.

Și iată că, dintr-o dată (neoficială), Rolls-ul începe să zigzagheze pe șosea. Percutează o mașină ce staționa, saltă, traversează drumul și fuge să se lipească în forță de un zid de cărămidă. Primăvăratica zidărie, căci se dărâmă. Prin breșa făcută se distinge o peluză bine întreținută, cu fântâni arteziene. În fund, o locuință europeană, pe jumătate maurească, strălucit iluminată.

Șoferul și secretarul sunt imobili, ca niște obiecte neînsuflețite.

Emirul, neatins, dar furios, turuie în rafale în jargonul lui, promițând o mie de cazne tâmpitului de șofer. Care nu-l mai poate auzi, pe motiv că pastila de gaz pe care i-am aruncat-o în habitaclu, înainte de a mă urca în spate, l-a scos din circulație pentru o vreme destul de mare.

— Nu sunteți rănit, Miraculoasa Voastră Majestate?

— Nu, dar dumneavoastră?

— Nici eu, robustețea mașinii este miracul prodigioasă. Nu vă mișcați, merg să caut ajutoare.

O tulesc din târlie. Emirul, în ciuda sfatului meu, face la fel. O mașină tocmai a sosit lângă noi, gen Land Rover sau mai știu eu ce. Trei tipi mascați, cu cagule pe mecle, răsar. Unul dintre ei se precipită spre prinț și-i plasează un tampon de cloroform pe bârnă. Bătrânelul mai gesticulează un pic, apoi voința lui e luată de val. Agresorul îl

leagă din două mișcări de labă cu o eșarfă de mătase (Domnul fie lăudat, iar onoarea-i de spălat!), și-l cară în vehiculul lor.

— Hei, amigos, le șoptesc, vă semnalez că bușonul radiatorului e un smarald sculptat, iar barele de protecție din aur masiv.

Inutil să le mai fac și-o schemă. Dacă i-ai vedea, ca niște drăguți mecanici, zorind în penumbră. Pentru partea mea, nu-mi fac griji. Mie-mi ajunge să mă alătur Majestății sale Împăpucite, deja aflat în căruța de plecare. Nu de alta, dar sunt prea puțin interesat de-a mă asocia unui furt ordinar.

•

Sforăi prelung, cu o grămadă de încurcături respiratorii, because tamponul de leucoplast de pe nasul meu.

— Mă auzi, prietene comisar? spune Emir Pleoștitul, cu vocea lui căruntă și placidă.

Nu răspund. Mai trece ceva timp. În unele momente. Majestatea sa încearcă să intre în vorbă cu mine. În cele din urmă, mă joc de-a tipul adormizat, care se forțează să iasă din aburii drogului. Îi trag un teatru artistic. Trebuie făcut tot circul, ca să nu-i trezesc neîncrederea bătrânului vulpoi.

— Sunteți mai bolnav ca mine, remarcă, fără îndoială că au forțat doza de somnifer, pentru că sunteți tânăr și mai viguros.

— Durere de cap… bâlbâi.

— Și eu, suspină. Nu credeam că pot fi răpit tocmai în Marrakesh. Cele două gărzi de corp au fost total depășite. Dacă Allah ne va permite să ieșim din această situație stânjenitoare, o să-i trag în țeapă. Numai că țeapa va fi frecată cu ardei iute de Cayenne.

— Ar fi un lucru bun, îi recomand.

Și gata, mă chinui să-mi revin puțin, deși nu mi-ar strica să-mi rețuică…

— De mult Didactila Voastră Majestate și-a recăpătat fabuloasele spirite? îl întreb.

— Cam de-o jumătate de oră, zice.

Nu-mi spune nimic nou, căci știu mai bine ca el de cât timp, căci eu unul n-am pierdut nimic.

— N-ați avut încă niciun contact cu răpitorii?

— Nu, dar nu vor întârzia. Iată ceva ce miroase a răscumpărare.

— Majestatea Voastră Malthusianistă{12} crede că acest fapt incalificabil are vreo legătură cu odioasa agresiune pe care ați suferit-o în venerabilele voastre apartamente?

Emir Aculatul își clatină neuitatul său cap.

— Probabil că nu, prieten comisar. Atunci am avut de-a face cu teroriști, care doreau doar să mă doboare. De data asta, m-au răpit într-un moment în care era mai simplu să-mi golească un încărcător în piept.

Meditez.

Bun, e timpul că duc cursa la finiș. Simt că mama mă așteaptă acasă cu rulade din carne de vacă (secretul se află întotdeauna înăuntru!). Și nu vreau s-o fac să aștepte.

Mă ridic, de bine de rău, în ciuda legăturilor, țopăi până la ușă și încep s-o lovesc cu fruntea.

— O să vă spargeți craniul! se neliniștește amarul emir.

Cu toate astea, un dublu pas se face auzit, și poarta se deschide, lăsând să apară doi malaci mascați.

— Care-i tâmpitul care face atâta gălăgie? mârâie unul dintre ei. Ce-ai vrea să fac pentru tine, Țonțonel?

— Majestatea sa și cu mine am dori să ne lămurești un pic, răspund sec.

— Stai să vezi cum te-oi lămuri, ia, paștele mă-tii!

Și gagiul îmi frige una în dovleac. Cad în marea premieră mondială…

Celălalt declară:

— În fond, ăsta e în plus. N-avem nevoie de el. Să-i tragem o boabă în bilă. Dédé, una mai drăguță, de 9: fii amabil și trage-i-o în ureche, ca să scapi de toată gălăgia! Apoi îi trimiți pe Ali și Moktar să-l îngroape sub palmieri. Tre' să se cinstească și furnicile roșii, ce naiba!

— Da, ce naiba! încuviințează Dédé.

Mă agață de mâini și mă târăște afară din cameră.

Apoi domnii reînchid ușoiul, îmi scot legăturile care erau mai slăbite decât un torționar de copii, și-și scot măștile.

Îi regăsesc pe Riton Belgianu' și Ciupitu', doi amici de-ai lui Cotoi Mișto, șmecheri aflați la vârsta andropauzei, ai naibii marcați de absent. Cei doi, pe care Mondenul mi i-a propus ca asociați pentru mica mea combinație vicleană.

Ne îndepărtăm silențioși, trecem într-un salon fără ferestre, garnisit cu perne mari, cu un plafon numai din oglinzi. Cotoi Mișto e aici, cu bunică-sa. Îi salut cu voce joasă. Bătrâna doamnă e pasionată de aventură, care-i amintește de timpurile bune ale tinereții ei hoțomane, pe când punea la cale asalturi eroice cu Marele Louis, soțul ei, mort pe câmpul de onoare al marilor răufăcători.

Cotoi Mișto este pe cale de a examina prada adunată de coechipierii săi.

— Ia zi, îmi face, e serioasă chestia: fruct pur, optșpe carate, masiv, nu plăcuță aurită. Am pus șmenul pe un cântar de persoane, acul a sărit cu puțin de douășase de kile. La cursul de schimb, e tare! Comisare, ce-ți oprești din asta?

— Liniștea, suspin. Eu nici nu știu că ați dezmembrat Rolls-ul. Altfel spus, asta reprezintă cheltuielile voastre pentru manoperă. Orice strădanie merită a fi plătită, ori, în calitatea mea de funcționar, n-aș fi

avut cu ce să vă ofer o vacanță în Bahamas.

Bunicuța decretează cu timbrul ei spart:

— Jos pălăria! E fain, gagiul! De fapt îl încadrasem deja, după voce. Vocea nu te înșală niciodată. Poți să-ți compui mutra, dar vocea, niciodată!

— Bun face Mondenul, tare încântat să încaseze atâta aur, plus bijuteria ce-ar fi făcut să saliveze pe chiar Șahul persan și piersica șahiță. De-acum înainte, de-a ce ne jucăm cu moșulică? În zona arăboilor va fi mare vânzoleală, la aflarea răpirii…

— Ați lăsat mesajul în Rolls, cum că operațiunea e revendicată de vechii martiri din Kalbahr?

— Naturlich.

— Și mașina care a fost folosită la răpire?

— Șutită de Belgianu', de la niște turiști olandezi.

— Atunci, totul e alb-albastru, amicii mei. Trebuie să ne înhămăm la treabă. De fapt, ce-i ascunzătoarea asta?

— Un vechi bordel, care aparținea bunicii, spune Mondenul.

Bătrâna reacționează:

— Au fost aici afaceri tari cu mii de buci, în astă creșă, micuții mei! Trebuie să vă spun că șeptelul era super-ales: doar tinerele bine educate, ticăloase din toate punctele de vedere. Franțuzoaice, ca element de bază, of course. Dar și suedeze, până la muieruști luate din leagăn, și vândute înainte de-a le apare primul flocișor. Mă ocupam eu însămi de asta, cu doamna Fernande. Îți amintești, puștiule, de doamna Fernande? Aia grasă din Anvers, care a mierlit-o dintr-o ciroză?

— Da, mamă-mare.

— Aici, reia mamița, suntem în salonul de alegere. Toate don'șoarele mele stăteau în diverse poziții pe aste perne. Clientul cel baștan n-avea decât o greutate: să aleagă. Pentru a-l tortura pe prăpăditul ăla eu îți recomand camera strigătelor, pe care o botezasem așa pentru că e atât de capitonată încât și cele mai zgomotoase dom'șoare se puteau lăsa în voia poftelor, fără a-și deranja vecinii. Are și avantajul că posedă o oglindă falsă, ceea ce va permite puștiului sticlete să urmărească toate mișculațiile fără să se arate. În plus, mai are și un releu acustic, pentru ca să nu ratezi marele delir al domnilor în dezmăț ce se produceau înăuntru. Chestia merge cu căști. În unele seri era mai ceva ca-n Radio Paris. Mi-amintesc de colonelul Prendu, un maniac. Păsărica lui era să-și pună o cămașă de noapte de damă și să se lase biciuit și înjurat. Dacă i-ați fi auzit deliradele, oameni buni, le-ați fi înregistrat. Și remarcați că pe atunci nu exista magnetofon, și ne trebuia un utilaj gen Pathefon Marconi pentru a pune la rece sunetele. Ah, pe toți zeii! Să fi auzit voi vocea maestrului, mai ceva ca Brahms!

Râde înțepător, drăguța de ea. E tare fericită să-și rememoreze frumoșii ani ai tinereții.

— Mamaie are dreptate, decretează Cotoi Mișto, o să-l instalăm pe Mustafa ăsta în camera țipetelor. Amicii mei vor avea grijă de el, în timp ce noi ne vom muta cartierul general în camera alăturată. Să-i păstrăm în orice caz ochii legați, să nu poată mai apoi să povestească peisajul.

— Și dacă nu spune? întreabă Ciupitu'.

— Faceți-l să scuipe tot, răspund placid.

— Până unde putem merge? se interesează Belgianu'.

— Până la capăt, mielușeii mei. Și dacă ăl capăt nu-i de ajuns, mai puneți de la voi.

Riton se strâmbă.

— Știi, comisare, eu unul îs poate un violent, dar n-am obiceiul de a brusca bătrânei.

— Bătrânelul ăla e cea mai mare viperă de pe Pământ, prietene, un vicios cum n-o să mai întâlnești niciodată. Ca să-ți faci o idee, trimitea bolnavilor flori otrăvite, ca să-i termine.

— Bun, pe locuri pentru cadril! cotcodăcește bunica lui Cotoi Mișto.

Chiar dacă-i cvasi-centenară, își păstrează forma.

•

În spatele oglinzii trucate a bordelului dezafectat, urmărim ca la teatru peripețiile interogatoriului. Cotoi Mișto ne furnizează de la începutul jocului pronosticul său:

— N-o să zică nimic, emirul dumitale, Comisare, nici dacă-l vor decupa în rondele. Stoic până la moarte, așa sunt ăștia. Încasează durerea, cum primește un vagin un breb.

Asta-i și părerea mea. Singură bătrâna își păstrează încrederea. Ea zice că, dacă Kohnar Constipatu' se va mai juca mult de-a eroul mut-gură cusută, îi va găsi ea ac de cojoc. Nepoțelul ei n-o contrazice. Dar, din felul în care își îndeasă un Camel în gură, printr-un port-țigaret de mabră, inelat cu aur se simte bine că Mondenul pune puține șanse pe promisiunile bunicii.

Cei doi complici ai mei l-au legat pe bătrân de un fotoliu. I-au plasat picioarele pe un taburet de bucătărie și i le-au fixat cu sârmă. Lăbuțele slăbănoage ale emirului sunt albăstrite de o rețea sangvină în relief. Carnea îi e palidă. Și-a pierdut botoșeii în afacere. Amicii i-au legat o eșarfă neagră pe ochi.

Arcașii lui Cotoi Mișto sunt stângaci. Parcă neexperimentați. Forța lor sunt combinațiile, nu acțiunile de forță. Ei au armatele lor de lucrătoare cu curul, sau împart în stânga și-n dreapta zăpadă la săculeț-cadou, acești masculi. Pentru Marea Echipă Feroce însă… și-au pierdut mâna. Vârsta i-a făcut burghezi. Nu tocind cărțile sau golind sticloanțe de Ouzò îți păstrezi forma fizică de răufăcători. Plictisiți de

preciroză, nu mai au suflul sacru.

Ciupitu' decartează totuși, cu o voce joasă, cântecelul învățat de la mine:

— Ascultă, amice, nu ca să-ți vindem covoarele te-am săltat. Lucrăm în import-export, dar în zona informațiilor de orice calibru. Toată treaba noastră e să prindem secrete și să le vindem la preț maxim. Tu, de ceva timp, ai tot felul de șmecherași care se învârt în apropierea ta, ca de exemplu fantele de era cu tine în Rolls. Dar gagii ăștia nu-s buni de nimic. Sunt doar niște funcționari care se joacă de-a James Bond, și se sperie singuri. Gură mare și nimic altceva. Suntem de acord?

— Vă las responsabilitatea propriilor afirmații, răspunde Moșulică.

— Ai dreptate, tataie. Astea fiind zise, o să ne cam răspunzi la niște întrebări. Vom verifica răspunsurile. Și din două una: ori sunt satisfăcătoare, și în câteva zile te vei putea întoarce la haremul tău, ori nu sunt, și vei avea parte de-o criză cardiacă de la pistoletul ăsta gras pe care ți-l îndrept acum spre pitpalac. Mi-ai prins ideile, strămoșule?

— Om pierdut, știi oare cu cine vorbești? declamă bătrânul.

— Yes, domnule. Dar ori că ești prinț, ori că ești negustor de curmale, problema nu se schimbă cu nimic.

— Iar voi cu atât mai puțin o veți schimba pe a mea, asigură Kohnar. Veți fi pedepsiți pentru că ați îndrăznit așa ceva împotriva persoanei mele.

Ciupitului îi place să pălăvrăgească. Se simte. Ar fi exact pe placul lui, lupta oratorică. Se regăsește imediat într-un număr de folosire a limbii. Din contră, Riton Belgianu' ar fi mai expeditiv.

— Bun, plonjăm? mârâie.

Și, pentru a-și intra în mână, își aprinde bricheta și dă foc venerabilei bărbi angora a emirului.

Cotoi Mișto se neliniștește:

— Hei, o să-mi dea foc la crâșmă, cretinul!

Pe fotoliul său, Kohnar nu se mișcă. Riton stinge incendiul, cu ajutorul unei perne. Dacă l-ai vedea pe emir, ce bilă are acum, ca un pumn de bebe, în urma decupării. De aici înainte va avea un cap de cur, gen păsărică jumulită.

L-ai lua de milă. Și i-ai arunca un pumn de mărunțiș, de l-ai vedea așa țepos, în urma acestei defrișări rapide de toamnă.

— Ce i-au făcut? se neliniștește buni, care nu poate vedea, pe motiv cert de orbire (orbirea face vorbirea).

Îi povestesc. Relicva își scutură căpșorul de bibilică bătrână.

— Cât e de tâmpit. Belgianu' feselor mele! Ce speră? Ca un arab de clasă, ăsta să se lase speriat de-o arsură? Nu-i cunoaște pe arabi, Riton ăsta. La ce i-o servi faptul că a petrecut douăj' de ani în țara asta, dacă mai continuă să se creadă în Anvers? Pariez că-i va arde țurloaiele, cât de curând.

— Just, mă bucur. Riton îl lucrează la talpa piciorului. Și bătrânul nu se mișcă, mai mult decât dacă i-ar fi citit un verset din Coran.

— La naiba! Opriți circul ăsta, tipilor! strigă străbuna. Am o idee mai bună.

Și ne-o livrează caldă, la ieșirea din creier. Cotoi Mișto murmură că nu-i cine știe ce, dar bun, va încerca s-o facă și p-asta. Că da, s-ar putea, la urma urmei ca, într-adevăr, să țină figura, iar Seigneuria Sa să se scape.

Anulăm operațiunea în curs și raportăm interviul pentru o dată nu tocmai îndepărtată.

•

Îi nimeresc pe Achille și Bérurier în barul de la Mâ-Kâch. Al naibii de triști, cei doi marțafoi. Au mutre sinistre, duo specializat în saltelism cu muzică.

— Nu aveți aere prea vesele, domnilor patroni, ricanez, cățărându-mă pe un taburet înalt, de unde-mi ofer o aruncătură de ochi în decolteul unei Ricane puțin cam trecută, dar tare țâțoasă.

Se abțin să-mi răspundă. Achille biberonează unul din infectele sale Bloody Mary. Bérurier linge șampanie, căci înaltele sale funcții îl incită la lux. Din timp în timp restituie cazul carbonic închis în divinul amestec. O face sobru, dintr-o scurtă schelălăitură de șacal, și nu cu ajutorul acelor teribile mugete de vacă lăuză, cu care înainte de promovarea sa își anunță prezența în cele mai turbulente locuri.

— Miss Suzeta nu-i aici? mă informez.

— Nu ne mai vorbi de târfa aia! suspină Grasul.

Presimt răhățișuri sentimentale.

— Ticăloasa v-a lăsat?

— A șters-o cu senegalezul care servea mocca în restau, știi, tipu'n turban, care avea nădragi bufanți, de parcă ascundea în marsupiu cine știe ce sculă de camping (e-o). D'șoara și-a permis să-și pună o labă pe punguța lui cu doi bănuți, în timp ce el căra un delicat platou. Tre' să recunosc că ea era criță. Da', ce strigăt a scos, nepoate! Ca și cum Cască Aurie ar fi avut montgolfiere ca niște baloane de rugby! Clar că o campioană a hop-hopului ca ea nu-și putea continua drumul fără a vizita și mănăstiranga! De la sfârșitul serviciului ăluia, a și sărit pe el, al naibii senegalez bronzat și pocit! Clar, era o ticăloasă, așa e, Chelule?

Babacu' lasă să-i cadă colțurile gurii, pentru a-și marca disprețul.

— O nevrozată, spune. Clar, voiajul ăsta a fost dezamăgitor. Căci, desigur, San Antonio, nu aveți nimic nou.

— Nimic pentru moment.

Scrâșnește.

— Rezultatele rămân pe mai încolo, văd.

— Exact, domnule ministru, fac, fără să mă îndepărtez de la tonul

folosit mai devreme.

Piratul de salon coboară vocea:

— Răpirea emirului, care a cutremurat întreaga țară, e opera dumitale, după câte înțeleg?

— Înțelegeți bine, domnule ministru, dar n-ar fi fost mai bine să ascundem acest lucru, în loc să-l strigăm în acest bar?

— Așa, așa, dă-mi lecții! N-ați fost în stare să progresați naibii în ancheta asta cu un milimetru, și vrei să-mi faci tocmai mie morală, presimt!

Îl ia pe Béru de martor:

— Acești tineri lupi cred că li se permite totul, pentru că numai ei au colții ascuțiți.

Dolofanul râgâie un pic mai puternic, declarând:

— Să creează ce-o vrea, noi suntem ăia de comandăm, Chelule, n-au cum s-o mai miște. Își pot pune pe moace toată automulțumirea, că noi suntem aici să scoatem aeroplanele când o vrea mușchiu' nostru. Mai iei o porcărie d'asta, Mărețe?

Strigă chelnerul.

— Hei, crețule, varsă de doi!

Apoi, descoperind-o pe frumoasa americană, uluitoare într-un aranjament de lame scânteietor, ca o ținută de astronaut, de cinema:

— Aș putea poate să vă ofer un gâtlej, drăguță ma'am? Am sent' mentu' că vă scălăriți sistemosul prin zonă. Alăturați-vă deci nouă, să ne punem valurile în același ritm!

Dama vorbește prost franceza, dar ei o invită. Odată apărută în acest gen de local, e clar cu ce se ocupă.

Scoate deci un surâs de cel puțin șaișpatru de dinți, a căror strălucire e mânjită de ruj.

E o persoană un pic mai grăsuță, care a făcut bye-bye la cel puțin cincizeci de ani, și asta de mult. Platinată, à la Marilyn, cu ridurile de la ochi nivelate de fard, de la maica Helena a lu' Rubinstein. Polul ei de interes, repet, e balconul propriu, al naibii de avansat pentru vârsta ei.

— Ou ată tu iu dri'c? se informează galant Bérurier. Șampanie, vizichi, martinică?

Mămicuța plonjează spre râgâitor.

Achille, care reprobă invitația Grasului, mă ia de-o parte și, aparte:

— Ce-ți spuneam, San Antonio? Dezarmăm nava și aducem turma acasă. Sunt vremuri grele, odată cu răpirea bătrânei carapace. Te joci într-atât cu focul că eu zic că ăsta-i deja un joc prostesc, dragul meu. Mâine dimineață, la prima oră, ne îmbarcăm. Am reținut deja locuri la avion.

— Înțeles, domnule ministru.

Mă întorc pe călcâie, preferând încă compania răufăcătorilor lui

Cotoi Mișto. Totuși, înainte de a mă înapoia la bătrânul bordel al mamiței, trec pe la spital, să-mi văd micuțele bolnave.

Aflu că a fost repatriată Sirella în Anglia, cu un avion special (mulțumesc, Europe Assitance) și că drăguța Aicha și a ei mamă sunt, din fericire, în afară de orice pericol.

O mică vizită afectuoasă infirmierei se impune. E puțin tânguitoare, pe așternutul ei, micuța. Ochii mari, negri îi mănâncă toată fața, cum am citit eu într-o carte bine scrisă. Părul blond, liber, lasă să se vadă cât de negri îi sunt ochii. Îi agăț lăbuța de pe cuvertura albă și îi țuc dosul.

— Ce ni s-a întâmplat? mă întreabă.

— Flori, îi răspund. Cele care erau destinate doamnei Delameer și pe care ai crezut de cuviință să le duci scumpei tale mame. Un individ infam, dorind s-o ucidă pe tânăra femeie, de teama că se va însănătoși. Un om fără milă, ceea ce o grav, un om fără scrupule, ceea ce e și mai grav încă. A plasat în coșul cu flori, la început magnific, o capsulă eterobringzmac flatulat, acest gaz care ucide mai sigur și mai rapid decât alcoolul, cancerul sau pneumonia dublă. Să-ți explic: capsula conținând gazul e făcută din bucinazium mixt, materie care se descompune în câteva ore în contact cu umiditatea. Adăpostită în inima mușchilor umezi, în care sunt înfipte florile, capsula și-a îndeplinit misiunea și a început să se topească – eliberând gazul. Doamna mamă a ta, pe care aș vrea s-o saluți din partea mea, a respirat eterobringzmacul flatulat. Efect imediat. Tu, lovită la rândul tău. Oroare! Din fericire, ai avut puterea de a chema în ajutor pe devotata-ți colaboratoare, căreia îi datorezi multe mulțumiri. Și iată-vă salvate, și una și cealaltă. Presupune că ai fi plasat coșul în camera Sirellei Delameer, aceasta ar fi fost moartă negreșit.

— Cum se mai simte? se neliniștește blânda Aicha.

— Starea ei pare că s-a ameliorat un pic, medicul șef consimțind ca un avion s-o ducă la Londra, din câte am aflat.

— Dar cine voia s-o ucidă?

— Un prinț ticălos arab, care nu-și mai conduce decât contul din bandă.

Depun un cast sărut pe fruntea înfierbântată a încântătoarei.

— Revino-ți, și vom avea un destin nocturn, îi promit. O să-ți povestesc totul despre „lovitura lui Poseidon”, „lanterna surdă”, „scoica cu surprize”, „vizuina nebună”, „atacul cavalerilor lăncieri”, „sticletele arzător” și „tragerea în butoi a vinului Burgund”.

Acceptă această promisiune cu un surâs prostesc.

•

Lucrurile se precipită.

Cum reapar în casa de mult închisă a mamiței, urechea mea e alertată de țipete de animale ce par a fi domestice, comestibile și

aparținând regnului suveran al mamiferelor, ca și președintele Reagan, Einstein, Tu, dulăul tău, vacile fermierului meu, Marilyn Monroe, și încă vreo patru miliarde de tâmpiți ce sunt pe cale de a-și aștepta moartea, făcându-se că trăiesc.

Grohăiturile îmi dau speranțe. Îmi găsesc banda de hoțomani amabili completă. Ciupitu' poartă o salopetă albastră de mecanic, căci el e însărcinat cu animalele.

Mamița exultă:

— Să vedeți ce-o să mai meargă caraghioșii mei, promite centenara. Îi cunosc eu pe bătrâneii arăboi, emirul vostru n-o să reziste nici treizeci de secunde. Religia lor o să-i piardă pe ei!

Cotoi Mișto rămâne mai rezervat.

Ciupitu' explică cât de greu i-a fost să găsească drăguții auxiliari propuși de Marea Ticăloasă. Nu-i deloc ușor să-i descoperi în astă țară de musulmani.

Bun, ne reîntoarcem în Cartierul General, în spatele oglinzii fără dos. Cotoiu' a adus o butelcă de Dom Pérignon rose, pentru ca să fim mai în largul nostru. Mamița a și tras o cupă bine frapată, de antren. Pronostichează o reușită francă și masivă, țepoasă. Ca și cum instinctele o pot înșela pe ea! Tot ce-i pare rău e că a orbit până-n ceafă, într-atât i-ar fi plăcut să asiste la scenetă. Îi amintește de vremurile de altădată, pe când comenta suculent pentru clienții bogătani, în timp ce Mina Alsaca se explica cu Micul Rene. Un gagiu gras ca o pompă de bicicletă, dar dotat cum nu s-a mai văzut, și plin de inițiative extravagante. Își aduna pe alese auditoriul: Umflatu', președintele Camerei de Comerț, comandantul Frecangiu, un mai vechi braț drept al lui Lyâutey, Germain Tupuduque, faimosul pictor care a refăcut plafonul capelei Fifteen, și alții, cărora le plăcea să vină să se bucure de reușitele cutremurătoare ale micului Rene. Pe mamița o mai trec încă fiori povestind despre modul imperial în care o sulița pe Mina nodul de om. Doar alsaciana îi putea adăposti monumentul clasat al lui Rene, căci trebuia un ditai garajul pentru a-i încasa ăstuia ștanga. Nu era departe de patruj' de centimetri, și când dezambala scula, madamele o tuleau ca din fața unei scăpări de gaze. Căci se vedeau deja desfundate pe viață cu păsăricile în scântei, oribil zdrențuite, ca-ntr-un accident feroviar.

Retrăiește totul bătrânica. E un întreg trecut eroic, care urcă acum la suprafață. Ea, una, plasa un comentariu impecabil pe timpul ședinței de hâțânare, spunând la fix cum se face, ce se petrece, sublinia reușita, pregătea următoarele realizări. Astfel că, în finalul parcursului, clienții ei de elită săreau ca hunii pe șeptel, și basculau dirhamii fără a mai număra, chiar și comandantul Frecangiu', cu toate că trebuia un forceps pentru a-i extrage șmecheria.

Și acum, bun, bomba e închisă. Casă arhi-închisă! COTOI Mișto are

în proiect s-o transforme în restaurant de lux pentru turiști baștani, și poate cu una-două muieri la pândă, pentru solitari. Dar asta doar ca să-i facă plăcere mamiței să-i risipească nostalgia.

Și în timp ce noi conversam, totul e pus la punct în salonul țipetelor. Amicii l-au dus pe emirul Kohnar, l-au dezbrăcat și termină prin a-l lega, într-o pregătire misterioasă.

A-l vedea gol-pușcă, resimți milă. E atât de slăbuț bătrânul, total descarnat, doar ceva oase, și fără mușchiuleț.

Continuă să se joace de-a stoicul. Un mare demnitar. Serios, oricât de parșiv ar fi, jos pălăria în fața curajului său!

Ciupitu' apare, cărând un sac săltăreț, și urlător.

Pleacă și-l caută pe al doilea după ce l-a depus pe întâiul în salon. Apoi al treilea. Traficul odată încheiat, deschide sacii. Trei porci scapă ca nebunii, grohăind, scotocind, atacând în toate părțile. Porci nu foarte mari, plini de păr negru, cu ochii roșii.

Riton Belgianu' și Ciupitu' se instalează pe spetează pentru a urmări scena. Purceii fac un bairam pe cinste. Pornesc un început de cafteală, unul dintre ei se apucă să halească o pernă, totul este dantesc. Și apoi, cel mai dolofan, un mascul cu aer prea puțin curtenitor, sfârșește prin a-l tapisa pe Alteța Sa Rarissimă, pe covor. Îl adulmecă și începe să-l lingă. Mmmmmm, e bunuț, piure de muselină! Ăilalți doi guițători vor să profite și ei de afacerea lunii.

Atunci moș Kohnar nu mai poate și începe să strige într-o groază de dialecte în vigoare pentru a treizecea și a cincispea paralelă. Mamița, orbuță dar nu surdă, și care s-a familiarizat cu toate limbile care se practică în Africa și în Orientul Mijlociu începe să se bucure întocmai ca o fetiță care a dat peste sutienul sorei sale mai mari.

— Asta e, se dă bătut! Se lasă! Știam eu! Godacii, sunt obsesia lor. Le apropii un sandwich cu jambon de bot și o taie la fugă, precum șoarecii bolnavi. N-aveam dreptate, micii mei duri? Cum zicea Louis cel Mare: pentru ca un tip să scuipe ce știe, ticălosul tre' să-l ia la mișto. A făcut Dardanelele, omul meu! Și tejghelele Indiei, și cele din Bigalle! Un adevărat pedigreu de fante. Emirul ăsta al vostru, al bietelor mele fese, începe să ciripească, curcanule. Imploră. Dar faceți-mi o plăcere: lăsați-l mâncat de purceluși, doar un pic. Doar n-om fi deranjat curajoasele animale degeaba!

Nemaiascultând cererea ei, declanșez semnalul luminos pentru a comunica celor doi amici să-l dezlege provizoriu pe Majestatea Sa Porcărița, și să-l atace cu marele chestionar de douăj' de puncte.

E caldă, fraților!

Ce zic eu: arde! Carbonizează!

•

Sunt aici, toți trei: Achille, Béru, și Americana platinată și decoltată. Toți râd și se află la biroul de înregistrare al aeroportului. Vizibil, au

petrecut o noapte plăcută, cu sculele lor de teren, trusele gigant și diversele facilități lăsate în voia inimii și a imaginației acestor domni.

Observându-mă, Achille își regăsește ceva din gravitate:

— Nu credeam că va trebui să părăsim acest oraș minunat cu coada între picioare, îmi spune. Tocmai am pierdut Marocul pentru a doua oară în istoria noastră, San-Antonio.

Înalț din umeri.

— Există facilități cărora nu te poți sustrage, patroane.

Acest dulce cuvânt „patron", atât de mângâietor timpanelor sale, de-abia îi calmează acreala.

— De când a trebuit să-mi părăsesc precedentul meu post, bătrâne, trebuie să recunoaștem că nimic nu mai merge. Nu se mai pune nici suflet, dar nici nu mai există o motivație profundă. În fine, când socialiștii ăștia prostuți ne vor ceda teren, iar eu voi fi Ministru de Interne, sau mai exact Comisar al poporului în interior, voi proceda la o refondare completă a aparatului nostru polițienesc.

— Nu mă îndoiesc, patroane.

Cum e rândul meu să mă înregistrez, depun ceea ce se numește oficial un „titlu de călătorie" la funcționară, o încântătoare marocană a cărei frunte e ornată de un minuscul tatuaj care te face să te gândești le trei baligi de muscă.

— Pentru Geneva? spune.

— După cum vedeți miss.

— Bagaje?

— O valiză.

O depun pe numita pe cântar, al cărui cadran acuză douăzecișiopt kilograme și patru sute.

Exact în această clipă, Chelul abia tresare.

— Cum așa, Geneva? Nu vă întoarceți cu noi în Paris?

— Nu, domnule ministru, iau zborul Swissair, care decolează douăzeci de minute mai târziu.

— Ah! Asta ați raportat-o directorului vostru?

— O voi face după, domnule ministru.

— După ce?

— La încheierea misiunii, totul va figura pe raportul meu, fiți liniștit.

— Nu, dar asta-i anarhie, bordel, rahat! începe să urle Bătrânul, iar vocea îi e amplificată și repercutată de hol.

Bérurier, care-și strecurase mâna sub puloverul de cașmir al Ricanei, pentru a constata cât de înghesuite îi stau glandele mamare sub țol, crede oportun să intervină:

— Ce mai ți-e așa brusc, Chelule? Face ceva șmenuri subordonatul căruia îi sunt eu cief.

— Închipuiește-ți, Sandre, că acest incapabil pretinde să se ducă în

Elveția să-și prelungească misiunea, când noi am convenit să stopăm cheltuielile.

Bérurier mugeta la niște chestii definitive pe care să le profereze.

— E-n plic tisitor, n-am biroi aci, face, la finele cogitațiilor sale, mi-ar fi plăcut să am o conversă cu comisionerul Santantonio, veniți puțin până-n bar, să ne izolam, dragule. Chelule, fii amabilizant: continuă să-mi încălzești micuța destrăbălată, căreia îi făceam sfârcurile, și asta din prietenie, îi place la nebunie. Gagica asta-i ca înaltele furuncule de la Crensot: nu tre' nicicând lăsate să se stingă și nu-i prea mulți doi ca să-i asiguri permanența, că altfel, dacă nu, se aprinde o lămpiță roșă în chiloții ei.

Și grasul, umflat de autoritatea ce i-o conferă funcția mă precede până-n portul unde-l roagă pe un oarecare Abder ben Hussin, 34 ani, căsătorit, tată a șase copii, să ne servească de urgență whisky-uri duble.

— Comisare, îmi declară directorul meu, nu-mi place ca un amărât de Achille să vină să ne bage zăpadă în propriile noastre slipuri. Nu că n-ar fi un cal bun, ți-am mai zis-o, dar are tendințe să-și vâre degetul cam peste tot. De ce e agitarea în problemă voiajului în Elveția?

— Pentru a concluziona misiunea pe care ați binevoit a mi-o încredința, domnule director.

— Mai adică?

— Cred că pasagerii zborului dumneavoastră sunt chemați, doar n-o să vă pierdeți avionul, s-o lăsați pe acea vorace americană în brațele lacome ale Bătrânului nu-i așa?

— Vă rog în două cuvinte să vă explimați, comisare.

— Atunci, știi ce?

Îmi pun mâna pe umărul imens al Matahalei și îi suspin la zece centimetri de bârnă:

— Alexandre-Benoît, îmi place să ne jucăm din când în când, numai că începi să mă calci pe coadă, cu fandoselile tale. Sunt momente în care e nevoie să ne comportăm ca niște adulți, înțelegi? Așa că șterge-o să-ți iei avionul și nu mă mai călca pe bătături. Sunt la limita suportabilului.

Umflatu' își „șterge" dublul vizichi.

Plătește nota împăciuitor și mă părăsește pentru a se alipi tandemnului. Îl aud rățoindu-se la Venerabil:

— Comisarul acționează sub directoarea franșe și masive, Chelule. Așa c' te rog să nu ne mai freci pe chelie. E momente în care e nevoie să ne purtăm ca-ntre adulți. Înțelegi?

De aici, lucrurile sunt simple.

Ajuns în Geneva, iau o cameră la Hotel du Rhône. Apoi mă îndrept

spre Compania Băncilor Elvețiene (CBE).

La ora cincisprezece și zece, directorul adjunct mă primește. Îi transmit o scrisoare manuscris a Majestății Sale Non Ignorabilă Kohnar. Îl sună pe șeful lui Cutare spre a controla, și îi dă scrisoarea.

La ora 15 și 19, șeful Cutare revine și zise că „e în ordine".

La ora 15 și 22, directorul adjunct cere de împrumut cheia seifului 618. Scrie numele meu, vârsta și adresa mea la rubrica „procură", mă roagă să semnez în vederea numelui meu, ceea ce și fac.

La ora 15 și 26, directorul adjunct îmi spune că va trimite expres prin poștă cartela, la adresa pe care i-a indicat-o Majestatea Sa în Marrakech, adică SAS Kohnari c/o M. Henri Van-Deboot, strada Mhoal E. Igaura 101, Marrakech (Saône-et-Loire). E adresa Ritonului pe care va trebui mai apoi să și-o schimbe, inclusiv identitatea, dar oricum nici asta nu era cea adevărată.

Petrec o seară lejeră Griffin's din Geneva, masa delicată, vin de clasă, ambianță euforizantă. Și părăsind acest templu al bunului trai, imaginează-ți că propun unei încântătoare tinere negrese cu cizme înalte, jupă scurtă, cu o coafură à la Noah, să o acompaniez până la hotelul meu. Ea acceptă, neavând prejudecăți rasiale. Noapte delicată, care ne-mbată…

•

A doua zi dimineața iau micul dejun după bunul plac la Boul Roșu: picioare de oaie, caltaboș, cârnățăraie.

După-amiază: cinematograf.

La ora 20 și cu întârziere, Riton Belgianul năvălește cu procura vizată de Alteța Sa Zdruncinată. Îl invit să halească la Girardet, chiar dacă toate mesele sunt reținute încă din 1978. Freddye acceptă să ne servească în scara podului său, unde au mai rămas două trepte libere, pe care embolia unui client le-a lăsat vacante. Riton declară că va fi o schimbare certă după cartofi prăjiți ai vitezei sale națiuni și după cuș-cuș-ul marocan. Entuziasmul său e atât de mare încât se înscrie pe lista de așteptare pentru 19 martie 1986, ziua aniversară a bătrânului său tată care va ajunge la 85 de ani.

•

Ziua următoare, la ora 8 și 30, mă întorc la bancă, împreună cu piesa contrasemnată cum se cuvine. Verificarea este operată de serviciul competent. La ora 8 și 42 penetrez în sala seifelor CBE. Alteța Sa Dărâmată, care este crema unității, mi-a transmis cheia lădoiului 618. Această cheie, alăturată celei a funcționarului permite deschiderea compartimentului în chestiune.

Cititorul asiduu să-și scoată degetul din nasul propriu sau, în cazul cititoarelor, să-l extragă din păsărică, și să aibă amabilitatea de a-mi permite a preciza în acest moment singular al acțiunii, că seiful 618 nu e una din pușculițele alea apte să adăpostească un picuț de ludovici

de aur, ceasul cizelat al bunicului și ceva valori confuze care urcă și coboară, ca un yo-yo la Bursă. Din contră, e un fel de cameră, inconfortabilă dacă ai dori să-ți petreci vacanța în Elveția, dar propice să primească comoara lui Ali Baba.

Imaginează-ți un culoar central, luminat dintr-un plafon, cu stelaje de oțel pe stânga și pe dreapta.

E inutil a cotrobăi prea îndelungat, căci Flabulanta Sa Majestate a făcut un crochiu Ciupitului. Ceea ce caut eu se află pe partea dreaptă etajul superior, între o casetă de rubine și o valiză de diamante. Mă așteaptă într-un scrin mare de velur verde și, când salt capacul numitului, sunt orbit. Închid repede, din cauză că n-am fost atât de precaut să mă dotez cu ochelari de soare.

— Mulțumesc mult, îi spun funcționarului, lipindu-i în plină palmă un cearșaf de zece franci adevărați, franci elvețieni.

La ora 8 și 58 ies iar la suprafață.

La 9 și 25 sunt la aeroport.

La 9 și 46, un vameș francez îmi salută legitimația profesională și mă întreabă surâzând, încercând să glumească dacă am ceva de declarat.

— Da, îi răspund, un pietroi{13}.

Îmi spune că și frati-su mai mare are o piatră la vezică.

A mea, mai simplu, se găsește în slipul meu, înghesuit între dragele mele zdroabe, de care e fixat cu leucoplast.

•

E ora 11 și 1 minut când năvălesc în casa Pebroque.

Eram deja așteptat.

În sala mare de conferințe, se găsesc reuniți (citez din memorie): președintele Consiliului, ministrul de Interne, cel al Culturii, conservatorul de la Luvru, Bătrânul, directorul meu, dl. Alexandre-Benoît – Bérurier, directorul de la Ș.T.O.I., cel de la Feri-Fri, președintele Labeude-lor, al Franței, domnul F. Ricosu', expertul experților, doamna Sangigote Desnov, contra expertă a experților experți, plus o grămadă de tipi, persoane, indivizi, gagii, șmenari, a căror importanță colectivă nu e evidentă.

Salut cu o sobră înclinare din cap.

— Permiteți? zic.

Și merg în dreptul unei ferestre pentru a-mi decapsula șlițul și a extrage din cuibul lui delicat acel lucru neprețuit ce există acolo.

Câteva tușituri discrete punctează operațiunea. Debarasez obiectul de leucoplast. Îl frec un pic cu batista mea de mătase (în engleză: silk) și îl depun în plin mijloc al marii mese.

— Oooh, face auditoriul.

Primul ministru (primul din stânga) suspină:

— Așadar, iată-l iar, deci!

Apoi, cu un gest căruia nu-i lipsește noblețea (nu-ți poți petrece viața jucându-te cu trandafirii, fără a cuceri din cauza spinilor o agilitate în mișcări), se adresează astfel experților:

— E rândul dumneavoastră să vă pronunțați, doamnă și domnule.

Interpelații își înfig lupele în ochi și-și fac un cucui, aplecându-se prea simultan peste cataroi.

•

În timp ce ei zumzăie și belesc ochii, Achille cel iute de picior își părăsește discret masa și vine la mine.

Văzând asta, Nenobilul Bérurier se grăbește s-o facă și el.

Din nou, iată-mă prins între acești doi sifilitici.

Béru murmură:

— Dacă ați vre' să-mi scăpărați un țâr de aperitiv din reportajul mneatale, comisare.

— Vorbiți! adăugă mai sec Chelul.

Îmi iau tot aerul, aiuriții ăștia. Mă întreb dacă voi mai naviga încă mult timp la bordul șalupelor lor găurile.

— N-am chef, răspund.

— Ceeee? rage Boșorogul.

— Vă-n rog, comisare, trebe să știu cu totul, având în vedere că noi ăștialalți suntem totuși șefi! declară Béru. Ce vă cer e doar un rezumativ, să nu muribunzim idioți.

Repet:

— N-am chef.

În aceeași clipă. Primul ministru își face apariția cu mâna întinsă:

— Felicitări, comisare. Iată o reușită de primă mărime care onorează…

Și zice, vorbește, spune, dă pe gură, mai pune, imposibil de oprit, în timp ce-mi scutură umărul cu smucituri repetate.

— Voi ști să-mi amintesc ceea ce vă datorează patria. Un post de subprefect în Caledonia, sau în Guyana, v-ar plăcea? Sau mai bine ambasador în Madrid, ai? Sau poate președinte la Air-Inter…

Scutur din cap.

— Nu, nu, mulțumesc mult, domnule prim-ministru, e bine așa. Tot ce mi-aș dori acum sunt niște rulade cu carne de vacă, și doar mama mea știe să le pregătească așa cum îmi plac mie. Mai aveți nevoie de mine?

Mă înclin și o tai în uimirea generală.

Pe covorul verde. Regentul orbește privirile încântate.

Toinet ăsta… nu are somn nici cât zece duzini de melci în cinci kile de sare. Mă strigă din camera lui tapisată cu floricele. Exact când mă apucam să halesc tarta vanilată a Féliciei, care a urmat macaroanelor gratinate, ce acompaniau la rândul lor rulada.

— Du-te să-i dai un pupic, pledează mama.

Îmi golesc paharul de Richebourg (e sărbătoare în sat), și urc scara.

Toinet mă așteaptă, așezat în pat, vesel și plin de exclamații, în lumina portocalie a veiozei.

— Hei, ia spune, Antoine, din moment ce ești acasă, o să-mi spui o poveste, nu? Știi să povestești așa bine.

Bun psiholog. Mă tămâiază pentru a descuraja un eventual refuz, mormolocul.

— Le știi toate, obiectez: Motanul încălțat, Scufița Roșie, Capra domnului Seguin…

Protestează:

— Hei, amice, astea-s pentru debili profunzi! O poveste trebuie să fie mai tare ca Dallas-ul. Măcar cântă-mi „Fă nani Colas, micul meu frate”, dacă tot ești aici!

— Ești hazliu, puștiule, ce-ai vrea să-ți istorisesc? N-am mai avut timp nici să merg la cinema.

— Păi inventează, că ai de unde. O chestie a dracului de sângeroasă, cu cafteli, gagici, spionaj…

Mi-aduc un scaun lângă patul lui.

— Am înțeles, îi spun. Poate că deja știu ce-ți trebuie, caraghios mic. Ceva stil „o mie și una de nopți” sângeroase. Era o dată, într-un emirat din Golful Persic, transformat în puț de petrol, un bătrân emir viclean și avar care se numea Kohnar, zis Constipatu’. Legase prietenie cu un diplomat englez numit Adam Delameer, personaj îndoielnic ce ocupa postul de vice-consul în capitala acelei țări…

Și plec puternic în amănunte.

Toinet își deschide mari felinarele. Un fir subțire de salivă îi curge curând din gură. Își reține respirația. Uneori, pune câte o întrebare pentru a-și clarifica unele lucruri. Vrea să prindă chiar tot, artistul. Cel mai frumos cadou pe care i-l poți face unui copil, crede-mă, e o poveste frumoasă.

Și nu mă slăbește deloc, șoricelul. Să înțeleagă el tot, toată acea monstruoasă afacere pusă la cale de emir și de Adam Delameer, pe timpul când amândoi erau tari în Kalbahr, fiecare în postul lui.

Lovitura a picat exact în timpul unei grave crize petroliere, ca urmare a războiului din Suez, sub cea de-a patra Republică. De la asta a pornit lovitura. Franța depetrolată. Idei, cu ghiotura. Super regular

pauză. Curat rahat! Atunci, prin intermediul (era să zic prin canalul!) domnului vice-consul britișoi, Kohnar face o propunere țării noastre. Un tratat ad vitam aeternam cu Franța, rezervându-i o producție exclusivă, plină și întreagă, de 50 mii barili petrol pe zi. În schimb, amatorul ăsta de pietre prețioase cere să i se dea Regentul. Sau, mai exact, să-i fie schimbat pe o piatră mai mică, tăiată exact ca ilustrul pietroi. Urma schimbarea… și cine s-ar fi prins? Când familia Dubois-Ringard mergea să admire gemma (și soră-ta geme) la muzeu, crezi că s-ar fi prins cineva de diferență, cap sec?

Adam Delameer, în mare secret, s-a ocupat de ocultele tranzacții. Franța, pe jeantă, acceptă. Acordul se face. Ambasadorul nostru în Kalbahr e gata să semneze. Of course, nu e o chestiune prea legală, dar asta-i fața frumoasă a spatelui (cum spune Bérurier). Cu o zi înainte de a fi semnat tratatul, un mesager special, al naibii de tupeist, apare în Kalbahr, cu Regentul atașat de testicule (ceea ce, mai târziu, îmi va da ideea de a proceda la fel). Întâlnirea e programată la palatul emiral. Dar acolo, jocuri de mână! O ambuscadă a fost pregătită. Mesagerul e răpit, condus într-un loc secret, și lăsat fără pietroi (de pe cele moi). Nu mai rămâne decât să fie ucis.

Emirul, perfid, îl doboară tocmai în fața consulatului Marii Britanii. Vrea să-l bage la apă pe Adam Delameer, într-un fel. Să-l țină prin asta legat de papucul lui. Și chestia ține, Delameer joacă rolul samariteanului de lux.

Nu mai e diamantul! Acordurile prevăzute sunt decomandate. Săraca Franță, ca o bătrânică amărâtă, are dreptul doar să tacă naibii din gură, ca mai totdeauna! A fost teribil de înșelată. Afacerea e atât de enormă, atât de scabroasă, de scandaloasă, că Franța încasează și tace. Se confecționează un Regent de urgență la Burma, pentru a ascunde înfrângerea.

Lui Toinet, acum zău că-i curg balele după povestea asta (și încă n-a auzit fragmentele cu femei!).

— Încă, încă! îmi cere.

E frumos, ca și în Cei trei Mușchi Mari.

Și tot ca în Cete de Răi Muște Mari. Vine și urmarea: După douăzeci de ani, în care celebrul San Antoine joacă rolul principal.

Îi povestesc interviul acordat, imprudent, de Kohnar unei mici jurnaliste. Valurile în rahat pe care le produce. În noul guvern, cineva știe de istoria Regentului (clar rămâne secret, de la un regim la altul, ca și banalele). Acel cineva zice: „Ia te uită?”. Și de la ac la ață, totul se reciclează. Sunt trimis dincolo, să văd dacă Delameer e acasă. Și nu crezi că avea o casă cam prea mișto pentru cât de puturos era? Chiar crezi că serviciile britanice au așa excedent de sterlinge?

Și apar eu. Numai că omulețul a fost prevenit! Iar micul meu degețel vicios știe și de cine a fost prevenit. Nu dau nume, și nici nu-i

nevoie să-mi urmărești privirea. Nu mă uit la nimeni. Pur și simplu mă gândesc că sunt atât de mulți ranchiunoși pe lumea asta, dintre cei ce-au fost dați jos din posturi de conducere, cu șuturi în fund. M-ai înțeles? Mulțam, meriți cinci franci.

Pe scurt, lui Delameer îi cam tremură genunchii. Ce nu-i convine lui e emirul. Nu cumva vrea să-l șantajeze? Atunci, își convinge superiorii că trebuie să dispară, și lovitura cu omul-zero se încheie prin a-i fi acordată. De ce mijloace de presiune s-a folosit pentru a obține acest regim special? Mystery. Pila și intimidarea sunt cele două mamele ale serviciilor secrete. Cu el, totul e OK.

Numai că, Tipesa lui cade în limbă după mine (nu, eu nu mi-am pierdut nici picioarele și nici capul, doar brebul mi-e pus pe șotii). Și ea se joacă de-a falsa văduvă veselă cu mine. Iar el vede red, maestrul. Pentru marile dureri, marile remedii. Cu participarea șefilor lui mi l-o fi trimis pe cap Flavius Tedetechitu, sau din proprie inițiativă? Nici nu-mi pasă care-i răspunsul, și asta mă scutește să mă mai gândesc la ceva cu care nici tu n-ai nimic de-a face. Continui?

Toinet cere. Poți să lași caravana în mijlocul etajului? Pot să-i spun „hai, la culcare, mai vorbim mâine”? Ar fi o metodă gestapovistă.

Bun, continui.

•

Marrakesh, pământul luminii. Încântare, paradis pe pământ, oraș în alb și ocru. Deschide-ți Atlasul și Alt As!

Sunt un pic dezorientat de intrarea in the game a bătrânului moș monarh. Oh, și ce atacă! Conversația noastră de la masă l-a luminat. Tot ce-a reținut e că tipesa e văduva lui Delameer. Se poate să știe ca tot. Și atunci, repede de tot, organizează un atentat fals contra propriei sale persoane, în cursul căruia noi am fi fost doborâți. Dar tu-l știi pe Antonio, Gigele? Cu el nu-ți îngheață fundul în zăpadă. Doar biata amică e lovită. Doar ea, scumpa, care se gândise la posibile represalii din partea sanguinului ei, și plătea un pseudo purtător de armă să mă protejeze. Ies din atentat învingător. Ce face atunci Emiruitul? Își doboară așa-zișii teroriști, pentru a fi siguri de tăcerea lor.

E turbat. Oh, disperare! Pe actul meu de curaj. Cu atât mai mult cu cât văduva Delameer nu a murit de tot. Dacă-și revine și știe ceva de Regent, va scuipa tot adevărul. Și de aici coșul otrăvit. Căci acele flori ale răului au cauzat pierderea bătrânului crab. Ele au fost eroarea ce m-a făcut să înțeleg jocul. La urma urmei, blestematul ăla de coș mi-a dat pe la nas cu ocazia de a înțelege. You see?

Foarte bine. Restul… nimic nu-i scapă lui Toinet, înainte de a adormi. Dar tu știi restul, ce rost mai are să mă repet? Cu editorul meu am deja probleme că scot book-uri prea lungi. Ar putea să economisească cel puțin două caiete de 32 de pagini (ăsta-i termenul

de la imprimerie). Așa se laudă el. Făcând eu romane mai scurte, îți dai seama câtă economie realizează ăștia cu al lor Fluviu Black? Cu atât mai mult cu cât prețul de vânzare nu s-a schimbat. Dar eu… slăbiciunea mea e cititorul. Îmi place să-l răsfăț cu cât mai multe rânduri, mă gândesc la el, dau foc la editură pentru el. Și un fluviu e tocmai bun să stingă un incendiu, nu?

În beznă, în timp ce sunt exact la ușă, Toinet mă cheamă.

— Ia spune, mărețule…

— Ce?

— Diamantul ăla, enorm, n-ai fi putut să-l șutești și să-l faci bucăți mai mici, și apoi să-l vinzi? Cu asta, am fi fost milorzi toți trei, vreme de două generații.

— Ai și tu niște instincte… suspin. Trebuie să-ți vorbesc într-o zi despre viață, Toinet. Despre lucrurile care e dezgustător să le faci.

— De acord, dom'le preot.

— Vezi tu, îi spun, pentru a încerca să-l fac să înțeleagă, dacă aș fi făcut ce ziceai tu, n-aș mai fi putut să-ți povestesc istoria asta.

• LANIF FINAL

Mi-a dat întâlnire la Fouquet's. A ajuns în același timp cu mine. S-a schimbat mult. Două cârje cu capătul de cauciuc îi asistă mersul șovăitor. S-a mai îngrășat, dar de data asta nu mai aleargă prin land în trening roșu. Nu mai poate decât să se târască din fotoliu la masă și de la masă în pat.

Îi contemplu tenul palial, cele trei bărbii, ochii obosiți de insomnie. Un elan de compasiune mă cuprinde.

La dracu', era așa de fericit până să debarc eu în supermarketul din Eggs-To-The-Cook. Cu tevelul lui, cu alergăturile, cu madama, cu casa lui cochetă… Respira aerul pur, Adam. Și se relaxase precum celălalt Adam, the first, înainte ca năbădoiasa lui să halească mărul. Și apoi, Sirella, care a degustat și ea ce-a putut.

Nu mai am nici cel mai mic resentiment, și îl iert că a vrut să mă doboare. Viața merge înainte, și noi la fel… pentru puțin timp. Și apoi începe coborâșul. Ne credem mari, dar greșim. E tâmpit să speri. Totul e deja jucat.

Comandă un coniac, chiar dacă e dimineață. Mâinile îi tremură pe mânerele cârjelor, precum labele lui Eloi Dutalion.

— Propunerea mea vă surprinde, domnule comisar?

Surâd slab.

— Ah! știi, dacă tot citești diferite moduri de întrebuințare, sfârșești prin a înțelege cum se utilizează aparatul. Nici moartea mea nu mă va surprinde.

— Vin din cauza Sirellei.

— Trăiește încă! mă extaziez, deși asta nu-i tocmai pe placul calmului britanic.

— Un miracol! E mai frumoasă chiar decât înainte.

Deodată, o undă de fericire mă parcurge.

— Sunt foarte… tare…

Imposibil să găsesc cuvântul exact. Dintr-un gest, îmi dă de înțeles că a priceput.

— După nefericita aventură din Marrakesh, eu nu mai sunt bărbat, face Delameer.

— Sorry!

— Și chiar înainte de a fi suferit acea penibilă mutilare, mă tem, Sirella nu cred că găsea cine știe ce satisfacție cu mine. Și acum, de când dumneata ai trecut prin viața ei… Pe scurt, e din ce în ce mai tristă.

— Sorry, mister Delameer.

— Vezi, m-am gândit că – că sunteți un om… mai particular. Căruia i se poate spune totul.

— Sper într-adevăr că sunt așa, Mister Delameer.

— În acest caz, ar trebui să reiei legătura cu ea, chiar dacă atunci a fost ceva întâmplător. Știu bine că asemenea lucruri nu pot fi comandate, dar, în măsura în care mai simți pentru ea un oarecare apetit…

— E mai mult decât un simplu apetit, mister Delameer, e chiar o foame.

— În cazul ăsta, avem o cameră la Hotelul Micului Albion, la doi pași de aici, camera 76. Dacă ai un pic de timp…

— Alerg, mister Delameer.

— E teribil de amabil ce faceți, mister comisar.

Fac semn chelnerului să vină pentru a-i achita consumația, dar Delameer mă agață de braț cu cârja.

— Ah, nu, te rog! exclamă Adam. Lasă-mă măcar să plătesc eu consumațiile!

Sfârșit

SAN-ANTONIO

Morpions circus

{1} Pentru a împrospăta mizerabila memorie a cititorului meu, țin să precizez aici că acest executor de înalte opere a fost inventatorul unui nod faimos, cunoscut în Anglia sub numele „nodul lui Ted” și care, o dată ce-a trecut Channel-ul, a suportat o inversare de uzaj, care trebuie că a avut ca final rezultat faimosul „cap de noadă”, curent folosit de șoferii de taxi.
{2} Joc de cuvinte: Chase = vânătoare, Steeple Chase = cursa cu obstacole (hipică), James Hadley Chase = scriitor englez de romane polițiste.
{3} Calambur obscur, care nu iese la iveală decât pentru literați. Să zicem că aici marele itfrascriitor face aluzie la poetul Ștefan Mallarmé. A mai făcut-o, și chiar mai bine decât aici. Oricum, marele avantaj al sub-literaturilor este că n-ai nevoie să-ți scoți degetele din fund pentru a scrie. Jules. (n.a.).
{4} Monchu = domn în jargonul dauphinois. Berlitz. (n.a.).
{5} Cititorul meu, grație vastei sale inteligente care-i curge de peste tot, a remarcat probabil că aceste titluri de capitol sunt fără cea mai mică legătură cu acțiunea, așa cum acțiunea n-are nimic de-a face cu cartea, și invers. (N.A.).
{6} Cenzură a editorului, care detestă procesele. (nota ed. fr.).
{7} Prietenul lui Sana trebuie că vorbește de Ourzazat (nota ed. franceze). Joc de cuvinte, Voir-sa-Chatte și Ourzazat având cu aproximație, aceeași pronunțare. (nota tr.).
{8} I se întâmplă lui San Antonio să opereze proiecții în viitor și, conștient cum este de relativitatea timpului, să vorbească de prezent la trecut, ceea ce, o vei constata și singur, nu-i decât un gag trecător. (nota ed. fr.).
{9} „Fecală” se scrie de obicei la plural, dar eu sunt un bărbat atât de singular, că-mi permit să regulez un „e” când mi se scoală. (nota autorului).
{10} No man’s land (în engl. în original) – țara nimănui, teritoriu neutru (nota tr.).
{11} Singura parte tristă a lui Sana, sunt anagramele. Fabiolla, Coine (nota aut.).
{12} Care restrânge voluntar nașterile.
{13} Cailla – piatră (argou – diamant, piatră prețioasă) (n. tr.).

Table of Contents

• UN DOS DE CAL MURG, DOSIT ÎN AMURG
• O PANIKURDĂ PANICATĂ PE KURDĂ O CATĂ
• PARLAMENTUL? PARLAMENTEAZĂ-L!
• TÂMPIȚI TRACTAȚI DECONTRACTAȚI
• O AGENTĂ AGITĂ O AGENDĂ
• SATAN MINTE CU MINTE DAR NU E CUMINTE
• FORTUL INTERIOR AL MEU ORTUL, ÎNTRE DOLAR ȘI LEU
• LINIȘTEA MENAJULUI MANEJUL NELINIȘTII
• INTRARE ÎN DEMISOL ÎNTRE RE, MI ȘI SOL
• PRIMARUL GALEZILOR PRIMUL RUG AL IEZILOR
• CONCLUZIE EIZULCNOC
• LANIF FINAL